

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 484. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

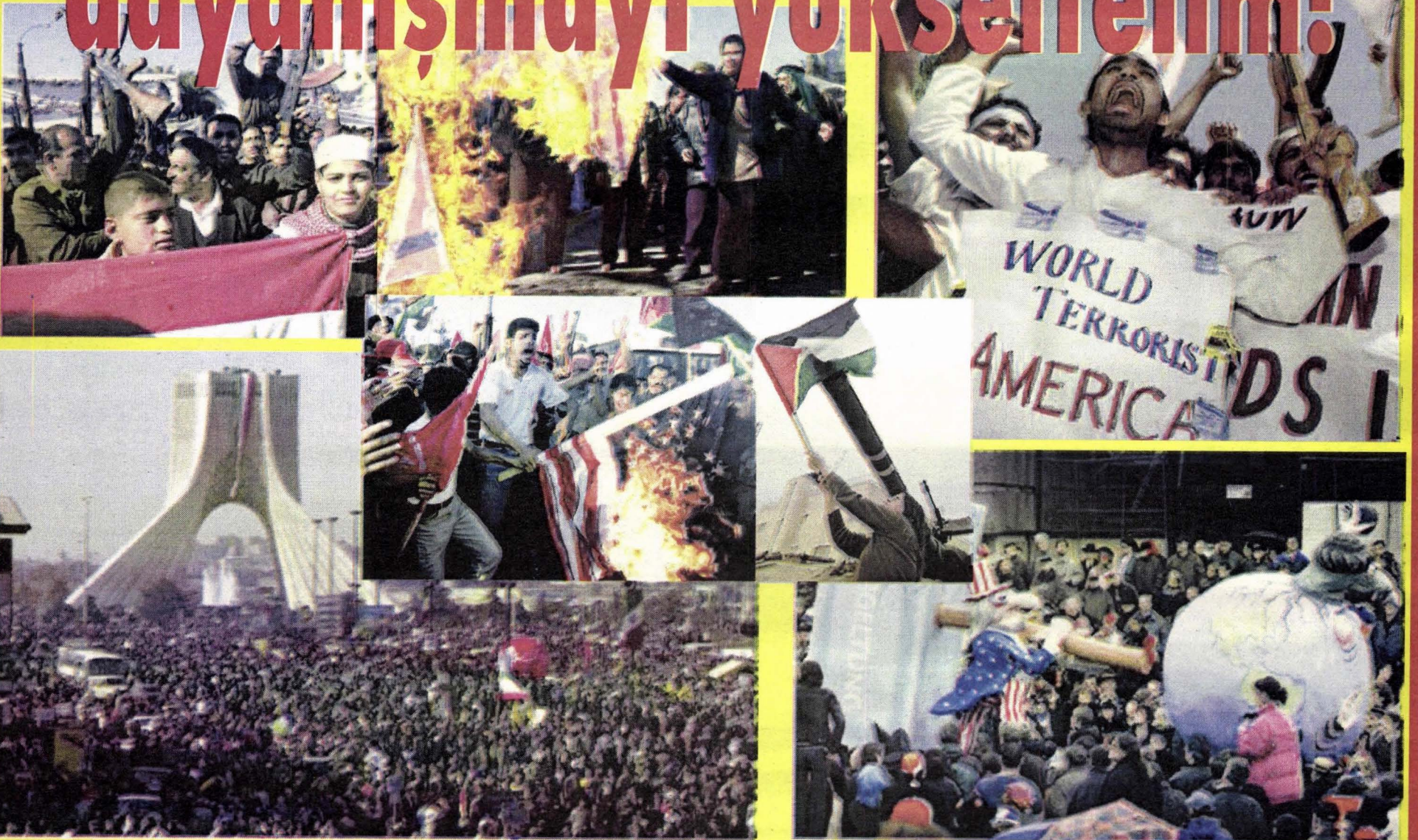
M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/07 (47) ● 16 Şubat 2002 ● 5 DM

**Amerikan emperyalizmi bölgemizi
ateşe vermeye hazırlanıyor!..**

**Siyonist İsrail Filistin halkına
soykırım uyguluyor!...**

**Ortadoğu halklarıyla
dayanışmayı yükseltelim!**

İÇİNDEKİLER

Emperyalist savaş örgütü	
NATO dağıtılmalıdır!.....	3-4
Sınıf ve emekçi eylemlerinin	
gösterdikleri	5-6
Ortadoğu'da yeni bir saflaşmaya	
doğru	7
Kamu emekçileri hareketinin	
durumu.....	8-9
KESK genel kurulları... ..	10
Çalışmamızın politik kazanımları	11
Gelişmeler ve güncel sorunlar	
(Orta sayfa)	12-14
Emperyalist sömürü ve saldırganlığa	
geçit vermeyeceğiz!	15
Kazanmak için örgütlenmeye	
davet!	16
Sorunlarımız ve çıkarlarımız ortaktır. . .	17
Yeni YÖK tasarısı: Yıkım saldırısının	
üniversite ayağı	18
Parasız eğitim talebiyle yürüttüğümüz	
çalışmalarımız sürüyor.....	19
15 Şubat ve sonrası... ..	20-21
Mamak İşçi Kültür Evi'nin etkinlikleri	
sürüyor.....	22
Mücadele Postası	23

Kızıl Bayrak'tan

Türkiye'nin Ortadoğu'ya yönelik Amerikan saldırısı konusundaki tutumu netleştikçe Türkiye işçi sınıfının, dolayısıyla Türkiyeli devrimcilerin sorumluluğu da artıyor. IMF kredileri karşılığında Amerika'nın Ortadoğu'da işlemeye hazırlandığı tüm suçlara ortaklık taahhüdüne giren Türk devleti, bugün de, aynı amaca hizmet etmek üzere İsrail tarafından yürütülen Filistin katliamına ortak olmaktadır. Bu ortaklık, ABD-İsrail-Türkiye şer ittifakının zorunlu bir gereği ve sonucudur.

Türk burjuvazisinin emperyalist burjuvaziyle çıkar ortaklığı üzerine kurulu bu suç ortaklığına karşı ve onu engellemek için, Türkiye işçi sınıfının bölge halklarıyla kader ortaklığı temelinde bir dayanışma içine girmesi de aynı oranda zorunlu ve acildir. İşçi sınıfı için zorunlu ve acil her durum gibi, güne ilişkin bu zorunluluk da işçi sınıfı devrimcilerine düşen görevlerin yakıcılığına işaret ediyor. Bugün devrimcilerin sınıfa karşı görevleriyle bölge halklarına karşı görevleri içiçe geçmiş bulunuyor.

Öncelikle Filistin halkına yönelik katliamın karşısında net bir tutumla yer almak, işçi sınıfı ve emekçileri de bu tutuma çağırarak gerekiyor. Devamında ise bölgeye yönelik Amerikan saldırısının ve Türkiye'nin bu saldırıdaki ortaklığının karşısında durmak gerekecek. Bu gerekliliğin işçi sınıfı ve emekçi kitlelere döne döne anlatılması ise sınıf devrimcilerine düşmekte. Ancak devrimcilerin görevlerini hakkıyla yerine getirebilmesi için anti-emperyalist mücadele konusunda açık bir bilince sahip olmaları gerekiyor. Ki bu da, konuya ilişkin metinlerimizin yeniden yeniden incelenmesini zorunlu kılıyor.

Süreç, hiçbir tereddüdü, hiçbir kafa karışıklığını affetmeyecek bir hızda ilerliyor. Süreci karşılayabilmek için bu hıza ayak uydurabilmek, hatta öne geçmek için daha hızlı, daha atak davranabilmek gerekiyor. Pratik faaliyetin yoğunluğunu artırmak için bir yanı. Fakat aynı

zamanda ideolojik-politik donanımı da artırma zorunluluğu karşımızda duruyor.

Tüm çalışma birimlerinin önünde, pratik faaliyetin yanı sıra kadroların eğitimine de hız verecek bir planlamayı yapma ve hayata geçirme yakıcı görevi duruyor. Hareket olarak sahip olduğumuz güç ve donanımın her çalışma birimi ve her kadro için kullanılabilir hale getirilmesi buna bağlı. Süreci göğüslemek ve kazanmak da öyle.

Önümüzdeki hafta yayınlamıza bir sayı ara vereceğiz. Yeni sayımızda buluşma dileğiyle...

Program sorunları üzerine konferanslar

Demokrasi sorunu öncelikle Türkiye'de işçi sınıfı adına ortaya konulabilecek bir sorundur. Bu sorunu program bakımından önemlidir. Bu önem iki yoldan ortaya çıkmaktadır. Bir yandan ortaya konulan, gerçekte ise küçük-burjuva bir konuma denk düşen geleneksel programların gerçek niteliğini kavramada demokrasi sorunu anahtar durumundadır. Zira bugüne kadar Türkiye'de kabul görmüş, geleneksel devrimci akımlar tarafından benimsenmiş programlarda, demokrasi sorununun demokratik devrim kapsamında çok özel bir yeri vardır. ... Dolayısıyla, demokrasi sorunu geleneksel devrim stratejisine dayanak oluşturan bu programın temelsizliğini gösterebilmek bakımından önem taşıyan bir sorundur.

Öte yandan biz, Türkiye'nin mevcut toplumsal yapısını, gerçek sınıf ilişkilerini ve bu temel tarafından belirlenen siyasal ilişkilerini temel alan farklı bir devrim stratejisiyle, bunun dayandığı farklı bir devrim programıyla, sosyalist devrim programıyla ortaya çıkarıyoruz. Ama bu, demokrasi sorununun taşıdığı çok özel önemi ortadan kaldırmıyor. Tam tersine, toplumun gerçek gelişme düzeyine, nesnel sınıf ilişkilerine dayanan bu program ve strateji içinde de programlarla bu noktada aramızdaki fark sorunun önemi alanında değil, fakat ele alınışında ortaya çıkmaktadır. Geleneksel programlarda temel eksen olan bu sorun, bizde sermaye iktidarını devirme genel stratejisinin bir alt ögesidir.

Dolayısıyla, demokrasi sorunu, bir yanıyla, geleneksel programların geriliğini ve tutarsızlığını kavrayabilmek bakımından doğru anlamamız gerekiyor. Ama öte yandan, kendi programımızın niteliğini ve kapsamını yerli yerine oturtabilmek için de bu sorunu marksist açıdan doğru kavrayabilmemiz gerekiyor.

Program sorunları
üzerine konferanslar

**Demokrasi
ve
Devrim**

Program sorunları üzerine konferanslar • Demokrasi ve Devrim

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/07 (47) • 16 Şubat 2002

Fiyatı: 5DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BIRYAY

İSBN: 975-7271-19-5

Fiyat: 750.000 TL (KDV dahil)

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Sermaye devleti 50 yıl önce suç örgütü NATO'ya üye oldu... Emperyalizme kölece bağımlılığın ve 50 yıllık NATO üyelığının işçilere, emekçilere ve halklara faturası daha fazla saldırı, daha fazla yıkımdır...

Emperyalist savaş örgütü NATO dağıtılmalıdır!

**Devrimler çağının ilk kıvılcımı
Ekim Devrimi sonrası savaş ve barış
sorunu**

Ekim Devrimi, yalnızca Rusya'da bir dönemi kapamakla kalmadı, dünyayı kana boyayan emperyalist haydutlar arası savaşın bitmesinde de önemli bir rol oynadı. "Derhal koşulsuz, tazminatsız ve ilhaksız barış!" çağrısı, yıkıma uğratılan halklar arasında devrimci barış politikasının ve sosyalizmin yankısı olarak muazzam bir karşılık gördü, büyük bir sempatiyle karşılandı. İkinci Enternasyonal'in emperyalizme suç ortaklığına varan ihaneti bile, bu sempatiyle beraber yükselen devrimci dalganın, değişik topraklarda yaşayan işçi sınıfı ve halklar arasındaki dayanışmanın kırılmasını sağlayamadı.

Öte yandan, Çarlığın devrilip yerine ilk proleter devletin kurulması emperyalist dünyada büyük bir korkuyla karşılandı. Birinci Dünya Savaşı'nın hem galibi hem de mağlubu olan emperyalist-kapitalist devletler, savaşın bitiminden hemen sonra bütün dikkatlerini kendi içlerinde yükselen sınıf mücadelesini bastırmaya verdiler. Zira emperyalist dünya savaşı bütün ülkelerin cephe gerisinde büyük bir tepkiyle karşılanmış ve işçi sınıfı hareketi Çarlık Rusya'sında kazanılan zaferin de etkisiyle büyük bir ivme ve güç kazanmıştı. Şimdi aynı akıbet kendilerini bekliyordu. İtalya ve Almanya başta olmak üzere kapitalist iktidarın bu yükselişe yanıtı çok kanlı oldu. İşçi ayaklanmaları bastırıldı, devrimci işçi önderleri ya katledildi ya da tutuklandı. İşçi örgütleri dağıtıldı ya da büyük bir baskıya maruz kaldı. Koyu devlet terörü doğrudan faşizan biçimler aldı. Faşizm bizzat tekeller sermaye tarafından adım adım iktidara taşındı.

Faşizm proleter devrimler çağında emperyalizmin sosyalizme karşı vurucu gücünü temsil ediyordu artık. Hedef yalnızca içerde iktidarı işçi sınıfı mücadelesine karşı korumak, kapitalist iktidarı militaristleştirmekle sınırlı değildi. Rekabetin kızıştığı koşullarda emperyalizmin dünya halklarını köleleştirme hevesinin, SSCB nezdinde sosyalizmi yıkma hedefinin de en açık politikasıydı faşizm. İkinci Dünya Savaşı bu hedef ve heveslerin kaçınılmaz sonucuuydu.

**İkinci Dünya Savaşı sonrası ABD
liderliğinde biçimlenen kapitalist dünya ve
kurumsallaşan emperyalist saldırganlık**

Birinci Dünya Savaşı'nın bitmesinde kritik bir rol oynayan proleter Ekim Devrimi, emperyalist saldırganlığın en azgın biçimi olan faşizmi yenilgiye uğratarak İkinci Dünya Savaşı'na da son verdi. Genç Sovyetler Birliği bu uğurda 20 milyonu aşkın vatandaşını kaybetti. Ağır bedeller ödenerek kazanılan bu zafer yalnızca sosyalizmin prestijini dünya ölçüsünde yükseltmekle kalmadı. Aynı zamanda yeni devrimlerin ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin de güçlü bir dayanağı oldu. Savaşta işgale uğramış Polonya, Yugoslavya, Bulgaristan, Romanya, Arnavutluk, Çekoslovakya, Macaristan gibi ülkeler ile

Almanya'nın doğusunda peş peşe kapitalist iktidarı alaşağı eden devrimler yaşandı. Yunanistan ve Fransa gibi ülkelerde ise iktidar yanlıs politikalar sonucu kaybedildi.

İkinci Dünya Savaşı sonrası dönem, emperyalist sistem içinde ABD egemenliği döneminin; sosyalizme, ulusal bağımsızlık mücadelelerine karşı sayısız bölgesel ve yerel savaşların ve büyük bir silahlanma yarışının da başlangıcı oldu. Savaşın en az tahribatla çıkmış olan ABD emperyalizmi, kapitalist dünyanın liderliğini ele geçirerek faşizmi aratmayan yeni bir saldırganlıkla, üstelik savaşın hemen akabinde, sahneye çıktı. Faşizmin yenilgisi kapitalist sistemin yenilgisiydi ve yükselen dalga kırlamazsa kapitalistlere daha ağır faturalara yol açacaktı. Bu yüzden ABD liderliğindeki emperyalist haydutlar bütün güçlerini sosyalizmin büyüyen etki ve gücünü kırmaya yöneltti.

ABD emperyalizmi anti-komünist bir blok inşa etmekle işe başladı. 7 Mart 1948'de Brüksel Antlaşması'yla anti-komünist blokun ilk taşları döşendi. ABD, güçlenen Sovyetler Birliği ve yükselen sosyalizm tehditi karşısında Avrupa'nın koruyuculuğuna soyunarak, bu anlaşmayı 4 Nisan 1949'ta Washington'da varılan bir anlaşmayla askeri bir biçime kavuşturdu. Böylece NATO kurulmuş oldu. Savunma gerekçesiyle kurulduğu ilan edilen NATO sonrası döneme bakıldığında, tarihin en büyük saldırganlığının bizzat "yumuşama", "soğuk savaş" denilen, barışçıl olarak geçirildiği iddia edilen bu dönemde gerçekleştiği görülür.

Emperyalizm bir güvenlik örgütü olarak NATO'yu kurduktan sonra, bunu giderek her cepheden (siyasi, iktisadi, idelolojik ve kültürel) örmeye başladı. Böylece savaş her alana taşındı ve bunu "soğuk savaş" stratejisi olarak sundu. Savaşın hemen akabinde çeşitli bölgelerde işbirlikçi iktidarları Marshall Planı ve benzeri ekonomik sözde yardım paketleriyle iyice kendisine bağladı. "Soğuk savaş" stratejisi çerçevesinde kapsamlı bir ideolojik saldırı kampanyası örgütlemeye koyuldu. "Sosyal devlet" ve "refah toplumu" söylemiyle sosyalizmin etki alanı daraltılmaya çalışıldı. Sovyetler Birliği'ni kuşatma altına almak için "çevreleme" planı gereği gerici

iktidarlar desteklendi ve iktidara getirildi. Halklar arasında gerici boğazlaşmalar körüklendi. Anti-emperyalist ulusal ve toplumsal muhalefetlere ve mücadelelere karşı darbeler tezgahlandı, Kore'de, Vietnam'da olduğu gibi açık işgallere girişildi. ABD önderliğindeki emperyalizm dünya halklarına ve sosyalizme karşı başlattığı bu savaşı siyasal planda ise, "barış" ve "güvenlik" gerekçesiyle yumuşama (detant) politikaları olarak yürürlüğe koydu. "Detant" politikasının uygulandığı tüm dönem boyunca katledilen insan sayısı ve yıkım, ancak ikinci emperyalist savaşla kıyaslanabilir bir düzeydedir.

**Türkiye'nin NATO üyeliği
emperyalizme köleliğin perçinlenmesidir**

İkinci Dünya Savaşı sonrasında emperyalistlerin "soğuk savaş" stratejisi denilebilir ki en çok yeni yetme Türk burjuvazisinin işine yaradı. ABD emperyalizmi önderliğinde komünizm tehlikesine karşı "soğuk savaş" stratejisini yürürlüğe konulurken, Türkiye'de de savaş sonrası gelişen uluslararası ortama uyum göstermek üzere bir dizi adım atıldı. Savaş boyunca palazlanan burjuvazi, uluslararası tekellerden destek almak, onlardan bayilik ve taşeronluk koparmak için katı devletçi uygulamalara son verip dış ticaret serbestisinin önünü açacak politikaları zorlamaya başladı. Bunun sonucu olarak savaşın hemen bir yıl sonrasında çok partili seçim sistemi kabul edildi. DP yeni yetme Türk burjuvazisinin temsilcisi olarak, tek parti döneminin despotik uygulamalarını eleştirisinin merkezine koyup, yıllardır siyasal yaşamın dışına itilen geniş yığınları demokrasi ve özgürlük söylemiyle kuyruğuna takarken, emperyalizme yaranmak için ilerici devrimci bütün değerlere karşı azgınca saldırdı. Bu dönemde ABD'dekine paralel olarak aydın, sanatçı ve dönemin TKP üyelerine karşı bir "cadı avı" başlatılması bir rastlantı değildi.

Yine Sovyetler Birliği'nin kuşatma altına alınması çerçevesinde Türkiye'nin stratejik konumunun pazarlanmasının başlangıcı tam da bu döneme denk gelmektedir. (Bugünlerde üç kuruş dolara "Türkiye'nin stratejik konumu"nu pazarlayarak yol

almaya çalışanların ilk temsilcisi o dönemin DP'si idi.) Bu pazarlama ve uşakça yaranma işi, henüz NATO üyeliği bile söz konusu değilken, ABD'nin hizmetinde Kore'ye asker göndermeye kadar vardırdı. Türkiye bu savaşta 717 ölü, 5247 yaralı, 167 kayıp ve 229 esirle ABD'den sonra en fazla kayıp veren ikinci ülkedydi.

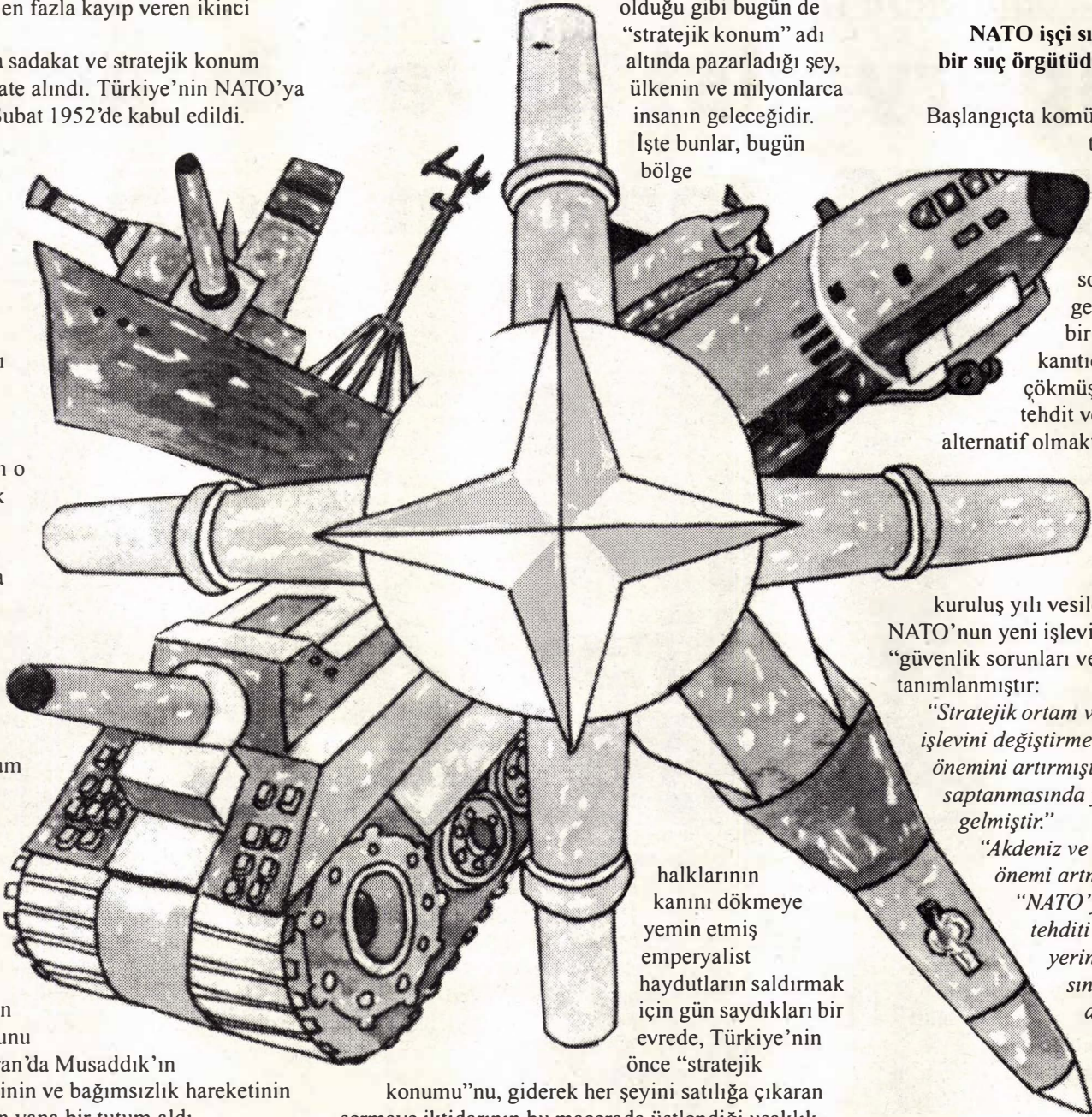
Elbette bu uşakça sadakat ve stratejik konum emperyalistlerce dikkate alındı. Türkiye'nin NATO'ya üyelik başvurusu 18 Şubat 1952'de kabul edildi.

Üyelikle beraber emperyalizme her türden bağımlılık resmleştirilmiş oldu. Böylece Cumhuriyet'in kuruluşu sonrasında iyi-kötü izlenmeye çalışılan bağımsızlıkçı tutum da kesin bir biçimde sona erdi. Bunu, bugünü de aydınlatması açısından o dönemlerde dış politik cephede alınan üç tutumla örnekleyelim. Birincisi, 1951 yılında Suveyş Kanalı'nın denetimi sorunu Mısır'la İngiltere arasında bir savaşa yol açınca, Türkiye açık biçimde İngiltere'den yana tutum aldı. İkincisi, Cezayir sorunu üzerine BM'nin 13 Aralık 1952'de yapılan bir toplantısında, Türkiye Fransa'dan, yani işgalden yana oy kullanan tek müslüman ülke olma onursuzluğunu gösterdi. Üçüncüsü, İran'da Musaddık'ın anti-sömürgeci darbesinin ve bağımsızlık hareketinin karşısında da ABD'den yana bir tutum aldı.

Uşaklığı kanıtlama çerçevesinde atılan ilk adımlar bunlarla da sınırlı kalmadı. Bunun için ilerleyen süreçte NATO üyeliği ve anti-komünist blok çerçevesinde Türkiye'ye biçilen ve Türkiye egemenlerince de onaylanan askeri role bakmak gerekiyor. Bu rol, olası bir Sovyet saldırısına karşı

Türkiye'nin herşeyini kaybetme pahasına Sovyet güçlerinin Akdeniz'e ulaşmasını bir gün geciktirmesidir. Yani emperyalistlerin çıkarı için Türkiye'nin feda edilmesi. Sermaye iktidarının üç kuruş çıkar için dün

olduğu gibi bugün de "stratejik konum" adı altında pazarladığı şey, ülkenin ve milyonlarca insanın geleceğidir. İşte bunlar, bugün bölge

halklarının kanını dökmeye yemin etmiş emperyalist haydutların saldırmak için gün saydıkları bir evrede, Türkiye'nin önce "stratejik

konumu"nu, giderek her şeyini satılığa çıkaran sermaye iktidarının bu macerada üstlendiği uşaklık rolü gereği yapacaklarına ayna tutuyor.

Kuşkusuz NATO üyeliğiyle askeri biçime kavuşan emperyalizme bağımlılık, yalnızca dış politik cephede değil, bir dizi alanda giderek pekişti. Geline yerde ortaya çıkan tablo, ancak bir sıcak savaş sonrasında ortaya çıkabilecek bir yıkımdır. Ancak dış kredilerle ayakta kalan, ödendikçe artan borçlarla yürüyen, rantiyeleşmiş bir ekonomi; kurmayları ABD tarafından belirlenen ve dünyanın dört bir yanında halklara karşı emperyalizmin hizmetine hazır bekleyen bir ordu; partileri ve parti temsilcileri Washington tarafından belirlenen, programı emperyalistler tarafından hazırlanan hükümetler ve siyaset; bütçesi üstünde denetleme yetkisini kaybeden, ulusal zenginliklerini talana açan bir devlet; bütün geleceğini emperyalizme uşaklığa bağlamış, bu uğurda kendi halkının ve komşu halkların kanına göz dikmiş sermaye iktidarı... Ve o iktidar altında açlık sınırında yaşamaya çalışan, işçisiyle, işsiziyle, memuruyla, eğitim hakkı elinden alınan gençliğiyle milyonlarca insan ve yıllarca baskı, katliam ve

asimilasyonla yok edilmeye çalışılan 20 milyonluk Kürt halkı...

Türkiye'nin NATO üyeliği, aynı zamanda işbirlikçi sermayenin ve emperyalizmin sorumlusu olduğu içerdeki bu tablonun bir gereğidir.

NATO işçi sınıfına ve halklara karşı bir suç örgütüdür ve derhal dağıtılmalıdır

Başlangıçta komünizm tehlikesine ve Sovyet tehditine karşı bir savunma örgütü olarak kurulduğu ilan edilen NATO, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından bu yana işlevini yitirmek, varlığını sona erdirmek bir yana, giderek genişlemektedir. Bu açıkça onun bir saldırı örgütü olduğunun kanıtıdır. Geçen süre içinde SSCB çökmüş olsa da, sosyalizm onlar için tehdit ve emekçi kitleler için bir alternatif olmaktan çıkmamıştır. Böyle olduğu sürece ne NATO ne de emperyalist saldırganlık ve savaş gerçek bir tehdit, halklar ve emekçi sınıflar için bir bela olmaktan çıkmayacaktır. 50.

kuruluş yılı vesilesiyle düzenlenen zirvede NATO'nun yeni işlevi ve yeni müdahale alanları, "güvenlik sorunları ve tehditler" başlığı altında şöyle tanımlanmıştır:

"Stratejik ortam ve koşullar NATO'nun amaç ve işlevini değiştirmemiştir. Tam tersine NATO'nun önemini artırmıştır. NATO stratejisinin saptanmasında yeni olanaklar gündeme gelmiştir."

"Akdeniz ve Ortadoğu'nun NATO açısından önemi artmıştır."

"NATO'ya karşı büyük çapta taarruz tehditi ortadan kalkmıştır. Bunun yerine, etnik çatışmalar, toprak sınırları konusunda anlaşmazlıklar, din ve mezhep çatışmaları ve kökten dinci akımlar, sabotajlar, terörizm, uyuşturucu trafiği, kitlesel göç hareketleri, hayati nitelik

taşıyan ikmal akışının kesilmesi gibi tehlikeler almıştır."

Kapitalizm varoldukça bunalım, bunalım oldukça kârların düşmesi, rekabetin artması ve pazar sorunu ve bunların sonucu olarak savaş ve militarizm yer yüzünden eksik olmayacaktır. Bu uğurda en barbar savaşlara girenler, insanlığı ağır yıkımlara uğratanlar, elbette sorunu kendileri açısından çarpıtarak tanımlayacak ve girecekleri haksız savaşlara "terörle mücadele", "dinsel etnik çatışmalar", "uygarlıklar çatışması" türünden uydurma gerekçeler hazırlayacaklardır. Üstelik tüm bunları "barış ve güvenlik" in tesis edilmesi olarak sunacaklardır. 50. yıl vesilesiyle yapılan açılım, emperyalizmin yeni savaşlar ve saldırılar için yeni gerekçeler bulma ihtiyacının ürünüdür.

Daha iki yıl bile geçmeden onların dilinde "barışın" mazlum halklara, işçi ve emekçilere savaş; güvenliğin ise baskı, tehdit ve terör demek olduğu birkez daha doğrulanmıştır. Halkların özlemi olan barış ise ancak devrimci iktidar mücadelesinin bir ürünü olabilir. İki dünya savaşının gösterdiği gibi, barış ancak sosyalizmle mümkündür. Emperyalist kirli hesaplara "ulusal çıkarlar" gerekçeleriyle uşakça alet olanlar ise, hiçbir zaman vad edilen kırıntılardan bile faydalanamayacaklardır.

Kahrolsun emperyalizm! Kahrolsun NATO! Emperyalistlerle açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!

NATO emekçi halklara ve işçi sınıfına karşı suç örgütüdür, derhal dağıtılsın!

NATO'nun Yugoslavya savaşındaki kanlı suç dosyası

5 Nisan: Alenisaç'a düzenlenen hava saldırısında lazer güdümlü bir bomba hedefini tutturamayınca bir yerleşim bölgesini vurdu. 17 sivil öldü. Pentagon olaydan bir ABD uçağının sorumlu olduğunu açıkladı.

9 Nisan: NATO Pristina'daki bir telefon şebekesini bombalarken sivil hedefleri de "yanlışlıkla" vurduğunu kabul etti.

12 Nisan: Belgrad'ın yaklaşık 300 km. güneyindeki Grdelica Klisura'da bir köprüyü bombalayan NATO uçakları, Kosova'daki iki mülteci konvoyunu vurdu. 75 kişi öldü.

28 Nisan: Sırbistan'ın eski Surdilica kasabasında sivil hedeflerin "yanlışlıkla" vurulduğu, NATO tarafından açıklandı. 20 kişi öldü.

1 Mayıs: NATO uçakları Pristina'nın kuzeyindeki Luzane'de bir köprüyü bombalarken, bir yolcu otobüsünü ve yardıma giden ambulansı vurdu. Çoğunluğu çocuk, yaşlı ve kadın olan 60 kişi öldü.

4 Mayıs: Elektriklerin kesilmesine neden olan bombardımanın 111 prematüre bebeğin yaşamını tehdit ettiği bildirildi.

Mayıs: NATO Niş kentinde hastane ve market bombalandı. 10 kişi öldü, 50 kişi yaralandı.

8 Mayıs: Belgrad Çin Büyükelçiliği bombalandı. İki gazeteci 3 kişi öldü.

Sınıf ve emekçi eylemlerinin gösterdikleri

Kasım-Aralık eylemlerinden sonra bir sessizlik içine gömülen sınıf ve kitle hareketinde bir takım yeni kıpırdanmalar görülüyor. Sokağa çıkan işçi ve emekçiler, IMF politikalarına ve hükümetin uygulamalarına karşı tepkilerini dile getirmeye başlıyorlar.

Geçen haftadan bu yana değişik kamu kurumlarında çalışan işçi ve emekçiler, kitle ulaşım araçlarında ücretsiz ya da indirimli seyahat haklarının ellerinden alınmasına karşı eylemli tepkiler gösterdiler. Son bir hafta içinde öğretmenler, zabıtalı, posta dağıtım görevlileri gibi değişik mesleklerle mensup binlerce kamu çalışanı aynı taleple ülkenin değişik yerlerinde alanlara çıktılar.

Öte yandan kimi sektörlerdeki kamu işçileri ise yeni stand-by anlaşmasında yer alan zorunlu emeklilik ve ikramiyelerin ertelenmesi gibi saldırı politikalarına karşı daha sınırlı eylemler gerçekleştirdiler.

Yeni saldırı hamlesine eylemli yanıt

Hükümet Aralık ayında kamuda çalışan işçi ve emekçilerin bazı hizmetlerden ücretsiz ya da indirimli yararlanma hakkını ortadan kaldıran bir kararname yayınlamıştı. Kararname kamu kurumlarının her türlü indirimli hizmet tarifelerinin iptal edilmesini öngörüyordu. Bu yolla gaspedilmek istenen hakların kuşkusuz en önemlilerinden biri de toplu taşıma araçlarından ücretsiz ya da indirimli yararlanma hakkıydı. Fakat toplu taşıma hizmetleri belediyeler tarafından veriliyordu ve belediyelere ilişkin yasal düzenlemeler bu konuda hükümetin karar vermesini engelliyordu.

Hükümet Ocak ayında meclisten geçirdiği yeni bir yasayla önündeki bu engeli aştı. Belediyelere indirimli ve ücretsiz hizmet tarifelerini kaldırma zorunluluğu getirildi. Belediye yönetimleri de buna uydular.

Yeni uygulamanın Şubat başından itibaren yürürlüğe girmesiyle birlikte, önce belediye otobüslerinden indirimli yararlanma hakları ellerinden alınan eğitim emekçileri tepki gösterdiler. Arkasından zabıtalı ve posta dağıtım görevlileri... Eylemler hızla yayıldı.

Emek Platformu ve sendikaların tutumu

İşçi ve emekçilerin artan hak gasplarına karşı işyerleri ve bölgeler temelinde eylemler yapmaya başlamaları Emek Platformu'nu, konfederasyonları ve sendikaları da harekete geçirdi. Başlangıçta eylemlerin dışında kalmış olsalar da sendika bürokratlarının peş peşe yaptıkları toplantılarla ve açıkladıkları eylem takvimleriyle inisiyatif ele almaya çalıştıklarına tanık oluyoruz.

Hatırlanacağı gibi Emek Platformu bundan 4 ay kadar önce IMF'nin dayattığı yıkım politikalarını uygulamaması konusunda hükümeti uyarmış ve eğer bu uyarı dikkate alınmazsa genel grevin kaçınılmaz olduğunu açıklamıştı. Saldırıları yoğunlaşarak sürdüğü halde Emek Platformu'ndan sonraki günlerde hiçbir ses çıkmadı. Adeta yer yarılmış ve EP içine düşmüştü. Fakat işçi ve emekçiler sokağa çıkmaya başlayınca EP de ortaya çıktı ve 8 Şubat'ta bir toplantı yaptı. Emek Platformu, imzalanan stand-by anlaşmasına tepki göstererek hak gasplarına karşı yapılan "tüm meşru ve demokratik" eylemleri desteklediğini açıkladı. EP adına yapılan açıklamada '1 Mayıs'ı da kapsayacak

uzun soluklu bir eylem takvimi" için çalışmalar başlatıldığı da belirtildi.

Türk-İş Başkanlar Kurulu ise 11 Şubat'ta toplandı. Toplantıda Bayram Meral o bildik konuşmalarından birini yaptı. Hükümete ve IMF'ye demediğini bırakmadı. Toplantı sonrası yapılan açıklamada, IMF politikalarına karşı "Artık yeter bu ülke bizim!" adı altında bir kampanya başlatıldığı ve bu çerçevede İstanbul, İzmir, Bursa, Adana, Erzurum ve Van'da

bölgesel salon toplantıları düzenleneceği açıklandı.

Eylemlerin gösterdikleri

Son iki haftadır gerçekleşen eylemlerin ilk dikkat çeken yanı, büyük ölçüde bir merkezi planlama ve organizasyondan yoksun parçalı yapısıdır. Eylemler konfederasyonlar ve sendika genel merkezleri tarafından planlanmaksızın başlamış ve yayılmıştır. Sendika ve şube yönetimleri elbette bir biçimde eylemler içinde yer almışlardır. Fakat onların eylemler içinde yer almaları belli bir zamana kadar güçlü taban dinamizminin önünde sürüklenmek biçiminde olmuştur. Emek Platformu İstanbul bileşenlerinin 14 Şubat'ta Sarayhan'de düzenlediği eylem bunun tek istisnasıdır. Tabanın kendine rağmen eylem yaptığını gören EP tüm isteksizliğine rağmen bu eylemi organize etmiştir.

Parçalılığın bir başka göstergesi, her ikisi de Emek Platformu içerisinde yer aldıkları halde Kamu-Sen ve KESK'e bağlı kamu emekçilerinin birbirlerinden bağımsız eylemler yapmaları, hatta Ankara'da olduğu gibi zaman zaman kendi aralarında sürtüşmeler yaşamalarıdır.

Görünen o ki, bu parçalılık dışında eylemlerin bir diğer zayıflığı, protesto edilen hak gasplarını doğuran gerçek saldırıyı bilince çıkarma noktasında yaşanmaktadır. Hak gasplarının temel nedeni IMF'nin dayattığı kamuda tasfiye politikasıdır. Kamuda tasfiye

politikası ise zorunlu emeklilikten özelleştirmeye, çeşitli işletme ve bankaların kapatılmasından ikramiyelerin ertelenmesine ve nihayet, kamu hizmetlerinden indirimli ya da ücretsiz tarifeye yararlanma hakkının kaldırılmasına kadar birbiriyle bağlantılı çok sayıda saldırıyı kapsamaktadır. Fakat buna rağmen eylemlerde öne çıkan şiar ve sloganlarda daha çok belediye yönetimlerinin hedeflendiği görülmektedir.

7 Şubat'ta Ankara'da gerçekleşen posta dağıtım emekçilerinin katıldığı eylemde, "Bilet değil pasomuzu istiyoruz!", "Paso hakkımız söke söke alırız!", "Bugün pasolar, yarın servisler!" gibi şiarlar öne çıkmıştır. IMF'yi teşhir eden şiarların daha cılız olduğu görülmüştür.

Gene Ankara'da 11 Şubat'ta belediye emekçilerinin gerçekleştirdiği eylemde, "Ulaşım yoksa çalışma da yok!", "Ulaşım hakkımız söke söke alırız!", "Ulaşım hakkımız engellenemez!" türünden şiarlar fazlasıyla öne çıkmış, "IMF defol bu memleket bizim!" sloganı ise yer yer atılmasına rağmen gölgede kalmıştır.

Geçen Kasım-Aralık döneminde yaşanan eylemlerde IMF'nin ve yer yer doğrudan doğruya emperyalizmin hedef tahtasına çakıldığı düşünüldürse, bugünkü durum bir daralmayı göstermektedir. İlk eylemlerde çok daha belirgin olan bu görünüm ancak 14 Şubat İstanbul eyleminde ve belli sınırlar içinde kırılabilmiştir. 14 Şubat eyleminde IMF'yi ve emperyalizmi teşhir eden çeşitli dövizler taşınmış, sloganlar atılmıştır. Sendika bürokrasini teşhir eden ya da genel grev çağrısı yapan şiarlar da gene bu eylemde belli bir yer tutmuştur.

Politik müdahalenin zayıflığı

Bu daralma bir zayıflık olmakla birlikte, kitle eyleminin doğasına aykırı değildir. Kitleler saldırının kendilerine dokunan en görünür sonuçları üzerinden harekete geçmektedirler ve kendi sınırları içinde bu şaşırtıcı değildir.

Bugün için önemli olan işçi ve emekçi kitlelerinin saldırılara karşı eylemlere yönelmiş olmasıdır. Sözünü ettiğimiz parçalılık ve zayıflık, harekete dönük devrimci politik müdahalenin zayıflığı koşullarında tümüyle anlaşılabilir. Burada zayıflığı yaratan bir eksiklikten söz edilecekse, bu sınıf ve emekçi hareketi içinde çalışma yürüten politik yapıların hanesine yazılmalıdır.

Üstelik kitlelerin bir biçimde harekete geçmiş olması, politik müdahalenin güçlendirilmesi ve saydığımız eksikliklerin giderilmesi için en uygun koşulları da yaratmaktadır. Zira harekete devrimci politik müdahalenin imkanları tam da böylesi eylemlilik dönemlerinde katlanarak artmaktadır.

Önümüzdeki dönem ve devrimci sorumluluk

İşçi ve emekçileri eyleme iten, doğrudan doğruya, IMF patentli sömürü ve yıkım programının sonuçlarıdır. Saldırının sivri ucu bu kez kamuda istihdam edilen işçi ve emekçilere dönüktür. Saldırıları karşı harekete geçenler de kamuda çalışan işçi ve emekçilerdir. Saldırı ve yıkım giderek şiddetlenip yaygınlaşacağına göre, buna karşı ortaya çıkan mücadele eğilimi ve ortaya konan eylemlilik de giderek güçlenecektir.

Eylemlerin ve toplamında sınıf ve kitle hareketinin önümüzdeki dönem nasıl bir seyir izleyeceğini zaman gösterecek. Fakat son yılların deneyiminden yola çıkarak hareketi bekleyen en önemli tehlikelerden

birinin sendikal ihanet çetesi kuracağı barikat olacağını söyleyebiliriz.

Taban basıncının sürdüğü koşullarda sendikal ihanet çeteleri bir kez daha gündeme getireceklerdir. “Güçlerin birleştirilmesi” ya da “Ankara’nın sarsılması” gibi parlak sözlerle konfederasyonların denetimindeki merkezi eylemleri öne çıkartmak, buna karşılık tabanın belli ölçülerde söz sahibi olabileceği yerel eylemlilikleri bir kenara itmek isteyeceklerdir.

Merkezi güçlü eylemler ve genel grev sermayenin saldırılarını püskürtmek için işçi sınıfının mutlaka kullanması gereken araçlardır elbette. Bunun tersi düşünülemez bile. Fakat tüm bu eylem biçimlerinin sınıf hareketini ileri taşımak için kullanılabilmesi ancak ve ancak sendika bürokrasisinin inisiyatifinin kırılması, eylem inisiyatifinin taban örgütlülüklerinin elinde olmasıyla mümkündür.

Geçen bir yılın deneyimlerini değerlendiren sınıf devrimcileri, sendikal ihanetin sınıf hareketi üzerinde yarattığı tahribat üzerinden bir değerlendirme yapmışlar, bundan ileriye dönük bir takım dersler çıkarmışlardı. Bu değerlendirme şimdi, sınıf hareketinin yeniden kıpırdanmaya başladığı, sendikal bürokrasinin ise hareketi sekteye uğratmak için fırsat kolladığı koşullarda çok daha önemli ve günceldir.

“Baskı, terör ve yasaklamalara rağmen, geride kalan yıl içinde de işçiler ve emekçiler hak arama mücadelelerini sürdürdüler. Fakat yılın toplam bilançosu, sendika bürokrasisinin denetimi ve hain tuzakları boşa çıkarılmadıkça sınıf ve emekçi hareketinin herhangi bir başarı şansına sahip

olmadığına bir kez daha tanıklık etti. Merkezi eylemler; tantanalı Ankara yürüyüşleri bir kez daha yalnızca ‘hava boşaltma’ya, emekçilerin öfkesini dizginlemeye ve mücadele ile sonuç alınabileceğine inançlarını kırmaya yönelik olarak kullanıldı.

“Son on yılın ve bunun bir parçası olarak son bir yılın deneyimlerinin toplam bilançosu, bu tür bir eylem tarzının sınıf ve emekçi hareketine kurulmuş en büyük tuzaklardan biri olduğunu açıklıkla göstermektedir. Gelenen yerde komünistler ve devrimciler bu tür bir eylem çizgisinin ardından sürüklenmek yerine, tabandan ve yerelliklerden

işçilerin ve emekçilerin kendi gücüne, iradesine ve öz inisiyatifine dayalı bir kitle hareketliliği geliştirmeye çalışmalıdırlar. Tüm enerji ve dikkat, tüm araç ve olanaklar bu doğrultuda seferber edilmelidir.

“Komünistler için değişmez hedef kitle, örgütlü ve örgütsüz kesimleriyle işçi sınıfıdır. Örgütlü kesimleri sermaye sınıfının hizmetindeki sendika çetelerinin denetiminden kurtarmak, örgütsüz kesimleri sendikalar ve başka

platformlar üzerinden örgütlemek, temel önemde güncel bir görevdir. Nereden bakılırsa bakılsın, Türkiye’de olayların hızlanacağı, süreçlerin daha da karmaşık bir hal alacağı bir döneme girdiğimiz kesindir. Bu dönemi kucaklamak için devrimci bir programa ve politik çizgiye sahip olmak yetmez. Bu program ve çizgi başta işçi sınıfı olmak üzere emekçilerin örgütlü devrimci gücü üzerinden eteklemiş de büründürülmelidir. Bu başarılmadığı sürece, önümüzdeki dönemin karmaşık çalkantıları içinde geleceğe doğru yürümek gücünü ve şansını da bulamayız.” (SY Kızıl Bayrak, sayı: 2002/01, başyazı)

Direnışteki Aktif Dağıtım işçilerine saldırı...

Sendikalaştıkları için işten çıkartılan ve 6 aydır direnişte olan Aktif Dağıtım işçileri kararlılıkla direnişlerini sürdürüyorlar. İşçiler, patronla yapılan görüşmelerin bir ay önce kesilmesi üzerine direnişi güçlendirmek için yeni kararlar aldılar. Bölgelere çıkarak dağıtımdaki diğer işçilerin de direnişe katılmaları ve dağıtım yapmamaları noktasında ıkhna çalışmalarına başladılar.

Aktif Dağıtım işçileri bu faaliyetlerini sürdürürlerken patron ve uşakları da boş durmayarak direnişi kırmaya yönelik provakatif eylemler yapıyor. Son olarak direnişteki üç işçiye planlı bir saldırı gerçekleştirildi. Perpa’da Aktif dağıtım şeflerinin de içinde bulunduğu, yönetimden de insanların katıldığı tespit edilen 40 kişi, direnişteki üç işçiye saldırarak linç etmek istedi. Direnişteki işçiler bu saldırılar karşısında hiçbir şekilde yılmayacaklarını belirttiler ve kazanana kadar direnişi sürdüreceklerini söylediler.

Emek Platformu’nun 14 Şubat Saraçhane eylemi...

“Direne direne kazanacağız!”

Sermayenin saldırıları karşısında 1 Aralık’tan bu yana hiçbir şey yapmayan, yasaların meclisten geçmesini izlemekle yetinen Emek Platformu İstanbul bileşenleri, tabandan gelen basıncın da etkisiyle İstanbul’da bir eylem gerçekleştirdiler. Birkaç günlük bir hazırlıkla yetinilmiş olmasına rağmen, eyleme 2 binden fazla işçi ve emekçi katıldı.

Paso hakkı ve iş güvencesi için yapılan eylem kitlenin saat 11:30’dan itibaren Saraçhane Parkı’nda toplanmasıyla başladı. Sendika pankartları arkasında toplanan işçi ve emekçiler, buradan kortejler halinde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstanbul Müdürlüğü’ne doğru yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüşe Emek Platformu ve bileşenlerinin yer aldığı pankartın ardından, Türk Metal Sendikası, Selüloz-İş, Bileşik Metal Sendikası, Denizciler Sendikası, Genel-İş, Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen pankartlarıyla katıldılar. TÜMTİS pankartıyla katılan Aktif Dağıtım işçilerinin ve Tüm Bel-Sen’e üye zabıtarların kortejlerinin oldukça canlı olduğu göze çarpıyordu. Halen direnişte olan Aktif Dağıtım işçileri sendika bürokrasisini (Türk-İş) teşhir eden ve yürüttükleri direnişe vurgu yapan sloganlar attılar. Zabıtarlar ise ulaşım hakkının gaspına dönük saldırıyı yoğun katılımları ve coşkularıyla eyleme taşıdılar.

Reformist partilerden sadece EMEP kendi pankartıyla eyleme katıldı. Diğer reformist partiler ve devrimci yapılar eyleme herhangi bir politik müdahale çabası göstermediler.

Eylemde “Genel grev genel direniş!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İMF uşağı hükümet istifa!” sloganları sık sık atıldı.

Tutsak yakınları da eyleme katılarak Ölüm Orucu ile ilgili sloganları haykırdılar. Attıkları “F tipine değil emekçiye bütçe!”, “Ölüm bakanı istifa!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!” sloganları kitlenin önemli bir kısmı tarafından sahiplenildi. Ayrıca kürsüden Ölüm Orucu’na ilişkin konuşma yapıldı. Konuşmada “bir yılı aşkın süren Ölüm Orucu’nun talepleri demokratik taleplerdir ve kabul edilmelidir,

artık cezaevlerinde ölümleri anmak istemiyoruz” denildi.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstanbul Müdürlüğü önünde toplanıldıktan sonra Emek Platformu dönem sözcüsü Faruk Büyükkucak tarafından basın açıklaması okundu. Okunan açıklamada; “Emek Platformu ülkemizin dört bir köşesinde temel hak ve özgürlükler için mücadele eden işçileri ve kamu çalışanlarını desteklemekte; işten çıkarmaların engellenmesini iş güvencesinin sağlanmasını ve istek dışı emeklilik ilanlarının ve ikramiyeleri erteleme girişimlerinin durdurulmasını, ayrıca kamu çalışanlarının ve işçilerin seyahat kartlarının kendilerine geri verilmesini istemektedir” denildi. İşgüvencesi yasa tasarısıyla ilgili olarak da “İşgüvencesi Yasa Tasarısı işsizliğin, kayıt dışının,

hukuksuzluğun, hak ve özgürlüklerimizin korunması için bir zorunluluk” olduğu söylendi. Kürsüden okunan basın açıklaması işçiler tarafından belirgin bir ilgisizlikle karşılandı ve bu sırada sık sık “Sokağa, eyleme, genel greve!” ve “Suskun Türk-İş istemiyoruz!” sloganları atıldı.

Komünistler sınıfı mücadeleye çağıran, sınıfın devrimci programında yeralan taleplerin yazılı olduğu dövizler ve sloganlarla eylemde yerlerini aldılar. Üniversiteli genç komünistler de YÖK Yasa Tasarısı’na karşı yürüttükleri kampanyaya ilişkin dövizler taşıyarak eyleme katıldılar. Eylem basının metnin okunmasının ardından sona erdi.

Eyleme katılım düzeyi ilerisi için umut vericidir. Fakat devrimci politik müdahalenin zayıflığı gelişen hareketin sendika bürokrasisinin denetimi altına girmesi riskini ciddi bir tehlike haline getirmektedir. Komünistler bunu da gözetenek bundan sonra gelişen eylemleri çok daha özel bir politik müdahale konusu yapmalı, buna uygun bir hazırlık içinde olmalıdırlar.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Ortadoğu'da yeni bir saflaşmaya doğru

Ortadoğu giderek ısınıyor. Afganistan'dan sonra ABD savaş makinasının hedefinde bu kez Irak var. ABD rakip emperyalist güçleri karşısına almak pahasına Irak'a saldırı kararını vermiş bulunuyor. Sorun artık bir zamanlama, esasta ise savaş hazırlıklarının tamamlanması sorunu. Bunun için savaş hazırlıkları kapsamında bölgedeki ABD işbirlikçileri ve güçleri bir savaş düzenine sokulmaya çalışılıyor. ABD çıkarları için bölgenin kan gölüne dönmesi sonucunu doğuracak savaşın psikolojik, siyasal, askeri koşulları oluşturulmaya çalışılıyor.

ABD'nin 11 Eylül sonrası ilan ettiği üzere, bölgedeki tüm güçler "ya ABD'nin yanında ya da karşısında" konumlarını belirlemek zorundalar. Bölgedeki Arap devletlerinin çoğu ABD'nin yanında saf tutmasalar da, boyun eğmek zorunda kalıyorlar. Şu veya bu hesap ve ilişkilerden dolayı ABD'nin savaşına karşı saf tutanlar ise, bağımsız bir tutumdan ziyade, ABD'nin savaş planına karşı durmaya çalışan rakip emperyalist güçlere dayanmaya çalışıyorlar.

Irak'a dönük saldırganlıkla bölgedeki anti-emperyalist direniş dinamiklerinin etkisizleştirilmesi, bu savaşın Irak sınırları dışındaki bölgesel sonuçlarına ulaştırılması güvencelenmeye çalışılıyor. Bugün için ABD'nin hedefindeki anti-emperyalist mücadele dinamikleri, Filistin direnişi ve Kürt halkının tasfiye aşamasına sokulmuş mücadelesidir. Bu iki dinamik, hem ABD saldırganlığının bölgedeki iki temel dayanağı durumundaki Türkiye ve İsrail için ayakbağı, hem de bölgedeki anti-emperyalist mücadelenin moral ve siyasal sembolleridir. Dolayısıyla ABD hegemonyasının pekiştirilmesine dönük yoğunlaşan müdahaleler bu çerçevede Irak'la sınırlı kalmamakta, başta Filistin ve Kürt sorunu olmak üzere, bölgedeki ABD karşıtı dinamiklerin denetim altına sokulması çabasıyla da birleşmektedir.

Yıllar öncesinde ABD eski komutanlarından General Benford Bee, ABD'nin Ortadoğu stratejisini şöyle açıklıyordu: *"ABD stratejisi bölge ülkelerinin rejimlerini, petrol kaynaklarını ve Amerikan yurttaşlarını, İsrail'in varlığını korumak temelinde aşırı uçlar ve radikal İslam ile mücadele üzerine kurulmuştur."*

"ABD'nin bu strateji doğrultusundaki hedefleri; İran, Irak, Libya, Sudan, (İran'ın etkisine girebilecek) Afganistan ve (İsrail'le barış yapmadığı takdirde) Suriye'dir. Ayrıca Ortadoğu'da ABD'ye karşı çıkan radikal islamcılar ve Amerikan karşıtı milliyetçilerle, sosyalistlerdir."

İşte ABD emperyalizmi bugün böylesine kapsamlı ve "bütünlüklü" bir Ortadoğu operasyonunu devreye sokmuştur. Bu operasyonun hedefi, bölgede ABD'nin askeri, politik ve ekonomik hegemonyasını kurmaktır.

Filistin'e yönelik operasyonun hedefi

Filistin özgürlük mücadelesini ezmek için başlatılmış bulunan operasyon, ABD'nin Ortadoğu'ya müdahale planının kritik bir halkası olarak sürüyor. İsrail savaş makinası ile bir yandan ölüm kusuluyor, diğer yandan teslimiyetçi Filistin yönetimi direnişi kendi elleriyle boğacak bir tutum almaya zorlanıyor. Bunun için İsrail'in açık zorunu ABD'nin dolaysız müdahalesi tamamlıyor. Filistin yönetimi üzerindeki kıskaç her geçen gün biraz daha daraltılarak, tam bir teslimiyet dayatılıyor.

Filistin'e yönelik bu sistemli operasyon iki açıdan önem taşıyor. Birincisi bölgede ABD hegemonyasının,

bu hegemonyanın temel dayanağı olan İsrail'in önündeki bir büyük engelin altilmesi. İkincisi, Filistin direnişinin, bölgedeki tüm anti-emperyalist dinamikler için simgesel moral-politik işlevinden dolayı ezilmesi.

Filistin direnişine karşı süren ABD operasyonu ile söylenen özetle şudur: Direniş yolunu seçerseniz ezilirsiniz, size yaşam hakkı tanımıyoruz. Yok eğer bizim egemenliğimizi, bunun gerektirdiği çözümü kabul eder ve radikal unsurlardan kendinizi ayırıştırırsanız, ABD düzeninde size de yer var. Bu, "ya ABD düzenine tabi olmak ya da yokoluş" ikilemi üzerinden dünya ölçüsünde sürdürülen kampanyanın da özü özetidir.

Ramallah'a hapsedilen Arafat ile İmralı'da Kürt dinamiğine karşı sürdürülen tasfiye operasyonunun dayanağı Öcalan aynı kaderi paylaşıyor. Her ikisi de benzer süreçleri, fakat farklı biçimlerde yaşıyorlar. İkincisi aynı zamanda ABD operasyonunun ideolojik saldırı bayraktarlığını yapıyor. Safını ABD'den yana belirleyerek, ABD'nin hesaplarını tam bir pervasızlıkla ortaya koyuyor. Bundan dolayı, Filistin'e yönelik operasyonun anlamını kavramak için, teslimiyetçi Kürt platformu cephesinde yaşanan güncel gelişmelere de bakmak gerekiyor.

Teslimiyetçi çizgi ABD saflarında

Öcalan'ın İmralı'da program düzeyinde ortaya koyduğu çizgi esasta, ABD'nin bölge hakimiyetine boyun eğişe, bunun doğal sonucu olarak devrimci Kürt direnişinin tasfiye edilmesine dayanıyordu. Özelde Türkiye genelde ise Ortadoğu halklarının devrimci ve anti-emperyalist bilinç ve mücadelesine karşı yöneltilmiş ideolojik-siyasal bir karşı saldırı niteliği taşıyordu. Yeni dünya düzenicilerinin cephaneliğinden alınma kavramlarla ABD hegemonyası yüceltiliyor, bu hegemonyaya karşı gelenlerin hiçbir geleceğinin olmadığı vaazediliyordu. Direniş, anti-emperyalizm, silahlı mücadele, sosyalizm adına halkların belleğindeki her türlü ilerici-devrimci bilinç ögesi bu saldırıdan nasibini alıyordu.

Bu ideolojik-siyasi saldırı, Kürt halkının mücadele dinamikleri üzerinde önemli tahribatlar yaratarak ilerledi. ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik kapsamlı operasyonu ile birlikte son noktasına ulaştı: PKK Parti Meclisi'nin son toplantısının açıklamaları gelinen noktayı özetliyor: ABD'nin halkların kırımıyla birlikte kuracağı düzenin payandası olmak. PKK Parti Meclisi'nin sözkonusu açıklaması, ABD sistemini 21. yüzyılda gelecek kaçınılmaz zorunlu demokratik sistem olarak parlatırken, bu sistem için verilen mücadelenin kiritik halkasının Ortadoğu olduğunu ifade ediyor ve lafi bir parça dolandırarak da olsa, Ortadoğu'ya müdahalesinde ABD'nin yanında yer alacağını sonuçta ilan ediyor.

ABD'nin dünya hegemonyası için Ortadoğu kritik bir önem taşımaktadır. Bu geçmiş tarihin defalarca doğruladığı bir gerçektir: Dünya çapında güç olmanın yolu Ortadoğu'dan geçer, burayı zaptedemeyen dünya çapında da egemenlik kuramaz. Boşluğu dolduran başka güçlere tabi hale gelir. Zaten böyle olduğu için ABD dünya ölçeğinde başlattığı operasyonların ilk hedefi olarak Ortadoğu'yu seçmiştir. ABD'nin (PKK Parti Meclisi'nin diliyle, "uluslararası demokratik sistemin") dünya ölçeğinde başlattığı seferin geleceği buradaki zafere bağlanmıştır. Bu da tersinden Ortadoğu seferinde karşılaşılabilecek bir bozgunun bu seferin daha baştan boşa çıkması demektir. Ortadoğu

bu konumunu sadece emperyalist çıkarların yoğunlaştığı bir alan olması nedeniyle değil, buna da bağlı olarak dünya ölçeğinde anti-emperyalist bilinç ve mücadelenin yoğunluğunu taşıyor olmasından dolayı kazanmaktadır. Bundan dolayıdır ki dünya ölçeğinde ABD hegemonyasının güçlendirilmesine hizmet eden bir sefer doğrudan ABD karşıtlığının sembollerine yönelmekte, tüm ABD karşıtı safta yeralan güçler hedef tahtasına çıkarılmaktadır. PKK'de bu gerçeği doğru bir biçimde ama ABD'nin safından, onun argümanlarıyla yinelemektedir. PM açıklaması daha ileri giderek Ortadoğu hakimiyetinin bugünkü yolunu gösteriyor:

"Ortadoğu'daki tüm sorunların temelinde Kürt sorunu ile kendisini Filistin-İsrail çatışmasında gündemleştiren Arap-İsrail çelişkisi sorununun yattığı... İçişleri geçmiş sorunlar bölgesel bir çözümü gerekli kılmakta, bu da Kürt sorunu ile Filistin sorununa acil çözüm getirmeyi dayatmaktadır. Her iki sorunun birlikte yoğunlaştığı saha ise Irak olmaktadır. Dolayısıyla Irak'ın alacağı sistem Ortadoğu sisteminin nasıl şekilleneceğini belirlemektedir."

"Sistem" kavramının içeriği doğru anlaşıldığında tüm bu söylenenlerin anlamı harfi harfine bugünkü ABD Ortadoğu politikasının ana hatlarıyla kabulüdür. Bu nedenle bir kez daha yeni bir eklemeyi gereksiz kılmaktadır.

Tüm bunlar ABD'nin Ortadoğu halklarının ve siyasal güçlerin önüne koyduğu tercihe bağlanmaktadır: Ya eski sistem, ya da yeni sistem- ya eski statüko ya da yeni statüko. Yeninin önünde durmak imkansız olduğuna göre ezilmek kaçınılmazdır. Öyleyse varolunacaksa bu yeni sistemin yani ABD yanında saf tutulacaktır. Sonuçta kıyımlar ve kırımlar pahasına oluşacak ABD "Ortadoğu"sunda bir yer tutmak mümkün olacaktır. Böylelikle güya ABD payandalığının karşılığı olarak Kürtler'de bu yeni düzende yer alabilecekler. Aksi durumda bugüne kadar olduğu gibi ya kırılacaklar, ya yok sayılacaklar. İşte PKK PM kararları tümüyle bunu anlatmaktadır.

Teslimiyetçi Kürt platformu cephesinden yaşanan tüm bu gelişmeler esas olarak ABD'nin bölge politikalarının doğru bir biçimde anlaşıldığını göstermekte ve bu politikaların gereklerinin pratik karşılığının ne olduğunu özlü bir biçimde anlatmaktadır.

Emperyalizme karşı enternasyonal dayanışma ve direniş!

Ortadoğu'da saflar giderek netleşmeye başlamıştır. ABD eksenli emperyalist saldırı cephesi bölgesel bir savaşın hazırlıklarını yapmakta, bu hazırlıklar kapsamında savaş düşük yoğunluklu tarzda sürdürülmektedir. Böylelikle saflaşma derinleştirilmekte, bölge halklarına karşı bir "şer cephesi" oluşturulmaya çalışılmaktadır.

ABD merkezli "şer cephesi" karşısında bölge halkları ve devrimci direniş odakları enternasyonal direnişi yükseltmek, safları sıkılaştırmak durumundadırlar. Bu mücadelenin önemli ayaklarından birisi de ABD emperyalizminin yerel dayanaklarına karşı verilecektir. Bunun için, gerici çıkarlar uğruna feda edilen -halkların büyük bedellerle yarattıkları- ideallerin yeniden bayraklaştırılması büyük önem taşımaktadır. Emperyalist köleliğe karşı ulusal-sınıfsal kurtuluş, enternasyonal dayanışma ve direniş!

Kamu emekçileri hareketinin durumu...

Sorunları aşmak devrimci bir mücadele programı etrafında kenetlenmekle mümkündür

Son birkaç yıldır ciddi bir tıkanma yaşayan kamu emekçi hareketi kritik bir dönemeçten geçiyor. Yılların mücadelesiyle ve bedel ödeyerek ulaşmış olduğu düzeyden hızla geriye doğru yol alıyor. Yeni hak kazanımları bir kenara, kazanılmış hakların korunması bile bugün diş diş bir mücadeleyi zorunlu kılıyor.

Hak alma ve özgürlük mücadelesinde sayısız eylem örgütleyen, kitleselleşen ve tüm saldırılara rağmen militan çıkışlarını sokağa taşıyarak meşruluğunu dosta düşmana kabul ettiren bir hareket, bugün nasıl oldu da bu hale geldi? Bu sürece gelişin kendiliğinden olmadığı açıktır.

Sermaye devletinin işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki çok yönlü saldırıları bu durumu tek başına açıklamaya yetmez. Bunca yıllık deneyim ve birikime rağmen hareketin taşıdığı zaafı aşamaması ve reformist anlayışın hareket üzerindeki denetimi, bu duruma gelmenin asıl nedenidir. Öte yandan, devrimci kamu emekçilerinin ataleti de dikkate alınması gereken bir başka temel önemde nedendir. Çünkü süreci işyerlerinden başlayarak örgütlemesi gereken devrimci kamu emekçilerinin atıl kalması, sendika şubelerinden başlayarak sendika yönetimlerine tabanın değil reformist ve teslimiyetçilerin iradesinin taşınmasına yol açmıştır.

Sermaye devleti elbette boş durmadı, her türlü saldırı yol ve yöntemini kullandı. Kimi zaman hareketi terörize etti, kimi zaman beklentiye sokarak ve sürece yayararak ivmeyi düşürdü. Sürgün, soruşturma, katletme vb., her türlü baskı ve şiddeti uygulamanın yanı sıra, reformist anlayışlardan yararlanarak kamu emekçilerinin umudunu kırma politikalarında başarılı oldu.

Hareket bugün tıkanıklık yaşasa da, bunu aşabilecek dinamiklere sahiptir. Fakat bu kararlı bir mücadele hattının örülmesini gerektirmektedir.

Gelinen süreci anlamak için son dört yılın önemli olaylarına bir göz atalım.

Yıllara yayılan tasfiye hareketi

1998 yılı:

Kamu emekçilerinin şanlı 4-5 Mart eylemi devletin bombalarına, panzerlerine ve tüm saldırısına rağmen kırılmadı, ancak KESK bürokratları tarafından kırıldı.

Tek tek sendikaların (Enerji-Yapı Yol Sen, SES) özelleştirmeye karşı yaptığı eylemler merkezileştirilmedi, yalnız bırakıldı.

Devlet tarafından tırmandırılan terör ve şovenist histeri karşısında sessiz kalındı, önceden alınan eylem kararları hiçe sayılarak ertelendi veya iptal edildi.

Sendikalar kapatılırken sessiz kalındı, 4 Mart eyleminden sonra harekete derin bir sessizlik hakim oldu.

KESK sendika kongrelerine kilitlenerek meydanı boş bıraktı. 4-6 Eylül (1998) KESK 2. Olağan Genel

Kurulu'nda ise devrimci kamu emekçileri dışlandı, reformizmin hakimiyeti pekiştirildi. KESK bürokratları kamu emekçileri hareketini seçimlere ve parlamentoya dönük hesaplarının bir dayanağı olarak gördü ve bu doğrultuda yasalıcı-icazetçi mücadele çizgisini pekiştirdi.

Sonuç, hareketin ihtiyaçlarına yanıt vermekten uzak yönetimler, kitlelerin acil yakıcı mücadele gündemiyle birleşemeyen sendikal faaliyet programları ve taban dinamiğinden uzaklaşan bir sendikal kurumlaşma ve merkezileşme/bürokratikleşme oldu.

1999 yılı:

Sermayenin çok yönlü saldırılarına karşı genel grev-genel direniş vaatleriyle kitleleri oyalayan sendika bürokratları, bir günlük iş bırakma eylemlerinin önünü tıkayıcı nitelikte tutumlar sergilediler. KESK'in uyguladığı hedefsiz, sonuç almaktan uzak eylem biçimleri nedeniyle kamu emekçileri tabanında oluşan hoşnutsuzluğa rağmen merkezi mitinglere kitlesel katılım gerçekleştirildi. Bölgesel eylemlere katılım ise düştü.

1999 yılı, sermayenin işçi-emekçileri daha azgın sömürme planlarını hayata geçirmeye çalıştığı ve belli oranlarda başarı elde ettiği bir yıl oldu. Kamu emekçileri tabanındaki hoşnutsuzluk gün geçtikçe yoğunlaşarak 2000 yılına gelindi.

2000 yılı:

9 Nisan'da İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu ve KESK Şubeler Platformu tarafından düzenlenen "İMF programına, özelleştirmelere ve sahte sendika yasasına hayır!" mitingi yapıldı.

24 Haziran'da İstanbul'da Emek Platformu tarafından düzenlenen "Zorunlu tasarrufların gaspı, grevli-toplu iş sözleşmeli sendika hakkı iş güvencesi için" miting gerçekleştirildi.

Gebze KESK Şubeler Platformu tarafından İMF karşıtı eylem yapıldı.

11 Kasım Ankara'da KESK tarafından düzenlenen

"2001 bütçesi, zorunlu tasarrufların ödenmesi ve grevli TİS'li sendika hakkı için" miting düzenlendi. Mevzi direniş ve eylemlerle inişli-çıkışlı bir seyir izleyen sınıf hareketinin tıkanıklık yaşadığı bir süreçte, 1 Aralık iş bırakma eylemi gerçekleşti.

Sonuç: Kamu emekçileri 2000 yılında da mücadelelerini sürdürdüler. İMF'ye karşı tepkilerini alana taşıdılar. Ancak grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı mücadelesinde kazanım elde edemediler. KHK saldırısına karşı anlamlı bir tepki yükseltmediler. 2000 yılı işçi ve emekçiler cephesinden ekonomik ve sosyal hakların sürekli budandığı bir yıl oldu. Sefalet ücretine yine mahkum olundu, tasarruflar gaspedildi. Ortak sorunlara rağmen eylemler işçi sınıfıyla ortaklaştırılmadı. Kamu çalışanlarını doğrudan ilgilendiren saldırılar karşısında da mücadeleyi ortaklaştırmada eksik kalındı. İşkolları ayrı ayrı eylemler

gerçekleştirdi.

2001 yılı:

Ocak ayı sonlarında KESK'in yeni yönetimi belirlendi. Bu kongrede de teslimiyetçi anlayışlar KESK MYK'sına taşındı. İMF direktifleriyle işçi-emekçi ücretlerini sefalet düzeyine çeken iktidar, hak arama yollarını tıkamanın bir yolu olarak cezalandırmaları yoğun olarak devreye soktu. 2000 Aralık ayında gerçekleştirilen bir günlük iş bırakma eyleminin soruşturma ve cezaları hala devam ediyor. Yeni yasalarla beraber uygulanabilmesi için yeni yasaklar getirildi. "Kamu emekçilerine sendika kurma hakkı tanıyan yasa" olarak propaganda edilen yasayla toplu sözleşme ve grev hakkı yasaklandı.

Yasalar ve anayasa değişiklikleri ilerleme ve demokratikleşme adımı olarak propaganda edildi. Oysa esasta emperyalizme kölece bağımlılığı ve baskı rejimini pekiştiren yasalar dı hepsi. Enerjinin, Telekom'un kritik önemdeki kurum ve kuruluşun özelleştirilmesine ilişkin yasalar ardı ardına meclisten geçti. Batık bankaları kurtarma yasası, banka soyguncularını, hortumcuları DGM kapsamından çıkarma yasaları, tarımın yıkımını hedefleyen yasalar vb. İMF'nin direktifleriyle sonuçlandırıldı. İMF programları "ulusal program", katliam saldırıları "hayata dönüş operasyonları", emperyalizme kölelik "ulusal onur" olarak adlandırıldı. Meclis 2001'de tam 113 yasa çıkardı. Emperyalizme kölece bağımlılık getiren yasalar meclisten jet hızıyla geçti.

2001 yılı kapitalist düzen ve emekçi hareketi cephesinde biriktirdiği tüm sorun ve sıkıntıları 2002'ye devrederek sonuçlandı.

2001 yılına sınıf hareketi açısından baktığımızda iki olgu karşımıza çıkıyor. Birincisi, sermayenin emperyalizm patentli saldırı politikalarının görülmemiş ölçüde şiddetlenmesi ve bu politikaların hayata geçirilmesi sonucunda işçi ve emekçi yığınların büyük bir ekonomik ve sosyal yıkımın altında kalmasıdır. İkincisi, sınıf ve emekçi hareketinin bu

saldırıları püskürtmek için hemen hiçbir şey yapamamış olmasıdır. Sınıf hareketi ve kamu emekçileri 2001'de de sendikal ihaneti aşamadı, mevzi eylem ve direnişler yalnız bırakıldı.

Sınıf ve kitle hareketinin en durgun olduğu dönemlerde bile alanlara çıkmaktan, kitlesel eylemler örgütlemekten geri kalmayan kamu emekçileri ilk kez bu kadar uzun bir süre eylemsizliğe terkedilebildiler. İlk kez yönetici bürokratlar takvim eylemlerine bile başvurmadan tabandan gelen tepkileri sessizce karşılayabildiler.

Alınan eylem kararlarını iptal edenler, tutuklanan sendikacılara, kapatılan sendika şubelerine sahip çıkmayanlar, kitlesel-sürekli eylem ve mücadele hattının kesintiye uğratılmasından birinci derecede sorumlu olanlar, önümüzdeki kurullarda karşımıza çıkacak ve mücadeleciler söylemler kullanacaklar, yöneticilik koltuklarını korumak için yine aynı oyunlara başvuracaklardır. Kamu emekçilerinin bunlara karşı vermesi gereken en iyi yanıt, devrimci bir mücadele programı etrafında kenetlenmek olmalıdır. Kamu emekçileri hareketinin içinden geçtiği bu kritik dönemeç ancak, sermayenin saldırılarını püskürtecek bir mücadele programının hayata geçirilmesi ve kararlı bir mücadele hattının örülmesiyle aşılabılır.

Seçimler-kurullar, sorunlar ve sorumluluklar...

Önce kısaca içinden geçtiğimiz döneme bakalım.

12 yılın mücadelesiyle kazanılmış sendikal mevzilerin yıkılmasının, işlevsizleştirilip kötüleştirilmesinin, işçi ve emekçilerin örgütsüzleştirilerek köleştirilmesinin amaçlandığı bir gelecekle yüzyüzeyiz. Sermaye iktidarı böyle bir geleceği hazırlamak için her yol ve yöntemi kullanıyor. Başta örgütsüzleştirme olmak üzere sefalet ücretleri, özelleştirme, taşeronlaştırma, işten çıkarma gibi yoğun saldırılarla karşı karşıyayız.

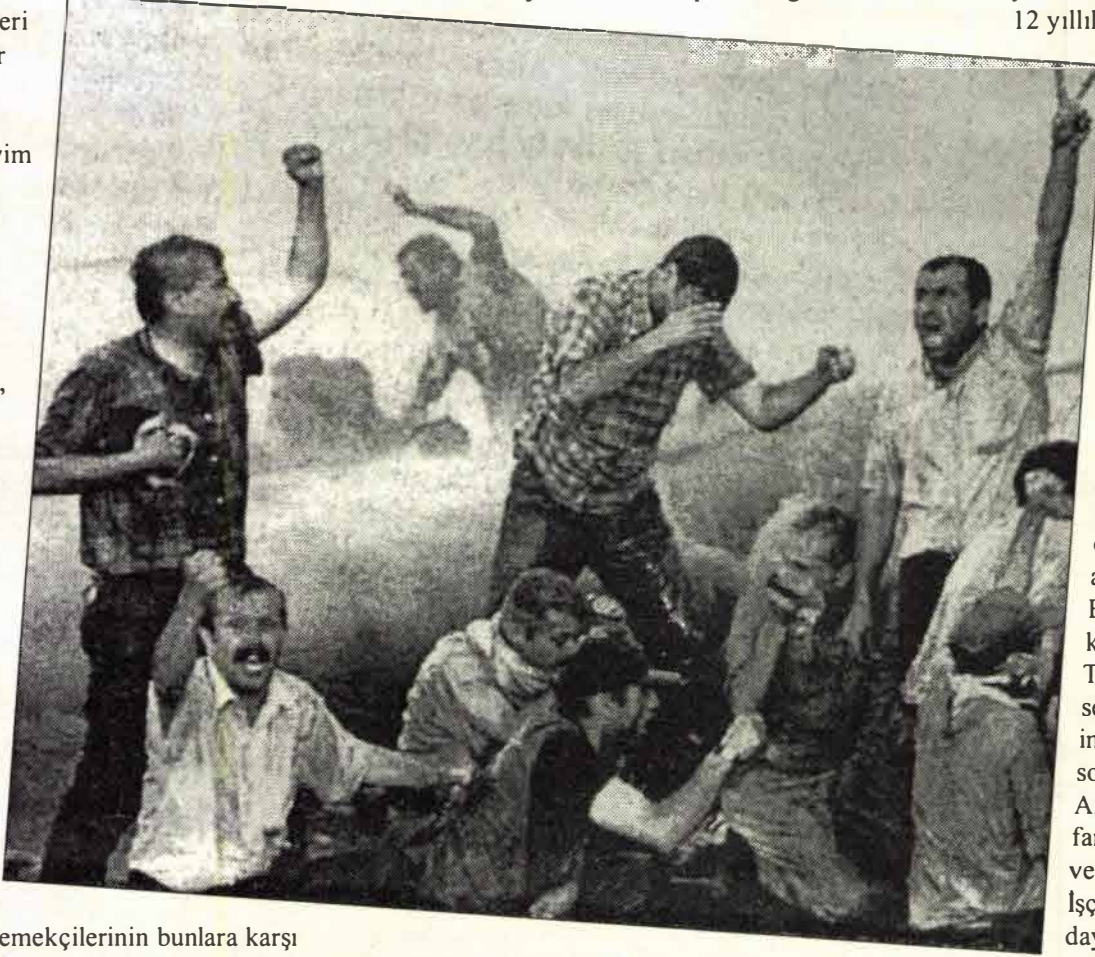
Türkiye'de işçi sınıfı açısından son 15-20 yıl, kamu emekçileri açısından 8-9 yıllık süreçte, sendika bürokrasisinin adeta bir parti gibi işlev gördüğü, sınıf bilincinin gelişmesini engelleme ve sınıf kitlelerini denetlemede oldukça önemli bir rol oynadığı kanıtlanmış bulunuyor. İşçi-emekçiler artık burjuva siyasetçilerine olduğu gibi sendika bürokrasisine de güven duymuyorlar. Ancak, sendikal ihanet şebekelerinin gerçek yüzünü kendi deneyimleriyle görmelerine rağmen, bu barikatı henüz aşabilmiş değiller.

İMF, emperyalizm ve sermaye iktidarı işçi-emekçilerin gözünde alabildiğine teşhir olmuş bulunuyor. Buna rağmen işçi-emekçi hareketi sermayenin saldırılarını püskürtme konusunda kayda değer bir varlık sergileyememiş, düzen cephesi geçici de olsa sömürü programını uygulamada başarı sağlamış durumda.

İşte böyle bir dönemde kamu emekçileri hareketinin gündemini işyerlerinden başlayarak şube yönetimlerine ve KESK Olağan Genel Kurulu'na

kadar uzanan bir seçim işgal ediyor. Şube seçimleri peşpeşe yapılıyor şu günlerde.

Sürmekte olan saldırılara karşı eylemli bir seçim döneminin geçirilememesi, kamu emekçileri hareketini ciddi önemde sonuçlarla karşı karşıya bırakacaktır. Ve şu noktayı özel bir tarzda vurgulamak istiyoruz: Parsa kapma kavgasına

dönüştürülecek bir seçimler sürecinden hareketin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir önderlik çıkmayacaktır ve hareketin sorunları seçimlerden çıkacak sonuçlara endekslenmeyecek bir kapsam ve içeriktedir.

Tabanın etkin katılımının sağlandığı eylemli bir seçim süreci büyük bir önem taşımaktadır. Zaaflarla dolu bir seçim atmosferinde, salonlarda devrimci niyet ve iddialarla yapılacak müdahalelerin taşıdığı imkanlar sınırlıdır. Seçimlerin, mücadele olanaklarını gözden geçirdiğimiz, ekonomik-demokratik taleplerimizi dile getirdiğimiz, bunun için mücadele programları ürettiğimiz platformlar olabilmesi; dar kaygılardan (yönetime aday sokma) kurtulmaya, sınıf kavgasının ortak çıkarları ve sorumlulukları ile hareket etmeye bağlıdır.

Taban örgütlülükleri ve inisiyatifli güçlendirilip yaygınlaştırılmalıdır

Yukarıda işçi-emekçilerin sendikalara karşı duydukları güvensizlikten söz etmiştik. Tabanın yönetimlere karşı duyduğu güvensizlik, kamu emekçileri hareketini ve örgütlülüğünü ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya getirmiştir. Bu, sendika bürokratlarına duyulan güvensizliğin sendikal örgütlenmenin kendisine ve örgütlü mücadeleye dönüşmesi tehlikesidir. Buna asla izin verilmemelidir.

Bu tehlikeyi ortadan kaldıracak olan, taban örgütlenmelerinin güçlendirilip yaygınlaştırılmasıdır. Birleşik mücadeleye hizmet edecek araç ve olanakların kullanılmasıdır. Yaygın ve etkili kitle çalışmasıdır. Kamu emekçilerinin saldırıları püskürtmede ortaya koydukları tüm mücadele istek ve kararlılığına rağmen, korkak ve bedel ödemeyi göze alamayan reformist önderlik barikatının aşılp devrimci bir önderliğin yaratılmasıdır. KESK yönetiminin yıllardır mücadeleyi geriye çeken, kamu emekçisinin direnme isteğini ve enerjisini kıran tutum ve çizgisinin aşılmasıdır. Zira sermaye devleti bu denli pervasız saldırma gücünü, hareketin başını böyle bir reformist

önderliğin tutuyor olmasından almaktadır.

Bütün bunların ışığında şunu sormak gerekiyor: Sahte sendika yasasını meclisten geçirebilmek için kamu emekçilerinin üzerine panzerleri ve bombalarıyla yürüyen sermaye devletinin bugün yasayı çıkarmış olması, ona meşruiyet kazandırmaya yetecek mi? Sahte sendika yasası kamu emekçilerinin 12 yıllık zorlu ve onurlu mücadeleye kazandığı meşru mevzileri yıkmaya yetecek mi?

Bunun yanısıra, kamu emekçilerinin haklarını söke söke alma mücadelesinde, bu mücadelenin devrimci bir önderlik altında yürütülüp yürütülmemesinde saklıdır, seçim salonlarında değil. Yanıt, kalıcı taban örgütlenmelerinin yaratılmasındadır. Kamu emekçileri mücadelesinin bütün bir tarihi, güçlü bir direnişle püskürtülemeyecek hiçbir saldırının olmadığını göstermiştir. Sendikalar halihazırda sınıfın kitlesel tek örgütüdür. Ama bugün Türkiye'de sendikalar giderek işlevsizleştiriliyor. Tabanın sendikalara olan inancı ve güveni sürekli zayıflatılıyor. İşçi ve emekçilerin sendikalara olan güvenini kaybetmesi ise, burjuvazinin amacının görelisi olarak gerçekleşmesi demektir. Bu nedenle sendikaların işlevsizleştirilmesi küçümsenemez ve buna asla seyirci kalınamaz. Tüm öncü işçi ve emekçi devrimciler, sendikaları sınıf mücadelesinin önemli imkanları olarak değerlendirmek sorumluluğuyla karşı karşıyadır. Azımsanmayacak öncü bir kesimin bu gidişatın farkında olduğuna kuşku yoktur. O halde görev ve sorumluluklar yerine getirilmelidir.

İşçi ve emekçilerin bugün herşeyden çok tabana dayalı sağlam bir örgütlülüğe ve militan bir mücadeleye ihtiyacı vardır. Kitlelerde direniş ruhunu yükseltecek temel etken, özgücüne güven ve bu güveni sağlayacak bir örgütlülüktür. Sendika bürokrasisine karşı mücadelede taban dinamizmine dayanılmak zorundadır. Taban dinamizmini harekete geçirebilmek için ise, işyeri temsilcilerini ve sendika yönetimlerini denetleyecek işyeri komitelerinin oluşturulması gerekmektedir. Taban hareketi üzerinden yükselmeyen kurumsallaşmalar biçimsel kalır. İşyeri komiteleri taban dinamizmine oturmadığı ölçüde bürokratik bir yapıya dönüşür. Taban örgütlenmeleri yere ve koşullara göre çok farklı biçimler alabilir. Önemli olan yaratacağımız örgütlenmelerin sınıfın bağımsız çıkarlarına dayanması, düzen partilerinin ve düzene hizmet eden sendika bürokratlarının denetimi altına girmemesidir.

Sendikal örgütlere de bu gözle bakmalıyız. Sendikalar örgütsel olarak bağımsız olmalıdır. Ama bağımsızlık üye ve yöneticilerin düşüncelerini terketmesini istemek değildir. İlerici-devrimci sosyalist güçlere karşı yasakçılık değildir.

Diğer bir konu, görevini yapmayan veya yapamayanların istenildiğinde tabanın inisiyatifleriyle geri çekilebilmesidir. Tüm yönetim kademelerine seçilmede mücadele açısından olumlu özellikler esas alınmalıdır. Sendikanın faaliyetleri üyelerin ve demokratik kamuoyunun bilgisine olabildiğince açık olmalıdır. Bütün organlarda kolektif işleyiş esas alınmalıdır.

Sendikalara yaklaşımda ise, her işkolunda birleşik tek sınıf sendikasını savunmalıyız.

Geriçi sendikal rekabete karşı sınıf birliğini yükseltelim!

Fiili-meşru mücadeleyi esas alan, ekonomik taleplerimiz ile siyasal taleplerimizi birleştiren bir mücadele programı!

Tabanın söz-karar hakkını temel alan mücadele anlayışını işçi emekçi hareketinde ve örgütlerinde varetmek ve gelecek süreci kucaklamak için mücadeleyi örgütlemeye!

Sosyalist Kamu Emekçileri/İzmir

KESK genel kurulları...

Eğitim-Sen 4 No'lu Şube...

Genel Kurul 3 Şubat'ta tarihinde gerçekleşti.

Kurul öncesinde yüksek öğrenim yasasına ve paralı eğitime hayır talebi ile imza kampanyası düzenleyen öğrencilere sivil polisler müdahale etti. Daha sonra seçimlerle ilgili "Devrimci Platform" imzasıyla metin dağıtan eğitim emekçilerinin isimleri de sivil polislerce alındı.

Genel Kurul demokrasi mücadelesinde hayatını kaybedenler için yapılan saygı duruşu ile başladı. Ardından Şube Başkanı açılış konuşmasını yaptı.

Geçmiş dönem aklandıktan sonra delegeler söz aldılar. Konuşmalarda; olması gereken mücadele hattına geri dönülmesi, eğitim çalışmalarının üyelere ulaştırılması, toplu görüşmenin toplu sözleşmeye dönüştürülmesi, grev hakkında vazgeçilmemesi gerektiği üzerine vurgular yapıldı. Sendikal Birlik bileşenlerinden birinin sendikanın 'Atatürk ilke ve devrimlerine sahip çıkmadığı' yönündeki konuşması ortamı gerginleştirdi. Bunun üzerine sendikanın hiçbir partinin arka bahçesi olmadığı vurgulandı.

Yönetime HADEP ile DSD'nin ortak listesi, Emek Hareketi, Devrimci Platform, Sosyalist Kamu Emekçileri ve Sendikal Birlik'in listeleri aday oldu.

Kurula; "Eşit-parasız-demokratik-anadilde eğitim ilkesine işlerlik kazandırılması için basınç oluşturma", "İşyerlerinde sendika odalarının oluşturulması", "Sendika çalışanlarına sigorta yaptırılması", "Emek Platformu'nun yerel ayaklarının oluşturulması, platformda KESK'in motor güç haline getirilmesinin hedeflenmesi", "Sendikaların fiili-meşru mücadele hattını yasaya rağmen yürütmesi", "Ortak çalışanlar yasasının çıkarılması için çalışma yürütme", "F tipi cezaevleri ve F tipi yaşama karşı mücadele yürütme ve '3 kapı 3 kilit' önerisinin desteklenmesi ve bu konuda KESK'in de basınç oluşturmaları", "312. maddenin kaldırılması için mücadele edilmesi", "1 Mayıs ve 8 Mart'ın tatil günü ilan edilmesi için çalışma yürütülmesi" vb. öneriler sunularak oybirliğiyle kabul edildi. Sendikal Birlik'in sunduğu "Eğitim-Sen'in 24 Kasım

öğretmenler gününü kabul etmesi ve öğretmenin cumhuriyeti koruma görevini yerine getirmek zorunda olduğu" yönlü önergesi reddedildi.

Daha sonra adayların konuşmasına geçildi. Yönetime DSD-HADEP ortak listesinden 6 (4 DSD, 2 HADEP), devrimci platformdan ise bir kişi seçildi.

(SY Kızıl Bayrak/İstanbul)

BES 1 ve 2 No'lu şubeler...

2 Şubat'ta BES 2 No'lu (Ulus) Şubesi Olağan Genel Kurulu'nu gerçekleştirdi. Dört listenin yarıştığı genel kurulda yönetimi Taban İnisiyatifi ile HADEP'in ortak listesi kazandı. HÖP, EMEP, ÖDP ve Sendikal Birlik (CHP-İP)'in listeleri ise yönetime aday diğer listelerdi. Kurulda anadilde eğitimle ilgili önerge verilmesi üzerine gerginlik yaşandı.

BES 1 No'lu Şube Olağan Genel Kurulu ise 9 Şubat günü yapıldı. Üç ayrı listenin yönetime aday olduğu genel kurulda son ana kadar oldukça yoğun kulis faaliyetleri yaşandı. HADEP ve Taban İnisiyatifi'nin oluşturduğu listeye karşı Sendikal Birlik'in oluşturduğu liste son anda anahtar listeden çekilerek ÖDP-EMEP-HÖP'ün oluşturduğu ortak listeye dahil oldu. Son anda çekilen listeden dolayı seçimin sonucunu değiştirecek bir ittifak gerçekleştirilmiş oldu. Yönetime iki CHP, bir EMEP, bir ÖDP ve üç Taban İnisiyatifi'nden olmak üzere 7 kişi seçildi.

Kendilerini Taban İnisiyatifi olarak

tanımlayan grup devrimci kamu emekçilerinden oluşmaktadır. BES 2 No'lu Şube seçimleri sonucunda EMEP, ÖDP ve Sendikal Birlik, bir sonraki hafta yapılacak olan BES 1 No'lu Şube'nin seçimlerinde aynı sonuçla karşılaşmamak için yoğun bir kampanya yürüttüler. Taban İnisiyatifi ve HADEP'in oluşturduğu ittifak için "bölücü PKK'lı" şeklinde ifadeler kullandılar. BES şubelerinin hücre karşıtı eylemlere yönelik desteğini onaylamadıklarını söylediler.

(SY Kızıl Bayrak/Ankara)

Belediye-İş 2 No'lu Şube...

9 Şubat günü gerçekleşen genel kurul şube başkanı Hasan Gülüm'ün konuşması ile başladı. Ardından Belediye-İş Genel Başkanı Nihat Yurdakul uzun bir konuşma yaptı. Yurdakul seçim kavgalarından arınıp sınıf için sisteme karşı bir genel kurul yapmak gerektiğini, 2.5 yıl önce göreve geldiklerini ve alınlarının açık olduğunu vurguladı. Sanki 2000 yılında belediye işçilerinin grevini satanlar onlar değildi. Daha sonra Belediye-İş'in Ankara'da beş yıldızlı hastane yaptırdıklarını, hasta üyelerin yararlanacağını söyledi. Böylece SSK'nın tasfiye edilmesine karşı mücadele vermeyeceklerini de önden belirtmiş oldu. Ayrıca dinlenme tesisleri ve 10 katlı bir Belediye-İş binası yaptırmayı da planlıyorlardı. Kısacası sınıfın mücadelesi için elle tutulur tek bir şey söylenmedi.

Delegelerin konuşmalarında ise mücadele isteği öne çıkıyordu. Bazı delegeler F tipi hapisanelerin kapatılması ve düşünce suçlularının serbest bırakılması gerektiğini vurguladı. Konuşmalardan sonra Avcılar Belediyesi'nden aday Ali Tarakçı bir konuşma yaptı. Tarakçı'nın samimiyetsiz konuşması eski yönetimi suçlamaktan öteye gidemedi. H. Gülüm'ün cevap niteliğindeki konuşmasının ardından oylamaya geçildi. H. Gülüm tekrar şube başkanı seçildi.

Belediye-İş 2 No'lu Şube kongresi işçi sınıfı mücadelesi ve sorunlarının dile getirilmediği, çözüm önerilerinin tartışılmadığı bir kurul oldu.

(SY Kızıl Bayrak/İstanbul)

Tüm Bel-Sen ulaşım hakkı için eylem yaptı

11 Şubat'ta Ulus Heykel'i önünde Tüm Bel-Sen'e üye zabıtarlar ücretsiz ulaşım kartlarının ellerinden alınmasına karşı eylem yaptılar. Eyleme yaklaşık 500 zabıta katıldı.

"Yaşasın örgütlü mücadelemiz"/Tüm Bel-Sen imzalı pankartının açıldığı eylemde; "Verilmiş hak geri alınmaz!", "Bizler insanca onurlu yaşamak istiyoruz!", "Toplu taşım hakkımız engellenemez!" dövizleri açıldı. Ulus'tan Kızılay'a kadar yürünmesi planlanmıştı, ancak sendika yönetiminin geri tutumu nedeniyle yürüyüş gerçekleşmedi.

Eylem saat 16:30'da Güvenpark'ta tekrar toplanılmak üzere bitirildi. Kızılay'a yürünmemesi zabıtarlar tarafından tepkiyle karşılandı. Akşam Güvenpark'ta ise yönetim tarafından bu kitleyle Kızılay'a yürünemeyeceği vurgulandı. Yeterince baskı oluşturulamadığı için yine dağılmak durumunda kalındı. Sık sık "Direne direne kazanacağız!", "Ulaşım hakkımız engellenemez!", "Susma kimliğine sahip çık!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganları atıldı.

Bu arada saat 16:30'da Büyükşehir Belediye Başkanlığı önünde de toplanılmıştı. Şube yönetiminden ve zabıtalardan oluşturulan 8 kişilik bir komisyon taleplerini dile getirmek ve toplantıya katılmak için içeriye

gönderildi. Bu arada Tüm Bel-Sen 2 No'lu Şube Başkanı dışarıya çıkarak bir konuşma yaptı. İçeride bulunan tüm siyasi parti temsilcilerinden destek istediklerini, onların da bunun için çaba harcamalarını belirttiklerini, bu hakkın bir günlük bir mücadeleyle elde edilemeyeceğini, haklarını alana kadar mücadele edeceklerini, zabıtarların artık dağılmaları gerektiğini söyledi. Buradaki eyleme 150 kişi katıldı. "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Ulaşım yoksa çalışma da yok!", "İMF defol bu memleket bizim!", "Ulaşım hakkımız söke söke alırız!" sloganları atıldı. (SY Kızıl Bayrak/Ankara)

Eğitim-Sen 4 No'lu Şube Genel Kurulu üzerine...

Çalışmamızın politik kazanımları

Şubemizde Eylül ayında başlayan yoğun örgütlenme kampanyası 26 Aralık'ta sonra erdikten sonra yoğun bir seçim çalışması başladı. Ocak ayında gerçekleşen işyeri delege seçimleriyle hareketlenen sendika atmosferi grupların netleşmesiyle daha da canlandı.

Biz *Sosyalist Kamu Emekçileri* olarak, kimi kaygılarımıza rağmen devrimci platformun çağrısı üzerine bazı platformda yer aldık. Geçen seçim sürecinde de bu tarz bir birliktelik gerçekleştirilmişti. O süreçte bu birlikteliğin sadece seçim süreciyle sınırlı kalmaması gerektiği üzerine tartışmalar yaşanmış ve bu konuda hemfikir olunmuştu. Fakat yaşanan pratik bu kararı boşa düşürmüştü. İlkesiz ittifaklar üzerinden değil devrimci eleştiri temelinde şekillenen program birliğinden yana oluşumuz nedeniyle, seçim sürecine kendi platformumuzla girmeye karar vermiştik. Ancak devrimci güç birliğinin çağrısı ve KESK'in süreciyle ilgili eleştirilerde ortaklaşabilmek diğer kaygılarımızı bir tarafa bırakmamıza neden oldu.

Seçim öncesi DSD'nin bütün gruplarla biraraya gelme çağrısı üzerine ortak görüşmeler başladı. İlk yapılan toplantılarda KESK'in son süreci üzerine değerlendirmeler yapıldı ve benzer çerçevede eleştiriler ortaya kondu. KESK'in sağa kayması ve bunun önüne geçilmesi için ortak mücadele yürütülmesi temelinde başlayan toplantılardan, tüm grupların yönetimde yer alabileceği tek liste ile seçimlere girilmesi gerektiği fikri öne çıktı.

Eleştiri ve çözüm önerilerinde asgari müştereklerde ortaklaşılmasına rağmen, tartışmalar bir noktadan sonra yönetimin nasıl paylaşılacağı üzerinden yürütülmeye başlandı. Böylece bu birliktelik çağrısı, ilkesiz bir ittifak sonucu anlaşılabilen kafa sayısı üzerinden tıkandı. Bu tıkanıklığı aşmak için bir sonraki toplantının gündemi, ortak program oluşturma ve aday sayılarının tespit edilmesi olarak belirlendi. Grupların kendilerini pazarlığa endeksleyen tutumları kaygılarımızda ne kadar haklı olduğumuzu gösterdi. Bunun üzerine Devrimci Platform'dan ayrılarak kendi politik çalışmamızı yürütmeye karar verdik. Süren toplantılara *Sosyalist Kamu Emekçileri* olarak kendi politikalarımızla katılmaya devam ettik.

Bizim görüşmelere katılmaktaki amacımız, KESK bürokrasisine yönelik politik eleştirilerin pratik karşılığını örmek için ortak bir program çerçevesinde bir birlikteliği zorlamaktı. Fakat tüm ısrar ve çabamıza rağmen, sonraki toplantılarda program maddesi atlanarak hangi grubun kaç kişiyle yönetimde yer alması gerektiği üzerine tartışmalar yaşandı. Biz sürekli olarak, ortak bir program oluşturulmadan yapılan pazarlığın ilkesiz, yöneltilemeyen eleştirilerin ise samimiysiz olacağı noktasında uyarılar yaptık. Bu uyarıların basıncıyla her toplantıda, bir sonraki toplantı için program maddesinin görüşülmesi gündem olarak konuldu. Fakat bu talep hiçbir zaman hayata geçmedi.

Yapılan görüşmelerde DSD hariç diğer gruplar yönetime girecek aday sayısını belirleyerek ortak görüşmelerde bunu dile getirdiler. EMEP'in yönetime iki kişi sokmak için gösterdiği ısrar üzerine görüşmeler tıkandı. Sonuç olarak DSD ve HADEP ortak liste hazırlayarak, EMEP'e basınç oluşturmak için görüştükleri devrimci platformdan bir aday yönetime taşıdılar.

Seçim tarihinden önceki iki pazar sendika lokalinde serbet kürsü oluşturuldu. Serbest kürsünün tüm üyelere açık olması anlamlıydı. Dünya, Türkiye

ve Eğitim-Sen (KESK) üzerine değerlendirmeler yapıldı. Anlamlı bir tartışma ortamı oluşturuldu, ortak sonuçlar çıkarıldı. Farklılıklar ortaya konuldu. Seçime adaylığını koyan kişi ve anlayışlar kendilerini ifade edebildiler. Ancak önemli olan yapılan konuşmalar değil, KESK'e yöneltilemeyen eleştirilerin yaşam bulması için pratik bir çalışmanın yürütülebilmesidir. Aksi halde tüm konuşma, eleştiri ve tartışmaların seçimlerde prim yapmak için dile getirildiği doğrulanacaktır.

Genel kurulda sivil polislerin yaptığı gövde gösterisi, yasakçı yasayla örtüşen bir görüntü oluşturdu. Polis, devrimci platform imzalı seçim programı ile YÖK yasasının geri çekilmesi için imza toplamak isteyen üniversiteli gençlerin imza metnini bahane ederek, kurula yasadışılık görüntüsü vermeye çalıştı. Bu saldırı devlet cephesinden anlaşılır bir durumdu. Ancak gerek yönetimin gerekse de kurula katılan eğitim emekçilerinin bu saldırıya anlamlı bir yanıt verememesi düşündürücüydü.

Seçimlere yönelik *Sosyalist Kamu Emekçileri* imzalı "Öncü Kamu Emekçilerinin Devrimci Programı" başlıklı metnimizi genel kurulda yaygın bir şekilde dağıttık. Yönetim kurulu adayımız, KESK'in geldiği durum üzerinden süreci değerlendiren ve ne

yapılması gerektiğini özetleyen bir konuşma yaptı.

Kendi pratiğimize ilişkin yaptığımız değerlendirmede şu sonuçlara vardık: Sendikal faaliyette deneyimsiz oluşumuz, kendimizi ifade etmemizde sıkıntı yarattı. Devrimci platformdan çekilme nedenimiz tamamen politik bir tutumken bunu tok ve net bir biçimde ortaya koyamayışımız, bazılarının "yönetime gelme" mantığıyla hareket ettiğimiz biçiminde anlaşılmasına ve isabetsiz eleştirilere neden oldu.

Seçim sonucunda yönetime gelemesek de kirli ve ilkesiz hiçbir ittifaka girmeden anlamlı bir oy aldık. Bu, sendikal mücadelede yürüttüğümüz aktif çalışmanın bir kazanımıdır. Daha da önemlisi, bu süreç içinde politik etkimizin daha da arttığını düşünüyoruz. Biz bugüne kadar kamu emekçilerinin çıkarları neyi gerektiriyorsa o çerçevede hareket ettik. Bundan sonra da bu şekilde hareket etmeye devam edeceğiz. Yönetimde olmak bizim için anlamlıydı, ama herşey demek değildi. Bugüne kadar olduğu gibi bugünden sonra da bizim için temel çalışma alanı taban çalışmasıdır. Seçimlerde kurduğumuz ilişkileri geliştirerek bundan sonraki süreci işyerleriyle birlikte örmek için gayret göstereceğiz.

Sosyalist Kamu Emekçileri/İstanbul

Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!

8 Mart'ta mücadeleyi yükseltelim!

Önümüz bahar. Önümüzde bahar sürecinin başlangıcı olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü bulunuyor. 1886 yılının 8 Mart'ında Amerika'da işçi kadınların sendikalaşma, eşit işe eşit ücret ve oy hakkı talepleriyle harekete geçmesi sonucu polisin çıkardığı yangında onlarca kadın işçi yaşamını yitirmişti. Kadınların direnişiyle tarihe geçen bugün, 1910 yılında gerçekleşen 2. Enternasyonel'in Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda Clara Zetkin'in önerisiyle "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" olarak kabul edildi. Sınıf mücadelesinin en önemli günlerinden biri olarak tarihe geçti. 8 Mart, o günden beridir burjuvazinin tüm ehlileştirme çabalarına rağmen, kadın ve erkek işçilerin mücadele günü olarak kutlanmaktadır.

Kadın emeği, kapitalistler tarafından daha fazla kâr elde etmek amacıyla üretimin içine çekildiği andan itibaren, azgınca bir sömürü ile karşı karşıya kaldı. Bugün, kadının emek gücüne daha düşük ücret verilmekte, kadınlar, kadın sağlığının dikkate alınmadığı işlerde çalıştırılmaktadır. İşyerinde

köleliğin yanı sıra ev içinde de kölelik reva görülmektedir. İkinci sınıf insan olarak görülerek ezilip horlanmakta, eğitimden yoksun bırakılmakta, gelenek ve göreneklerle bezenmiş yozlaşma içine terk edilmektedir. Kapitalist sistemde kadın çifte sömürüye maruz kalmaktadır.

Kadını, kurtuluşu için erkek işçi-emekçilerle birlikte kapitalizme karşı, ortak mücadeleye sevk etmek komünistlerin önemli görevlerinden biridir.

Bir süre önce başlattığımız emekçi kadın çalışmamız, son dönemde kullandığımız bir takım araçlarla ilerlemektedir. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle emekçi kadınlara gitmek durumundayız. Emekçi kadınların içinde

bulundukları kölelik koşullarının bilincine varmaları ve buna karşı mücadele etmeleri için her türlü yol, yöntem ve aracı kullanmalıyız. 8 Mart'ı kadın çalışmamızı kuvvetlendirmenin ve ileriye sıçratabilmenin imkanı olarak da düşünmek ve ona uygun bir bakışla hazırlanmak gerekmektedir.

8 Mart'ta, emekçilerin toplumsal eşitsizlik ve adaletsizliğe karşı yükselttiği taleplere ek olarak; "*Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği; eşit işe eşit ücret; kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasağı; doğumdan önce ve sonrası 3'er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım; kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları*" acil talepleri temelinde kadın ve erkek işçi-emekçileri ortak mücadeleye çağırmalıyız.

Eşit işe eşit ücret!

Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın erkek eşitliği!

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

Gelişmeler ve

Şimdi gündemde ABD'nin yeni ana hedefi var ve bu somut biçimde Irak olarak tanımlanmış bulunuyor. Fakat Irak'ın burada yalnızca bir hareket noktası, belli bakımlardan elverişli bir bahane olarak değerlendirildiğini, asıl hedefin ise Irak da içinde tüm Ortadoğu olduğunu biliyoruz. ABD emperyalizmi Ortadoğu'da kapsamlı ve aynı ölçüde tehlikeli hesaplarla hareket ediyor. Amaç çok yönlüdür. Petrol bölgesinde öteki emperyalistler karşısında tam bir üstünlük sağlamak; kendisi ve siyonist İsrail için engel ya da güçlük kaynağı olarak gördüğü rejimleri değiştirmek ya da hiç değilse güçten düşürmek; Filistin halkını daha ağır koşullarda bir köleci sözde barışa mecbur etmek; Kürt sorunu ve dinamiğini kendi denetimine ve hizmetine almak; ve elbette bu kritik bölgedeki gerçek ve potansiyel ilerici ve devrimci dinamikleri boğmak, anti-Amerikancı hareketi sindirmek istemektedir.

“Stratejik ortaklığın” gerçek anlamı ve güncel sonuçları

11 Eylül sonrasının Türkiye için stratejik önemdeki temel sonucu, işbirlikçi burjuvaziyle Amerikalı emperyalist efendileri arasındaki ilişkilerin daha da gelişmesi oldu. Düzen hesabına konuşan devlet yöneticilerinin, politikacıların, basın ve üniversitede görevli memurlar takımının ağız birliği halinde yineledikleri “11 Eylül sayesinde Türkiye'nin stratejik değeri daha iyi anlaşıldı” söylemi, ABD ile ilişkilerdeki bu yeni durumu ve bundan duyulan aşırı hoşnutluğu dile getirmektedir. Daha iyi anlaşıldığı söylenen olgu, Türkiye'nin ABD emperyalizmi için bölgesel önemi ve rolüdür elbette. Amerikan işbirlikçileri bununla kendi satış değerlerinin yükseldiğini düşünüyorlar ve bundan duydukları memnuniyeti aşırı bir utanmazlıkla dile getiriyorlar.

Kriz içinde debelenen ve geleceği konusunda ciddi kaygıları bulunan işbirlikçi Türk burjuvazisi, sırtını daha güçlü bir biçimde ABD'ye yaslamının ve kaderini tümüyle ona bağlamanın kendisine kısa vadede krizden çıkış olanakları, uzun vadede ise gelecek güvencesi sağladığını düşünüyor. Bunun ise doğal olarak bir karşılığı var. Bu karşılık, Türkiye'yi çevreleyen kriz bölgelerinde, yeni gelişmelerin gerektirdiği daha ileri bir çerçevede ABD çıkarlarına aktif bekçiliktir. Bilindiği gibi ABD emperyalizmi, dünya üzerindeki hegemonyasını güvenceye almanın ve uzun süreli kılmanın tayin edici halkası saydığı Avrasya'da, uzun süreli savaşlar dizisi olarak tanımladığı bir maceraya girişmiş bulunmaktadır. Bu çerçevede Türkiye'ye biçilen rol, bu macerada

ABD'ye tam destek vermekten öteye, onun çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda aktif görevler üstlenmektir. Amerikan emperyalizminin temsilcisi ya da basındaki sözcüsü durumundaki birçok kimse 11 Eylül'den beri bunu açıkça söyleyip duruyor.

ABD emperyalizmi pervasızca izlediği saldırganlık ve savaş çizgisini “teröre karşı uzun süreli mücadele” olarak sunuyor. Başta cumhurbaşkanı ve başbakan olmak üzere Türkiye'yi yönetenlerse her vesileyle Türkiye'nin teröre karşı bu mücadelesinde ABD'nin yanında olduğunu, ona tam destek verdiklerini ve vermeye devam edeceklerini vurgulayıp duruyorlar. Afganistan'a karşı savaş bunda kusur etmediklerini somut olarak gösterdi. Türkiye toprakları boydan boya Afganistan'a yönelik savaşta ABD'nin saldırı üssü olarak kullanıldı (Ecevit'in ABD gezisi esnasında Amerikan basınının verdiği bilgiye göre, Afganistan'a karşı savaş boyunca Amerikan savaş uçakları Türkiye'den 4 bin kere havalandılar). Şimdi ise sırada Afganistan'da ABD hesabına bekçilik yapmak görevi var ve Türkiye'yi yönetenlerin Afganistan'daki ABD işgaline “islam ülkesi” şalı örtecek bu utanç verici role ne denli hevesli olduklarını biliyoruz.

Şimdi gündemde ABD'nin yeni ana hedefi var ve bu somut biçimde Irak olarak tanımlanmış bulunuyor. Fakat Irak'ın burada yalnızca bir hareket noktası, belli bakımlardan elverişli bir bahane olarak değerlendirildiğini, asıl hedefin ise Irak da içinde tüm Ortadoğu olduğunu biliyoruz. ABD emperyalizmi Ortadoğu'da kapsamlı ve aynı ölçüde tehlikeli hesaplarla hareket ediyor. Amaç çok yönlüdür. Petrol bölgesinde öteki emperyalistler karşısında tam bir üstünlük sağlamak; kendisi ve siyonist İsrail için engel ya da güçlük kaynağı olarak gördüğü rejimleri değiştirmek ya da hiç değilse güçten düşürmek; Filistin halkını daha ağır koşullarda bir köleci sözde barışa mecbur etmek; Kürt sorunu ve dinamiğini kendi denetimine ve hizmetine almak; ve elbette bu kritik bölgedeki gerçek ve potansiyel ilerici ve devrimci dinamikleri boğmak, anti-Amerikancı hareketi sindirmek istemektedir.

Bunlar gerçekte kapsamlı hedeflerdir ve birçok çıkarı, gücü ve devleti, her birini kendine özgü nedenlerle olmak üzere rahatsız etmektedir. Nitekim bir dizi emperyalist gücün yanı sıra çeşitli bölge ülkeleri de ABD'nin bu tehlikeli, maceracı ve aynı ölçüde hırslı girişimine muhalefet etmektedirler. Fakat ABD planlarını uygulamakta kararlı görünmektedir ve yardımına ihtiyaç duyduğu tek ülkenin Türkiye olduğunu açık açık söylemektedir. ABD Irak üzerinden Ortadoğu'ya müdahalesinde Türkiye'yi bir saldırı üssü olarak kullanmaktan öteye, savaşta bir koç başı olarak kullanmak istemektedir. Bu doğrultuda rüşvetten, tehdit ve şantaj kadar her silahı kullanmaktadır. IMF üzerinden Türkiye'nin boynuna atılan boğucu kement de işte işlevini tam bu noktada göstermektedir. Ecevit'in ABD'ye gezisinin tüm gündemi ve işlevi buydu. Gezinin hemen sonrasında yüksek miktarda IMF kredileri onaylandığına ve ABD'nin onayı olmaksızın IMF'nin bunu yapması olanaksız olduğuna göre, dayatmaların sonuç verdiğine, tüm isteksizliklerine karşı Türkiye'yi yönetenlerin buna razı edildiklerine kesin gözyle bakabiliriz.

ABD'nin sihirli eli ya da IMF kementi

Aynı çerçevede, aynı dayatmalarla bütünlük oluşturan başka önemli gelişmeler de var. AGSP konusunda yıllardır süren ve aşılmaz gibi görünen güçlükler, ABD'nin sihirli eli değer değmez Türkiye cephesinden bir anda çözülürdü. Hemen ardından Kıbrıs ve Ege sorunlarının çözümü gündeme girdi. Yıllardır kangrenleşmiş bu sorunlarda bir anda büyük bir yumuşama yaşandı ve birkaç ay öncesiyile kıyaslanamaz adımlar atıldı. Elbette bu şaşırtıcı gibi görünen gelişmelerin gerisinde bir kez daha ABD'nin dolaysız müdahalesi ve dayatmaları vardı.

Gizli diplomasiyle saklananları IMF ve Dünya Bankası'nın kararları bütün açıklığı ile ortaya koymaktadır. Zira tüm bu gelişmelere, Arjantin'den 1.3 milyar dolar yeni borcu esirgeyerek onu iflasa sürükleyen IMF'nin cömertçe sunduğu yeni borçlar eşlik etti (Türkiye'nin “IMF'deki kotasından yüzde 1500 daha fazla oranda” ve IMF'nin dünya ölçüsündeki toplam kredi kapasitesinin tamamına üçte biri kadar!..). Bu yeni borçlar yüksek faizlere ve “10 günde 10 yasa” türünden ardı arkası kesilmeyen ağır siyasal koşullara bağlanmış olsa bile, sonuçta Arjantin'den esirgenenin Türkiye'ye misliyle sunulması, bu alışılmadık cömertlik, dış politika sorunlarıyla bağlantılı bir satın alma yolu ve durumuydu.

Önden yılın diplomasi olayı olarak sunulan Ecevit'in son ABD gezisi öncesinde ve sırasında işbirlikçi cepheden üzerine en çok laf edilen konu, Türkiye ile ABD arasındaki ilişkilerin “stratejik ortaklık” düzeyine çıkarılmasıydı. Oysa eski başkan Clinton'un '99 Kasım'ında gerçekleşen gösterişli Türkiye gezisi esnasında bu nitelikte bir ortaklığın yıllardan beridir var olduğu açıklanmış ve bunun işlevi de, “Türkiye ve ABD'nin öncelikle Ortadoğu, Kafkaslar, Balkanlar ve Doğu Akdeniz'de” birlikte hareket etmeleri olarak tanımlanmıştı. Bunu, anılan bölgelerde ve artı Orta Asya'da, Türkiye'nin ABD çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda hareket etmesi olarak anlamak gerekirdi ve olup bitenin de somut olarak gösterdiği gibi durum tamı tamına budur. ABD işbirlikçisi ve onun çıkarlarının bölgesel bekçisi olarak Türk burjuvazisi, kriz kısıkcı ve gelecek kaygısı çerçevesinde, kendisini bunun gereklerine giderek daha çok uyarlıyor. Dış politika alanındaki çözümsüz sorunlar dizisinin, 11 Eylül sonrasında ve tam da ABD'nin çıkar, tercih ve dayatmaları doğrultusunda, hızlı bir çözüm sürecine alınmış olması da bunu göstermektedir.

Böylece “stratejik ortak”lığın gerçekte stratejik uşaklık, Türkiye'yi çevreleyen bölgelerde Amerikan emperyalizminin çıkarlarına stratejik bekçilik anlamına geldiği de bir kez daha açıklık kazanmaktadır. ABD Türkiye'yi bölgedeki “en güvenilir iki müttefikinden biri” olarak görmektedir. İkincisinin İsrail olduğu ve bu ülkenin ABD'nin çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda aktif roller üstlenebilmesinin zorunlu sınırları bulunduğu düşünülürse, geriye güvenilirlikten öte en işe yarar tek müttefik olarak gerçekte yalnızca Türkiye kalmaktadır.

Daha da önemlisi, Türk burjuvazisinin yalnızca dünyanın emperyalist efendisiyle değil fakat aynı

Güncel sorunlar

zamanda bölgenin saldırgan çıban başı ülkesi olarak siyonist İsrail ile de "stratejik ittifak" ilişkisi içinde olmasıdır. Dünyanın ve bölgenin en gerici ve saldırgan güçleriyle davranış ve kader birliği, Türk burjuvazisinin bugünkü konumudur. Bu iki olgu bir arada düşünüldüğünde ve buna bir de NATO üyeliği (önümüzdeki günlerde bunun 50. yılına giriliyor) eklendiğinde, Türk burjuvazisinin halkımız ve bölge halkları karşısında üstlendiği uğursuz gerici rolün çerçevesi daha iyi anlaşılır. Elbette o bunu gerici sınıf çıkarları doğrultusunda ve geleceğini güvenceye almak üzere yapıyor. Tam da bu aynı nedenle, ona karşı stratejik kavrayışa dayalı ciddi bir devrimci mücadele de, tarihsel ve güncel boyutlarıyla bu ilişkileri, bunun stratejik ve taktik planda ortaya çıkardığı görev ve sorumlulukları özenle hesaba katmak durumundadır.

Savaşa ve saldırganlığa karşı mücadelede Ortadoğu halklarıyla yakın ilişkiler ve eylemli bir devrimci dayanışma, dönemin en acil ve önemli görevlerinden biridir. Daha genel planda ise, başta Ortadoğu halkları olmak üzere Türkiye'yi çevreleyen coğrafyada yer alan tüm bölge halklarıyla devrimci birlik ve dayanışmaya dayalı yakın ilişkiler, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı ciddi bir devrimci stratejinin olmazsa olmaz koşuludur. Günümüzün olayları, bu tür bir bölgesel devrimci birlik ve dayanışma cephesi yaratılmaksızın gelecekte emperyalizmin devrimi boğmaya yönelik saldırı ve müdahalelerini püskürtmenin ne denli güç olacağına bugünden ışık tutmaktadır.

Güncel durumu belirleyen iki temel önemde gelişme

Bu genel çerçeveden de hareketle gelişmelerin Türkiye üzerinden daha güncel ve somut yansımalarına geçelim. Türkiye'nin yakın geleceğinde olayların izleyeceği seyir değerlendirilirken gözönünde bulundurulması gereken temel önemde iki güncel veri var önümüzde. Bunlardan ilki, ABD emperyalizminin Orta Asya ve Ortadoğu eksenli olarak gündeme getirdiği saldırganlık ve savaş politikası; öteki ise, IMF ile imzalanan üç yıllık yeni sosyal yıkım ve kölelik anlaşmasıdır.

İlki, Türkiye'yi ABD emperyalizminin bölge halklarına karşı bir saldırı ve savaş üssü haline getirmekle kalmamakta, Irak üzerinden açıkça ortaya atıldığı gibi, onu bizzat emperyalizmin hesabına savaşa sürüklemek niyet ve hesaplarını da içermektedir. İkincisi ise, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıların ağırlaştırılması, bunun Türkiye'yi emperyalist sömürü ve yağmaya engelsizce açacak bir dizi köleci düzenleme ve uygulamayla birleştirilmesi anlamına gelmektedir.

Türkiye'nin bugünü ve yakın geleceğini

belirleyecek olan biri dışa öteki içe yönelik bu iki temel önemde olay, birbiriyle de sıkı sıkıya bağlantılıdır. Ekonomik kriz kısılcığında kıvranan ve krizden çıkış adına ülkenin tüm geleceğini IMF ve Dünya Bankası'na ipotek eden Türk burjuvazisi, böylece, ABD emperyalizminin bölgesel çıkar ve ihtiyaçlarına yeni bir düzeyde hizmet etmek zorunluluğu ile yüzyüze kalmaktadır. Amerikan yönetimi açıkça IMF desteğinin sürmesi ile Irak'a yönelik bir savaşta Türkiye'den istekleri arasında dolaysız bir bağ kurmaktadır.

Kürt sorunuyla bağlantılı gerici kaygılar ve bölge ilişkilerinde yolaçabileceği öteki riskler nedeniyle Irak'a yönelik bir savaşa çok istekli olmayan Türkiye'nin yönetenleri, buna karşın, ABD'nin bu konudaki

bunun güncel örnekleridir.

İç ve dış durum, rejimde kontrollü bir yumuşama manevrasına bile olanak tanımamaktadır. Tersine, son derece gerçekçi bir tutumla burjuvazi ve onun adına ülkeyi yönetenler dizginleri sıkı tutmaktadırlar. İşbirlikçi burjuvazi, baskı ve terör aygıtını yasal ve kurumsal bakımdan güçlendirerek, işçilerin ve emekçilerin hak arama çabalarını dolaysız baskının yanı sıra hain sendika ağalarının yardımıyla boşa çıkararak, reformist solun her çeşidinin doğrudan ve dolaylı hizmetinden en iyi biçimde yararlanarak ve bu arada devrimci akımı hepten etkisizleştirerek, bugünkü denetimini korumaya çalışmakta ve yakın geleceğin çalkantılarına hazırlanmaktadır.

Güncel durumdan çıkan güncel görevler

Dışarıda ABD emperyalizminin çıkar ve ihtiyaçlarının gerektirdiği davranış çizgisi, içerde üç yıllık yeni bir IMF saldırı programı, ve nihayet, bu iç ve dış çizginin engelsizce uygulanabilmesi için sürekli bir baskı, terör ve yasaklar rejimi... Türkiye'nin güncel durumunu ve yakın geleceğini karakterize eden politik saldırı tablosu kabaca budur.

Bu güncel durum önümüze, güncel görevler olarak; emperyalist köleliğe, saldırganlığa ve savaşa karşı anti-emperyalist mücadeleyi; emekçileri daha ağır bir perişanlığa sürükleyen IMF saldırı programına karşı iktisadi ve sosyal istemler uğruna mücadeleyi; ve nihayet, baskı, terör ve yasaklar rejimine karşı temel demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini koymaktadır.

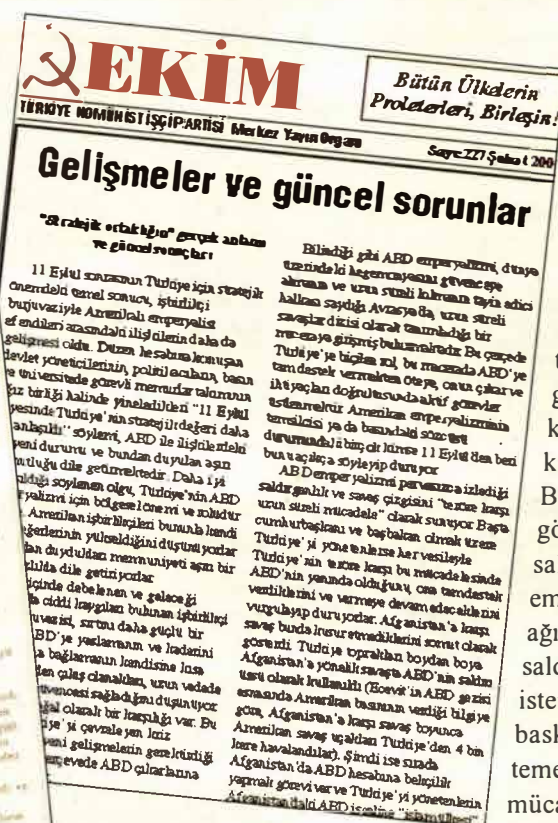
Bu çok yönlü mücadeleler gerçekte organik

bir bütündür. Bunlar güncel planda yürüyen aynı sınıfsal saldırının farklı boyutlarına karşılık düşmektedirler ve zorunlu olarak birlikte ele alınmak durumundadırlar. Olayların seyri belli bir anda birinden birini nispeten ön plana çıkarsa bile, bu ötekilerin önemini hiçbir biçimde ortadan kaldırmaz.

Öte yandan, bu mücadelelerin kesiştiği ana sınıfsal hedefler, işbirlikçi burjuvazi ve onun sırtını dayadığı emperyalizmdir. Bu nedenledir ki, birbirinden koparılamaz bu görevler ancak devrimci iktidar mücadelesi bakış açısıyla ele alındığı ölçüde devrimci bir anlam taşıyabilir, devrimci sürecin ilerletilmesi sonucunu doğurabilirler.

Devrimci iktidar perspektifine dayalı bu bütünselliğin ilkesel ve pratik önemi, reformist sol akımların mevcut konumu üzerinde daha iyi anlaşılabilir. Reformist akımın farklı bileşenlerine daha yakından bakıldığında, onları karakterize eden ayırdedici davranışın, tam da bu güncel görev alanlarından birinden birini kendileri için başlı başına bir mücadele platformu haline getirmeleri olduğu görülür. Dahası, tam da reformist konumlarından bekleneneği gibi onlar, bu sınırlı hedef ve görevlerin gerçekleşmesinde dahi düzen güçlerine ya da kurumlarına bel bağlarlar.

Bunu bu akımlar üzerinden somut olarak örnekleyebiliriz de. Dönemsel anti-emperyalist

dayatmalarına direnecek güçte değiller ve bunu daha şimdiden göstermiş

bulunmaktadırlar. Tarihsel bağımlılık

ilişkilerinin genel çerçevesi kadar güncel ekonomik kriz ve IMF kısılacı, tüm sızlanmalarına ve aksi yöndeki temennilerine karşın sonuçta onları ABD'nin iradesine boyun eğmeye sürüklemektedir. Genel uluslararası güç dengeleri ve başka bazı gelişmeler ABD'yi Irak'a yönelik bir savaştan alıkoymazsa eğer, Türkiye bu savaşın ana saldırı üssü olmakla kalmayacak, Türk ordusu da Güney Kürdistan sorununu bahane ederek ABD emperyalizminin hizmetinde bu savaşa bizzat katılacaktır.

Her iki sorunun bir arada Türkiye'nin iç politik yaşamındaki sonuçları ise kendini baskı, terör ve yasaklar rejiminin daha da ağırlaşması olarak gösterecektir. İşçi sınıfı ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını sürekli ağırlaştıran ve ülkeyi bölgede emperyalizmin saldırı ve savaş üssü haline getiren sermaye sınıfının başka bir seçeneği de yoktur. Güncel gelişmeler bunu somut olarak göstermektedir.

AB makyajı çerçevesinde yapılan anayasa değişikliğinin iç yüzünün uyum yasa tasarılarıyla ortaya çıkması, Kürt halkının ana dilde eğitim türünden en masum demokratik istemleri karşısında sergilenen aşırı tahammülsüzlük ve uygulanan terör,

görevlerin son derece dar bir burjuva milliyetçi yorumu bize Perinçekçi İP'i verir ve bu çevrenin tüm gelecek beklentisi, düzen ordusu destekli parlamenter hayaller üzerine kuruludur. 28 Şubat şakşakçılığı ve ordu yalakalığı bu konum ve tutumun somut bir ifadesidir. Güncel boyutlar içine sıkıştırılmış bir ekonomik ve sosyal haklar mücadelesi bize liberal işçi politikacılığının temsilcisi olarak EMEP'i verir ve yılların açıkça gösterdiği gibi onun tüm hesapları da sendika bürokrasisi üzerine kuruludur. Hararetli EP kuyrukçuluğu, üstelik döne döne yaşananlara rağmen bu çizginin ısrarla sürdürülmesi, somutta karşılıksız kalması baştan kesin olan bu hesabın bir ifadesidir. Pratikte boş laf olarak kalan burjuva liberal sınırlarda bir demokrasi mücadelesi ise tamı tamına ÖDP demektir ve rejimin yumuşamasından umudunu keseli beri o tüm umudunu artık içerde sosyal-demokrasiye ve dışarda AB emperyalizmine, onun "Kopenhag Kriterleri"ne bağlamıştır. Bu ise onun tümünden işlevsizleşmesi ve gereksizleşmesi demektir. Nitekim uzun zamandır bir iç kriz içinde bulunması, şu günlerde bir iç çözülme yaşaması da bu akıbeti teyid etmektedir. Türk devletine teslim olmuş ve onu bir şeylere yöneltebilsinler diye de tüm umudunu ABD ve AB emperyalizmine bağlamış PKK'yı ÖDP'nin yanına, solculuğu gitgide seyirlik bir yarı-aydın oyununa çeviren SİP-TKP'yi ise EMEP ile Perinçekçi İP arasında bir yere koydunuz mu, günümüz reformist akımlar tablosunu da tamamlamış ve yerli yerine oturtmuş olursunuz.

Bu kadarını söylemişken şunu da ekleyelim. Bu akımların her biri, izledikleri çizginin somut durumuna göre burjuvazinin şu veya bu kesimine, burjuva düzenin şu veya bu kurumuna bel bağlıyor olsalar bile, tümünü kesen ortak bir payda var ve bu burjuva parlamentarizmidir. Sonuçta orta sınıf karakterli akımlar olarak düzenle ve devletle barıştırlar (ya da artık bu çizgiye gelmişlerdir) ve temel siyaset yöntemi ve aracı olarak burjuva parlamentoculuğunu esas almaktadırlar. Bugünkü güç ve konumları onlara bu olanağı vermese de (ve belki içlerinden bir ikisi hariç hiçbir zaman vermeyecek gibi görünse de) sonuçta bu böyledir.

Reformist sol ve sendika bürokrasisi, bugün kitle hareketinin önünü tıkayan, onun gelişme dinamiklerini felce uğratan iki temel odak durumundadırlar. Bu nedenle, bunların her birine karşı kendi konum ve özelliklerinin gerektirdiği türden bir sistematik mücadele vermek, dönemin devrimci görevlerini başarıyla üstelenebilmenin ve kitle mücadelesini geliştirebilmenin zorunlu koşuludur. Geleneksel küçük-burjuva devrimci akımların yaşamakta olduğu gerileme ve çözülme, yaşadıkları tüm çürümeye rağmen reformist akımlara kendiliğinden bir alan açıyor. Onları tuttukları alanlarda geriletmek, olayların etkisiyle gitgide yırtılan maskelerini tümünden düşürmek, içinden geçmekte olduğumuzun dönemin en önemli ve öncelikli görevlerinden biridir.

Terbiye edilerek denetim altına alınan güçler tablosu

Güncel siyasal tabloya bakarken, paradoksal gibi görünen temel önemde bir gerçeği de gözönünde bulundurmak durumundayız. Bir yanda kriz içinde debelenen, IMF'den üç kuruş yeni kredi alabilmek için onun en onur kırıcı dayatmalarını bile harfiyen yerine getiren, kendisi için getirebileceği ağır risklere rağmen ABD'nin çıkar ve ihtiyaçlarına dayalı bir savaşa katılmak akıbetiyle yüzyüze bulunan acz içinde ve iflas halinde bir düzen ve devlet gerçekliği var. Fakat öte yandan, bu aynı devlet ve düzen, bugün işçi sınıfını ve emekçileri büyük ölçüde kontrol

edebilme başarısı göstermekle kalmamakta, yanı sıra, özellikle 28 Şubat müdahalesinden beri, kendisine muhalif ya da kendisi için şu veya bu ölçüde sorun ve sıkıntı kaynağı oluşturan

Bu denli kolay terbiye edilmiş bir dinsel gericilik, ihanetini bu denli kaba biçimde sergileyen bir sendika bürokrasisi, adını ve varlık nedenini bile inkar noktasına düşürülmüş bir Kürt hareketi, düzen icazetinin dar cenderesine sıkıştırılmış bir reformist sol partiler gerçekliği, aynı zamanda, tümü de düzenin hizmetindeki bu akımların kitleler nezdinde inandırıcılıklarını gitgide yitirmeleri anlamına da gelmektedir. Bunu, tablonunun giderek netleşmesi, yüzlerdeki maskelerin düşmesi, gelişmelerin etkisi altında her akımın giderek yerli yerine oturması olarak da tanımlayabiliriz. Bu ise, görev ve sorumlulukların hakkını veren gerçek bir devrimci alternatifin hızla güçlenmesi için koşulların olgunlaşması demektir.

çeşitli akımları büyük ölçüde terbiye etmeyi ve denetim altına almayı da başarmış bulunmaktadır.

Bu ikinci durumu somut olarak örnekleyelim. '90'lı yılların ilk yarısında rejimin iç dengeleri bakımından ciddi bir sıkıntı kaynağı haline gelmiş dinsel gericilik geline yerde artık büyük ölçüde terbiye edilmiş, dahası, üstelik bir de birbirleriyle uğraşan iki parti halinde bir bölünmeyle yüzyüze bırakılmıştır. Dinsel gericiliğin bu iki partisi artık birbirlerini daha çok suçlayıp karalayarak burjuvaziye ve onun adına ülkeyi yöneten gerçek güç odaklarına yaranmaya çalışmaktadırlar.

'80'li yılların ortasından yakın zamana kadar rejim için en büyük sorun oluşturan Kürt hareketi ise, PKK üzerinden en utanç verici bir teslimiyet çizgisine çekilmiş, geline yerde neredeyse tümüyle zararsız hale getirilmiştir. İmralı teslimiyetiyle birlikte, PKK'nın Kürt halk kitleleri üzerindeki etkisi ve denetimi düzen ve devlet için artık bir tehlike olmaktan çok bir imkana dönüşmüştür. Bu imkanın verdiği bir pervasızlıkladır ki, rejim artık Kürt halkının en masum kültürel hak istemlerini bile en kaba bir tutumla reddetmekte, bunu baskı ve terörle karşılayabilmektedir.

Üçüncü bir örnek sendika bürokrasisinin durumudur. Sendika konfederasyonları ve bağlı sendikalar, özellikle 28 Şubat'la birlikte gerçekleştirilen manevraların ardından, bugün artık her açıdan sermayenin ve devletin denetimi altındadırlar. Bundan da öte içlerinden bazıları (somut olarak Türk-İş) artık devletin güdümlü ve uyumlu uzantısı olarak hareket etmektedirler. Bugün ÖDP'nin tepesini tutan liberal soysuz takımının da özel çabası ve katkısıyla, önceki yıllarda bir ölçüde olsun mücadele etkeni olan KESK de bugün sendika bürokrasisinin geneliyle bu aynı konumu paylaşmaktadır.

Sol hareketle devam ediyoruz. Reformist akımların tümü bugün tam olarak düzenin icazet sahası içine çekilmişler ve düzen için artık hiçbir

sorun oluşturmayacak düzeyde terbiye edilmişlerdir. Geride kalan yıl içerisinde gerçekleşen F tipi saldırısı, düzenin bu doğrultuda ne büyük bir mesafe katettiğini bu akımların utanç verici tutumları üzerinden somut olarak gösterdi. Reformist sol partilerin istinasız tümü de geline yerde artık her türlü devrimci düşünce, değer ve kaygıdan tamamen kopmuşlardır.

Geleneksel devrimci-demokrat sol akımlar ise bir başka yoldan düzen için sorun olmaktan gitgide çıkmaktadırlar. '90'lı ilk yıllarda şu veya bu ölçüde toparlanma başarısı gösteren bu akımlar, '90'lı yılların ikinci yarısından beri sürekli bir gerileme içindeydiler ve geline yerde içlerinden bazıları siyasi yaşamdan gitgide silinmektedirler. Herşeye rağmen tutunmaya çalışanların ise, yaşadıkları ağır tikanıklığı ve iç sıkıntılarını bir dönem için olsun aşabileceklerini gösteren ciddi ve inandırıcı bir belirti yoktur ortada.

Aşılamayan yapısal zaafların ve devletin fiziki tasfiyeden öteye amaçlara dayalı sistematik saldırılarının geleneksel sol akımlar üzerindeki ağır tahribatı bugün artık çok daha iyi görülebilmektedir. İçlerinden bazıları, düne kadar kendilerine mevcut akıbeti yaşatan temel etkenlerden biri tam da bu değilmişcesine, bugün yeniden utangaçça Kürt hareketinin kuyruğuna yapışarak tutunmaya çalışıyorlar. Fakat bu onlar için bir çıkış yolu olmak bir yana, bunda ısrar ederlerse, tasfiyeci uçurumun dibine boylu boyunca yuvarlanmalarından başka bir sonuç yaratmayacaktır.

Netleşen tablo ve doldurulmayı bekleyen boşluk

Büyük ölçüde son 4-5 yılda, yani tam da ekonomik ve sosyal krizin daha da ağırlaştığı bir zaman kesitinde yaratılan bu tabloya toplu olarak bakıldığında, sonuç düzen payına kuşkusuz önemli bir başarının göstergesidir. Fakat bu sorunların çözülmesi değil, yalnızca bu sorunlarla bağlantılı olarak oluşan akımların denetim altına alınması anlamına gelen bir başarıdır. Sorunlar ise yerli yerinde durmakta, dahası gitgide ağırlaşmaktadır.

Bu akımlar üzerinde kurulmuş denetim kısa vadede kitlelerin de denetim altında tutulması gibi bir sonuç yaratsa bile, bu geçici bir durum olmaya mahkumdur. Zira soruna bir başka yanından bakıldığında, buradaki başarının yeni sorunlar için bir zemin anlamına da geldiğini görmek güç değildir. Bu denli kolay terbiye edilmiş bir dinsel gericilik, ihanetini bu denli kaba biçimde sergileyen bir sendika bürokrasisi, adını ve varlık nedenini bile inkar noktasına düşürülmüş bir Kürt hareketi, düzen icazetinin dar cenderesine sıkıştırılmış bir reformist sol partiler gerçekliği, aynı zamanda, tümü de düzenin hizmetindeki bu akımların kitleler nezdinde inandırıcılıklarını gitgide yitirmeleri anlamına da gelmektedir.

Bunu, tablonunun giderek netleşmesi, yüzlerdeki maskelerin düşmesi, gelişmelerin etkisi altında her akımın giderek yerli yerine oturması olarak da tanımlayabiliriz. Bu ise, görev ve sorumlulukların hakkını veren gerçek bir devrimci alternatifin hızla güçlenmesi için koşulların olgunlaşması demektir.

Partimiz yalnızca genel misyonunu değil, fakat dönemsel sorumluluğunu da bu tablo üzerinden daha derinden duymakta ve kavramaktadır. Sahte alternatiflerin şu veya bu nedenle güç ve itibar kaybettiği bir dönemde, gerçek devrimci sınıf alternatifini temsil eden bir parti olarak öne çıkmanın tam zamanıdır ve partimiz sağladığı gelişme birikimiyle buna her zamankinden daha çok hazır durumdadır.

(Bu metin, **TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Şubat 2002** tarihli 227. sayısının başyazısıdır...)

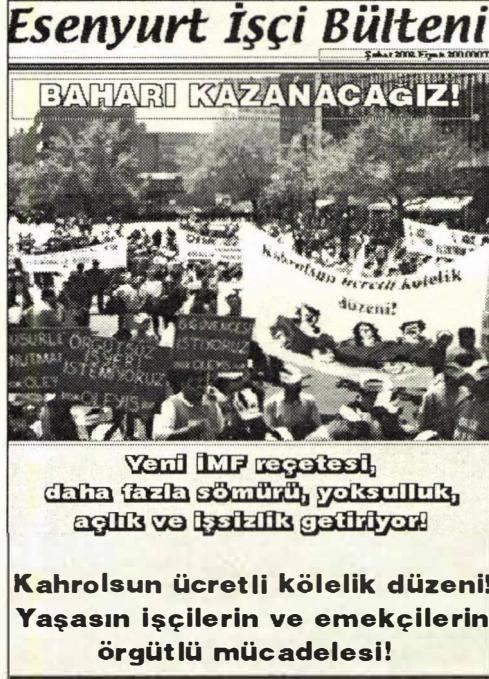
Esenyurt İşçi Bülteni'nin Şubat 2002 tarihli sayısından...**Emperyalist sömürü ve saldırganlığa geçit vermeyeceğiz!****Haramilerin saltanatını yıkacağız!**

Biz işçi ve emekçileri yakından ilgilendiren gelişmeler yaşıyor şu günlerde.

Bunlardan birincisi hükümetin IMF ile imzaladığı yeni anlaşma. Patronlar bu anlaşma sayesinde IMF'den bol bol kredi gelecek diye düğün bayram ediyorlar. Gelecek parayı kendi aralarında nasıl paylaşacaklarının hesabını yapıyorlar.

Fakat işçi ve emekçiler açısından bu işin sevinilecek bir tarafı yok. Çünkü IMF bu kredi karşılığında hükümetten bazı yasaları meclisten geçirmesini, çeşitli sömürü ve soygun politikalarını uygulamasını istiyor. Yani "ben sana kredi veriyorum ama sen de işçileri, emekçileri soyup soğana çevireceksin ve verdiğim krediyi geri ödeyeceksin" diyor.

Bu nedenle hükümet emlak vergilerini tam iki kat arttırdı. Yeni vergiler icat etti. Çaydan şekere, benzinden ilaca herşeyin fiyatına zam yaptı. Devlet işinde çalışanların ücretlerini düşürdü. Aldıkları iki ikramiyeden birini gelecek yıla erteledi. Hepsinden önemlisi de en az 50 bin işçiyi bu yıl içinde işten atmak ya da zorla emekli etmek için kolları sıvadı. Halka hizmet vermesi için kurulmuş birçok devlet kuruluşu bu yıl kapatılacak, gene devlet bankalarının 800 şubesi kapatılacak ve buralarda çalışanlar sokağa atılacak.

İşçi ve emekçileri daha da yoksullaştıracak, işsizlikten, açlıktan ve yokluktan inim inim inletecek bu saldırılar bütün yıl boyunca sürecek. Fakat devletin işçi ve emekçilerin başına sardığı bela yoksulluk ve sefaletle sınırlı değil. Bir de savaş belası var. Ecevit Amerika'ya gittiğinde ona şöyle söylediler. "Biz Irak'a saldıracağız. Türkiye olarak Saddam'a karşı savaşta bize hizmet ederseniz, bizim sözümüzden çıkmazsanız IMF'den daha çok kredi alırsınız." Amerika'ya uşaklıktan başka bir marifeti

bulunmayan hükümet bu isteği (ister istemez) kabul etti. IMF de krediyi verdi. Türkiye ise Amerika'nın emrinde Irak'a karşı savaşa hazırlanıyor.

Peki bu savaşa kim gidecek? Ecevit, Bahçeli ya da Yılmaz mı? Koç mu, Sabancı mı? Bankaları hortumlayanlar mı, patronlar, holding sahipleri mi? Tabii ki hiçbirisi. Her zaman olduğu gibi savaşa işçiler, emekçiler ve onların çocukları gönderilecek. Savaşın

yükünü sadece cepheye gönderilenler ve onların geride bıraktıkları da çekmeyecek. Savaşın faturasını ülkedeki bütün işçi ve emekçiler ödeyecek. Çünkü ülkemiz başımızdaki Amerikan uşakları yüzünden doğrudan doğruya savaş alanına dönecek.

Bir yandan IMF paketleri, bir yandan savaş. Her ikisi de işçi ve emekçileri vuracak. Her ikisinin de tüm yükünü biz çalışanlar çekeceğiz.

Peki bunun önüne geçmek mümkün değil mi? Elbette mümkün. Ama şu anki durumumuzla değil. İşçiler ve emekçiler olarak neredeyse tümüyle örgütsüz durumdayız. Örgütsüz insan yığınlarından da köleden başka bir şey olmaz. Ne hakkını savunabilir ne de insanlığını. Başkaların emriyle işten de atılırlar, savaşa da sürülürler. Kimse bunu kabul ediyor musun diye onlara sormaz.

Sömürüye, yoksulluğa ve savaşa karşı durabilmemiz için hiç vakit yitirmeden örgütlenmemiz gerekir. Ancak o zaman IMF politikalarının dizginsiz bir şekilde hayata gerilmesini ve ülkemizin bir savaş batağının içine çekilmesini önleyebiliriz.

Bu ülkenin gerçek sahibi bizleriz. O halde sahibi olduğumuz ülkede açlık ve sefaletin pençesinde yaşamamak için, çocuklarımızın emperyalizmin dışında kimseye hayrı olmayacak bir savaşa ölmesini engellemek için, onurumuza ve geleceğimize sahip çıkmak için örgütlenelim. Ülkemizi emperyalistlerden ve onlara uşaklık edenlerden kurtarmak, haramilerin saltanatına son vermek için harekete geçelim.

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

Bu düzende biz emekçi kadınların yaşamı bitmek bilmez acılarla doludur. Evlerimiz, iş yerlerimiz bizler için hapishaneden farkıdır. Cinsel kimliğimizden dolayı sürekli aşağılanıyoruz, horlanıyoruz. "Saçı uzun aklı kısa" muamelesi görürüz, hiçbir konuda söz söylemeye hakkımız olmaz. Çok az bir parayla ay sonunu nasıl getireceğimizi düşünürüz. Bu yoksulluğun getirdiği zorunlulukla üç beş kuruş kazanmak için fabrikaların yolunu tutarız. Orası da bizler için ayrı bir sömürü cehennemi.

İşte 8 Mart kadını köle durumuna düşüren bu sömürü düzenine karşı başkaldırı günüdür. Kapitalizmin emekçi kadınlara reva gördüğü sınıfsal, cinsel ve ulusal sömürüye karşı mücadele ederek özgürleşme gündür. Peki nasıl çıktı bu 8 Mart?

Bundan çok uzun yıllar önce Amerika'nın New York kentinde tekstil işçisi kadınlar yaşadıkları sömürü ve sefaletle karşı seslerini yükselttiler. Eşit işe eşit ücret istiyorlardı. Sendikalaşma hakkı, 8 saatlik iş günü ve oy hakkı istiyorlardı. Bu talepleri için grev başlattılar. Fakat greve sermayenin kolluk güçleri saldırdı. Günlerden 8 Mart'tı. Polisler yüzlerce kadın işçinin içinde bulunduğu bir dokuma fabrikasını ateşe verdiler. Yüzden fazla kadın işçi bu yangında diri diri yanarak öldü. Fakat onların ölümleri geride kalan kadın işçiler için bir mücadele çağrısı oldu. 8 Mart'ta hayatını kaybeden kadınlar anısına 8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü olarak ilan edildi. O gün bugündür dünyanın her yerinde emekçi kadınlar 8 Mart'ı bir mücadele günü olarak kutluyorlar. Türkiye'de de emekçi kadınlar birçok yerde grevlerde, direnişlerde, zindanlarda mücadelenin ön saflarında yer alarak büyük bir

onurla mücadele bayrağını taşımışlardır.

8 Mart'ın üzerinden yüz yıldan fazla bir zaman geçti. Bugün 8 Mart'ın önemi daha da artıyor. O dönemlerde büyük bedeller ödenerek kazanılan 8 saatlik işgünü, özgürce sendikalarda örgütlenmek gibi hakları bugün kullanamıyoruz bile. 8 saatlik işgünü birçok fabrikada uygulanmıyor. Birçok yerde zorunlu mesailerle çalışma saati 15 saatin bile üzerine çıkıyor. Özellikle tekstilde çalışma saatlerinin sınırı belli değil. Sabah işbaşı yapıldıktan sonra işçilerin fabrikadan ne zaman çıkacağı tamamen patronun keyfine kalmış bir şey. Sendikalaşmak ise daha da zor. Türkiye'de işçilerin yüzde 90'ı sendikasıız. Birçok yerde işçiler sendikalaştığı için işten atılıyor. Sendikalaşmayı engelleyerek örgütlenmenin önüne geçip, bizleri diledikleri gibi kuralsız dizginsiz bir şekilde sömürmek istiyorlar. Doğum izni, evlenme izni gibi haklardan yararlanamıyoruz. İşyerlerinde çocuklu işçi kadınlar için gereken kreşler yok. Bu haklar ancak örgütlü olan belli fabrikalarda mevcut. O da çok sınırlı. Sendikalı olan fabrikalar toplu pazarlık hakkını kullanarak ancak bu hakları kullanabiliyor.

Bu kötü koşullara bir de işyerlerinde ustabaşların, şeflerin, patronun hakaretleri, küfürleri, cinsel tacizleri eklenince, insan olanı isyan ettirecek bir durum çıkıyor ortaya. Kadının ezilmişliği sadece fabrikalarda yaşanan sorunlarla sınırlı değil kuşkusuz. Kapitalist sistemde hayatın her alanında kadınlar ikinci sınıf muamelesi görüyor, cinselliği yüzünden bir mal gibi kullanılıyor. Mesela birçok eşyanın reklamı yapılırken kadın vücudu kullanılıyor. Ve bu cinsel özgürlük, bireysel özgürlük diye bizlere sunuluyor ve sermaye düzeninin o çürümüş ahlaksız kültürü

tüm topluma egemen kılınmaya çalışılıyor.

Peki bizim kurtuluşumuz nerede? Bizim haklarımızı kim savunacak, sermayenin uşağı olan hükümetler mi? "Adalet mülkün temelidir" diyen, ama sadece mülk sahipleri için çalışan mahkemeler mi? Hakkını arayanı coplayan, gözaltına alan işkenceden geçiren polis mi, jandarma mı? Tabii ki hiçbirisi. Onlar istiyorlar ki kanımızı, canımızı, gençliğimizi vererek onların iktidarlarını ayakta tutalım, bir avuç asalağın kârlarına kâr katalım.

Bizler üretiyoruz, çalışıyoruz, çocuklarımızı büyütüyoruz, bir insanın yapması gereken her şeyi yapabiliyoruz. Öyleyse kendi haklarımıza sahip çıkmasını, haklarımız için mücadele etmesini de bilmeliyiz. Emekçi kadınların ne yapması gerektiğini 8 Mart'ın yaratıcıları gösteriyor. Kadının kurtuluşu sömürünün, baskının, zulmün olmadığı, emeğin özgür olduğu, üretenlerin yönettiği bir toplumsal düzenle ancak mümkün olabilir. Bunun için 8 Mart'ı onun içeriğine uygun bir mücadele günü olarak alanlarda kutlamalıyız. Boyalı basının yansıttığı gibi 8 Mart "Kadınlar Günü" değil, "Emekçi Kadınlar Günü"dür. Ve 8 Mart'ı ancak biz emekçi kadınlar sahiplenebiliriz. Kadınların emeğini sömüren, bizi ve ailemizi sefaletle mahkum eden, bizi eğitimsiz bırakan çürümüş sermaye düzenidir. Tek kurtuluş umudumuz ise işçi sınıfının mücadele bayrağını daha da yükseltmektir. Bizler mücadeleye atılmadıkça işçi sınıfının kurtuluşu mümkün olmaz, işçi sınıfının kurtuluşu gerçekleşmedikçe de kadınların özgürleşmesi mümkün olmaz.

Sınıfsal, cinsel, ulusal sömürüye hayır!

(Esenyurt İşçi Bülteni'nin Şubat 2002 tarihli sayısından...)

Ankara Öncü İşçi Platformu Bülteni'nin Şubat 2002 tarihli ilk sayısından... Çıkarken...

Kazanmak için örgütlenmeye davet!

Ankara Öncü İşçi Platformu olarak sizlere bültenimizin bu ilk sayısı ile merhaba demenin coşkusunu duyuyoruz.

Sermayenin IMF patentli yıkım saldırılarıyla yüzyüze bulunuyoruz. Şubat krizinden sonra katmerleşen saldırılar dinmeksizin devam ediyor. Sermaye, sendika bürokratlarıyla birlikte üzerimizde tam bir abluka oluşturmuş durumda. Sesimiz soluğumuz kısalmış, yıkım paketlerine boyun eğdirilmiş durumdayız. Yıkım paketleri birbirini izliyor, açlık, sefalet ve işsizlikle boğuşuyoruz. Ama tüm bunlar karşısında sınıf cephesinden suskunluk ve hareketsizlik egemen. Sermaye de pervasızlığını buradan alıyor, saldırı hızından hiçbir şey kaybetmeden devam ediyor.

Şubat krizinin ardından sınıf hareketi alttan alta kaynamaya başlayınca, sendika bürokratları bazı eylem kararları almak zorunda kalmışlardı. Bu eylemlere ağaların tutumlarını bilmemize rağmen kitlesel olarak katıldık, kazanmanın yolunun bir genel grev-direnışten geçtiğini haykırdık. Sendika ağaları da genel grevi ağızlarından düşürmediler. Ama bir kez daha gördük ki, genel grevi gerçekleştirecek ne istekleri ne de bir hazırlıkları vardı. Sonuç olarak bizleri oyalayıp, umudumuzu kırdılar. Saldırıları karşısında boyun eğdirildik. Tüm bunları geçmişte de sık sık yaşadık. Sendika bürokratları sürekli olarak bizi oyalayıp, mücadele isteğimizin önüne geçtiler.

Onlar elbette sermayenin ajanları olarak rollerini oynuyorlar. Sınıfa ihanetini bu yüzden bir gelenek haline getirmişlerdir. Önemli olan sınıfın örgütlülüğü ve inisiyatifinin düzeyidir. Yani biz ne kadar saldırıları püskürtecek bir mücadele hazırlığına (bilinç ve örgütlülüğe) sahipsek, sendika bürokratları da ihanetçi rollerini oynamada o kadar zorlanıyorlar.

Büyük çoğumuz kazanmanın yolunun bir genel grev-direnışten geçtiğini biliyoruz. Bunun ancak işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesiyle başarılabilirliğini

de biliyoruz. Sendika ağalarının ihanetçi konumlarına ilişkin de bilincimiz açık. Ama bu bilinç açıklığını taban inisiyatifleri aracılığıyla bir örgütlülüğe ve bu örgütlülüğe dayanarak güçlü bir sınıf inisiyatifine dönüştüremiyoruz. Bunun faturasını ise yıllardır çekiyoruz. Ama tarihimiz, inisiyatifimizi zayıf da olsa

gösterdiğimizde neler yapabileceğimizi de gösteriyor.

Örneğin '88 ve 89 bahar eylemliliklerinin yarattığı moral ve açıklık üzerinden fabrikalarda ve işletmelerde taban inisiyatiflerine dayalı komiteler kuruldu. Buna dayanarak güçlü bir işçi dalgası tüm ülkeyi sardı. Sendika ağalarına ise bu dalgağın önünden sürüklenmek kaldı.

'98'te metal işçisi arkadaşlarımız sendikanın geleneksel ihanetine tüm metal işyerlerini saran bir eylem dalgasıyla yanıt verdiler. Türk Metal sendikasının çeteci yöneticileri bu eylemler karşısında çaresiz kaldı. Ancak metal işçileri de kendilerine yön verecek bir perspektif ve bu perspektifi taşıyarak süreci kazanacak bir örgütlülüğün yoksundu. Bu nedenle eylemlerini bitirmek zorunda kaldılar.

Bu örnekleri çoğaltmak mümkün. '99'da mezarda emeklilik yasasına yönelik hareketimiz genel grevi zorlamaya başladığı yerde yine sendika ağalarınca engellendi. 9 Kasım ve 1 Aralık eylemleri vb. eylemler aynı şekilde belirsizlik içerisinde sonlandırıldılar.

Tüm bu örnekler taban örgütlülüklerinin mücadelenin seyrini nasıl da tayin ettiğini gösteriyor. Ne kadar örgütlüysek ihanet o kadar

küçülüyor. Örgütlülüğümüz ne kadar güçlüyse sermaye sınıfı o kadar zavallılaşıyor.

Sonuç olarak, saldırılara göğüs germek istiyorsak fabrikalardan, işyerlerinden başlayarak taban örgütlülüklerimizi oluşturmak için harekete geçmeliyiz. Kaybedecek ne zamanımız, ne de sabrımız var.

Çeşitli sektörlerden işçi ve emekçilerin bir araya gelerek kurdukları Ankara Öncü İşçi Platformu bu yolda atılmış büyük bir adımdır. Bu adımı güçlendirmek için tüm ileri-öncü işçi ve emekçiler seferber olmalıdır. Çaresiz değiliz, birleşerek değiştirebiliriz.

11 yıllık mücadelemizle yarattığımız değerler sahte sendika yasasıyla tasfiye ediliyor...

Sınıfa karşı sınıf çizgisinde güçlerimizi birleştirelim!

Her ne kadar istemesek de bunun gereklerini mücadele alanında yeterince gösteremediğimizden memur sendikası yasası meclisten geçti. Bu yasaya sığmayacaklarını, fiili ve meşru eylem yapacaklarını söyleyen sendika ve konfederasyon yöneticileri ise, yeni bir tüzük kurultayıyla yasaya kendilerini uyarladılar. Üyeliklerin yenilenmesiyle birlikte genel kurul sürecine girmiş bulunuyoruz.

Geçmişe dönüp baktığımızda, kamu emekçilerinin sendikalaşma sürecinin bu ülkenin siyasal ve ekonomik koşullarında bir zorunluluk olarak ortaya çıktığını söylemek yanlış olmasa gerek. O günlerden bugüne gelirken bizi etrafında birleştiren, grevli-toplusözleşmeli sendika hakkının elde edilmesi idi.

Kamu emekçileri yukarıda belirtilen hedefler doğrultusunda ve birçok güncel talep etrafında önemli direnişler sergilediler. Fakat bu direnişler somut kazanımlarla değil, kırılmalarla ve geri çekilmelerle sonuçlandı.

Bugüne geldiğimizde ise emekçilerde büyük bir umutsuzluk ve eylemsizlik durumu hakim olmuştur. Kaldı ki ülkenin koşulları dünden daha ağırdır. Kapitalizm kendi krizinin faturasını emekçilere ödetmek için elinden gelen her türlü saldırıyı hayata geçirmektedir.

Peki bizler ne yapacağız? Bu soruyu

özellikle kendini ileride gören işçi ve emekçiler sormalıdır kendilerine. Bizim işimiz sahte sendika yasasıyla gündeme oturan genel kurul sürecinde bu yasanın üzerine oturmak değildir. Eğer böyle davranırsak sonuç bugünden bellidir: Işık hızıyla Türk-İş'leşme, yani kendi üyelerinin bile güvenmediği bir sendika ve konfederasyon.

Eğer bunun böyle olmasını istemiyorsak kamu emekçilerinin mücadele geleneğine sahip çıkmak durumundayız. Bu çerçevede bir araya gelerek birleşik bir mücadeleyi örgütlemek durumundayız. Böyle bir mücadele geçmişte bedellerle yarattığımız sendikalarımıza ve değerlerimize de sahip çıkmak anlamına gelecektir. Bunun yolu öncelikle ilerici-devrimci kamu emekçilerinin sınıfa karşı sınıf çizgisinde bir araya gelmelerinden; arkasından ise bu temelde işyerlerine yüzünü dönen bir mücadele programını hayata geçirmelerinden geçmektedir.

Ankara Öncü İşçi Platformu, kendinden menkul bir amaç için değil, tam da bu anlayışın gereği olarak oluşturulmuştur. Bizlere düşen bu platform üzerinden birliğimizi sağlamaktır. Bu hem mücadeleyle yarattığımız değerlerin korunmasını, hem de işçi sınıfının öncü güçleriyle birleşmemizin yolunu açacaktır.

Bir eğitim emekçisi

F tipi zulmüyle bizleri İM(F) tipi yıkıma uğrattılar...

Ya direnerek onurluca, ya da boyun eğerek sefilce yaşayacağız!

Sömürü ve köleliğe dayalı kapitalist sistem ölümcül bir kriz içerisinde debeleniyor. Bu ölümcül krizini aşmasının imkanı yok, sadece krizin faturasının düzenli olarak emekçilere ödetilmesiyle biraz soluklanabiliyor. Bunu yaparken elbette milyonlarca emekçinin yaşamında tam bir yıkım yaratıyor. Bir avuç asalağın semirmesi için milyonlarca insanın yaşamı tüketiliyor. Elbette milyonların köleleştirilmesine onun direngen öğelerinin kırımı eşlik ediyor. Çünkü biliyorlar ki, bir halkın en direngen güçlerini kırarlarsa gerisini teslim almak kolaydır. İşte bir yıldır cezaevlerinde süren zulüm tam da bunun için yapıyor.

Sorunu daha iyi anlamak için Başbakan Ecevit'in bir sözünü hatırlatmak gerekiyor: "Cezaevleri sorunu çözülmeden IMF politikasını yaşama geçiremeyiz".

Bu sözlerin anlamı işçi sınıfı ve ezilenlerin en örgütlü kesimini cezaevlerine tıkıp, hücrelere kapatamazsam milyonlarca emekçinin yaşamını da tüketememdir. İşte F tipi bir ülke. Sermayenin özlemi bu. Bunu bir yılda onlarca devrimcinin katli üzerinde başardılar da. F tipi zulmü ile İMF paketlerini birer birer uyguladılar, sonuçta milyonlarca insan İM(F) tipi bir yaşama hapsedildi. İçerdeki kırım dışardaki tamamladı.

Bu ülkede bir yılı aşkın süredir devam eden ÖO direnişi tam da bu bilinçle sürdürülüyor. Direnişçiler, yaşamları köleleştirilmiş milyonlarca emekçinin kurtuluşu için direndiklerini ifade ediyorlar. Bunun için bu kadar kararlı ve başeğmezler.

İçeride direnenler bu açıdan bize ışık tutuyor. Onlar dört duvar arasında ve yalnız olmalarına rağmen aylardır ölüme meydan okuyarak direniyorlar. Bizse celladımıza boynumuzu uzatır hale düşürüldük.

Karar bizimdir; ya yaşarken İMF paketleriyle mezara gömüleceğiz, ya da hücreleriyle, İMF'siyle bu düzene karşı duracağız.

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Şubat 2002 tarihli son sayısından...

Sorunlarımız ve çıkarlarımız ortaktır

Çalışan ve üreten biziz. Toplumdaki her türlü zenginliği, emeğimizle bizler yaratıyoruz. Her şeyi üreten bizlerin payına sefalet düşerken, hiçbir şey üretmeyen bir avuç burjuva asalağı ise lüks ve sefa içerisinde yaşıyor.

Sayımızın çok olmasını ama örgütlü olmayışımızı fırsat gören patronlar bizi rekabete tutuşturup düşük ücretle çalıştırıyorlar. Maaşlarımız zamanında ödenmiyor. Fazla mesailerimiz gasp ediliyor. Sigorta primlerimiz ya eksik ödeniyor ya da hiç ödenmiyor. Patronlar bizlerin maaşları ile faizden, repodan trilyonluk vurgunlar peşinde koşarken, bizler ise birleşerek hakkımız olan ücretin zamanında ödenmesini istemekten bile çekiniyoruz.

Sermaye sınıfı sömürü çarklarını daha sağlam işletebilmek için kendi aralarında örgütleniyor. Her sektörün işveren örgütleri var. Metalde var, petrolde var, tekstilde var. Ayrıca hepimiz biliyoruz, sanayi bölgelerinde işveren dernekleri aracılığıyla sanayide işçilere karşı ortak kararlar çıkarıyorlar.

Çalışma koşullarından alacağımız ücretlere kadar bütün herşey patronların keyfine kalmıştır. Bunlar üzerinde bizlerin hiçbir söz hakkı yoktur. Tek başımıza sesimizi çıkardığımızda, kendimizi kapının dışında buluyoruz.

Herşeyi üreten ve yaratan biz olduğumuz halde, sayımız milyonlarla ifade edildiği halde, bizi bu insanlık dışı yaşam koşullarına mahkum etmeyi nasıl başarıyorlar? Milyonlardan oluşan emek ordusu, bu bir avuç asalağın karşısında neden kendi gücünü ortaya koyamıyor? Nerede yanlış yapıyoruz?

Bu sorulara verilecek doğru cevaplar bizi gerçeğe ulaştıracak. Bizim örgütlü bir güç karşısındaki tek silahımız önce birleşmek ve örgütlenmekten geçiyor. Bu beraberinde kaderini kendinin belirleyeceğinin ifadesidir. Bizler bugüne kadar burjuvaların politikalarından medet umduk, ne kadar yanlış ki onlardan çözüm bekledik. Yani bir başka ifadeyle dostla düşmanı ayıramadık, tanıyamadık.

“Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz” bilincini yaygınlaştırmalıyız

Sermaye devletine göre “iyi işçi” uysal, büyüklerine itaat eden, kendine anlatılanları sorgulamadan kabul eden işçidir. İşçiler sermaye devletine en düzenli, en fazla vergi veren kesimdir. Fakat sermaye devletinin hizmetlerinden de en az yararlanan kesimdir. Tüm eğitim sistemi paranın gücünü, dolayısıyla patronların gücünü anlatır. Emek harcamak, emeğiyle geçiniyor olmak aşağılanır, kaderine razı olması öğretilir.

Tek tek işçiler olarak zayıfız, ama sayımız alabildiğine çok, işyerlerinde milyonlar. Sorunlarımızı aşmak için birleşik gücümüzü ortak sınıf çıkarlarımızı doğrultusunda harekete geçirmek zorundayız. Bunun yolu örgütlenmekten geçiyor. Örgütlenmek ortak çıkarlar temelinde ve ortak hedefler için birleşmek demektir. Örgütlenmek, ne olduğumuzu, ne yaptığımızı ve ne yapmamız gerektiğini öğrenmek demektir. Kısacası örgütlenmek güçlenmek demek, güç demek.

Gücümüz sadece sayımızın çokluğundan gelmiyor. Bizim en büyük gücümüz üretimde tuttuğumuz yerden geliyor. Pamuğu ipliğe, ardından kumaşa ve giysiye dönüştüren bizleriz. Çeliğe su veren, demire şekil veren, binaları, arabaları, tankı, tüfeği, kurşunu ortaya

Anadolu Yakası
İşçi-Emekçi Platformu
Girişimi Bülteni

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz! **Şubat 2002**

8 Mart'tan

1 Mayıs'a

Taleplerimizle

- * Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- * Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!
- * Tüm çalışanlara genel sigorta!
- * Eşit işe eşit ücret!
- * 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!
- * İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!
- * Her türlü fazla mesai yasaklansın!
- * Kadın işçilerin anne ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılmasın!
- * Doğum öncesi ve sonrası üçer aylık ücretli izin!
- * Tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları!

Mücadele alanlarına!

çıkaran işçi sınıfının ta kendisidir. İşçi sınıfının emeği, maddi yaşamda ihtiyaç duyulan her şeyin yaratıcısıdır. İşçi sınıfının toplumsal zenginlik üretmesi için patrona ihtiyaç yoktur. Ama tam tersi işçi sınıfının emeği olmadan patronların yaşayabilmesi mümkün değildir.

Bu emek gücü durduğu zaman yaşam durur. Bunun içindir ki işçi sınıfı ancak üretimden gelen gücünü kullanırsa, sermaye sınıfını dize getirilebilir.

Örgütsüz işyerlerini sendikal örgütlülüğe kavuşturalım

Ekonomik ve demokratik haklarımızı genişletmek için sendikalarda örgütlenmeliyiz. Sendikal ihanetin ve örgütsüzlüğün alabildiğine geniş olduğu böylesi bir süreçte bunun önemi daha da artıyor. Bugün ülkemizde, işçi sınıfının çoğunluğunun daha henüz sendikal örgütlenme deneyimi bile yoktur.

Sendika güç demektir. Ortak bilinç, birlikte hareket etmek demektir. Sendika bizi eğitir, haklarımızı öğretir. Her türlü hukuksal sorunda yol gösterir. Sosyal-kültürel imkanlar sağlar. Sermaye saldırılarına karşı işçileri uyarır ve savunur. Sendika tüm emekçilerin dayanışmasını ve kardeşliğini güçlendirir. Sendika işçi sınıfının özgürlük taleplerinin sözcülüğünü yapar.

Tabii bu yazılanlar okunduğunda “bugün böyle bir sendika var mı, kaldı mı ki, sendikaların hangisi bunu yapıyor, sendikalaşma mücadelesinde işten atıldığımızda beni kim koruyacak, bana kim bakacak?” kaygısı taşınabilir. Bu sorulara cevap vermek gerekiyor. Kuşkusuz bugünkü durumdan baktığımızda söylenenlerde haklılık payı fazlasıyla var, çünkü mevcut sendikaların başına çöreklenmiş olan sendika ağaları işçi sınıfına ihanet etmekte, enerjisini boşaltmaktadırlar. Fakat bu durum bizim sendikalara sahip çıkmamızı engellememelidir. Sendikalarımızı sınıf çıkarlarımızı savunan öz mücadele örgütlerimiz haline getirmeliyiz. Bunun için sendikalarda inisiyatif öncü işçiler ele almalı ve tabanın iradesini yansıtmalıdır.

Sendikalar ancak öncü-sınıf bilinçli işçilerin, sınıfın çıkarlarını gözetken politikalar ekseninde yürümesiyle gerçek kimliğine kavuşabilir. Bunun için asla kaderimize razı olmamalıyız. Bir ikincisi, işten atılma tehditleri nedeniyle sendikalaşma çalışmalarından uzak duranlar, hem kendi çıkarlarına hem de sınıfın çıkarlarına zarar verirler. Böylesi bir bakış ve pratik patronların ekmeğine yağ sürmektedir. Çocuklarının geleceğini düşündüğünü söyleyerek sendikalaşmadan uzak duran işçi, böyle yapmakla aslında çocuklarına en büyük kötülüğü yapmaktadır. Çünkü sessizlik ve teslimiyet, korku ve yılgınlık çocuklarımızı bugüne kadar sefaletten kurtarmadığı gibi, bugünden sonra da kurtarmayacak. Bugün mücadeleden geri durmak demek, yarının işçileri olacak olan çocuklarımıza daha kötü çalışma ve yaşam koşulları, köleliğin ve zorbalığın arttığı bir dünya bırakmak demektir. Korkmanın, sinmenin, teslimiyetin bize ve çocuklarımıza bir yararı olmayacaktır. Yaşayacaksak insanca yaşayalım. Çocuklarımıza da gurur duyacakları temiz bir miras bırakalım.

Taban inisiyatifi kendini önce yerelliklerde güçlendirmelidir

Kuşkusuz örgütlü bir gücü yaratmak, önce yerelliklerde, işyerlerinde yan yana gelmeyle başlar. Burada da görev öncü işçilere düşmektedir. Görevimiz örgütsüz işyerlerini sendikalara kavuşturmak, tabanın iradesinde sendikalara taşımaktır. Israrla üstüne basa basa söylüyoruz: İşçi sınıfı politika yapmadan hiçbir kazanım elde edemez. Sınıf çıkarlarımız doğrultusunda politika yapmak zorundayız.

AYİEP Girişimi bu bilinçle hareket ediyor, bu bilincin taşıyıcısı olmaya çalışıyor. Sınıftan yana sendikacılar, işçiler, genç işçiler bu girişim etrafında birleşir, ona güç verirse, o zaman gerçek bir sınıfsal zeminde buluşma yaratılmış olur. Tabanın inisiyatifini yaymak, taban örgütlülüklerini yaymaktan geçiyor. Görev sınıf bilinçli-öncü işçilerin omuzlarındadır.

- * **Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**
- * **Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!**
- * **Herkese genel sigorta!**
- * **Eşit işe eşit ücret!**
- * **7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!**
- * **İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!**
- * **Her türlü fazla mesai yasaklansın!**

Yeni YÖK tasarısı: Yıkım saldırısının üniversite ayağı

Sermaye devleti işçi ve emekçilere yönelttiği saldırının bir parçası olarak gençliğe de saldırıyor. Bunun son halkası yeni yüksek öğrenim yasa tasarısı. Bu tasarıya göre, rektörler öğrenci üniversiteye kaç liraya “mal” oluyorsa yarısını öğrenciden alma hakkını kazanacaklar. Buradan hareketle ODTÜ Rektörü Ural Akbulut “müşterilerine” 900 dolarlık bir “fatura” kesti. Böylece üniversiteler işletmeye, rektörler de patrona dönüştürülmeye çalışılıyor. Bu açıkça, işçi ve emekçi çocuklarının üniversite kapılarının ardında bırakılması demektir.

Gençliğe yönelen bu saldırı, işçi ve emekçilere yönelik IMF-Dünya Bankası patentli saldırıların bir parçasıdır. İşçi ve emekçiler nasıl aynı politikalarla işsizliğe, sefalet ve yıkıma mahkum ediliyorsa,

gençlik de geleceksizliğe ve karanlığa mahkum ediliyor. Büyük bir emek harcayarak, büyük zorluklara katlanarak eğitimini sürdürmeye çalışan gençliği bekleyen, har(a)cını ödeyemediği için sokakta kalmaktır. Bu aynı zamanda ailelerin uğradığı yıkımı da arttıracaktır. Rektörler ise “zenginden alıp, fakire vereceğiz” edebiyatıyla saldırıyı meşrulaştırmaya çalışıyorlar. 160 milyon civarında asgari ücretle çalışan bir emekçi ailesinin milyarları bulan har(a)çları nasıl ödeyeceğini açıklama zahmetinden ise özenle kaçınıyorlar.

Bu tasarı aynı zamanda öğretim elemanlarını da bilgi pazarlayan bir satıcıya dönüştürüyor. Bazı öğretim görevlilerinin sermaye için araştırma yapabileceklerini, bu sayede burjuvaziye daha fazla

hizmet sağlanabileceğini ve üniversitelerin burjuvaziye daha “yakın” ilişkiler kurması gerektiğini söylüyorlar.

Sonuç olarak yasa tasarısıyla hem gençliğe hem de ailelerine yeni bir yıkımın kapısı aralanıyor. Bu nedenle ortak mücadele hattında buluşmalıyız. Aynı merkezden yöneltilen bu saldırıya karşı sistemli bir mücadele yükseltmeliyiz.

Yasa tasarısı meclisten geri çekilsin!

Her düzeyde eşit-parasız-bilimsel-ana dilde-demokratik eğitim!

Yaşasın özerk-demokratik üniversite mücadelemiz!

Ekim Gençliği

Kampanya çalışmalarımız aralıksız sürüyor!

Ara tatil döneminde kampanya çalışmalarımız tüm hızıyla devam ediyor. Kampanyamızın bir amacı mecliste bekleyen yasa tasarısını işçi ve emekçilerin gündemine taşımaktır. Bu nedenle ara tatilde KESK’in birçok şube kurulunda imza toplamayı kararlaştırdık. Bununla hem emekçileri bilgilendirmeyi hem de yasaya karşı tavır almalarını sağlamayı amaçlamıştık. Bunda önemli bir başarı kaydettiğimizi söyleyebiliriz.

En son gittiğimiz kurul Eğitim-Sen 5 No’lu Şube’nin kurulu oldu. Bu şube üniversiteler şubesi olduğundan bizim için ayrıca önemliydi. Her zamanki gibi masamızı açtık. Masamıza yerel bildirilerimizi, dövizlerimizi, yasa tasarısını ve imza metinlerimizi koyduk emekçilerden imza toplamaya başladık. Polis müdahale etmeye çalıştı, fakat müdahalesi sonuçsuz kaldı.

Kurulda 115 imza topladık. Emekçiler kampanyamızı büyük bir ilgiyle yaklaştı ve kampanyamıza destek vereceklerini söylediler. Kongrede okunmak üzere bir metin hazırladık, fakat bu metin okunmadı. Yine de emekçiler bu sorunu yeni yönetim kurulunda tartışıp, bir madde olarak gündemlerine alacaklarını söylediler.

Çalışmalarımız liselere ve semtlere doğru da genişlemiş durumda. Aynı yoğunluk ve tempoyla ikinci yarı dönemi açılan üniversitelerde de kampanyamızı sürdüreceğiz.

Ankara’dan EG okurları

Gerici-faşist baskı ve saldırılar tırmanıyor...

Haydarpaşa Meslek Lisesi’nde planlı faşist saldırı

Hükümet ortaklarından MHP, sözde “milliyetçiliği”ni icraatlarıyla kanıtlamasından sonra kitleler içinde güç kaybetmeye başladı. Bu güç kaybı ise tabanındaki unsurların saldırganlaşmasına neden oldu. MHP’nin gençlik kolu olan ülkücüler ise kanlı sicilene uygun davranmaya devam ediyor.

En son 8 Şubat Cuma günü Haydarpaşa Meslek Lisesi’nde yaşananlar bu eli kanlı faşist güruhun gerçek yüzünü bir kez daha gözler önüne serdi. Okulun tatile girmesini fırsat bilen faşist çete çıkışta solcu öğrencilere balta, satır, silah, cop vb. ile saldırı. 70-80 kişilik çetede 35-40 yaşındakilerin olması ise bu işin ne kadar planlı bir şekilde yapıldığının göstergesidir. Yaşanan arbeye sırasında ALGP’lilerin de içinde bulunduğu on kişilik gruptan 3 kişinin kafası sopa, demir ve silah kabzasıyla kırıldı. Polisin olay yerine çok geç(!) gelmesi, saldırıda polis copunun kullanılması, çetenin Haydarpaşa Numune Hastanesi’nin bahçesinde toplanması ve saldırganların otolara bindirilip uzaklaştırılması, bu olayın ne kadar planlı olduğunun ve polis-sivil faşist işbirliğinin yeni bir kanıtıdır.

Bu tür saldırılar geçen seneden beri yaşanıyor, ancak her seferinde faşist çete geri püskürtülüyordu. Önceki seneye nazaran sayısı azalan “Öğrenci Birliği” bu kez saldırıyı göğüsleyemedi. Bu birlik kendi içinde üretimsizlikten dolayı bir kısırlaşma yaşadı ve okulun son günlerine doğru zaten fiilen bitmiş olan birlik resmi olarak da son buldu.

Yaptığımız çalışmalardan ve aldığımız tutumdan dolayı okul içinde belli ileri güçlere ulaşmayı başardık. Önümüzdeki dönemde okulda çalışmalarımıza devam edeceğiz ve öğrenci gençlik içinde politika yapan, onları politikleştirmeye yönelen her türlü çaba meyvesini verecektir. Faşist çeteler ise her zaman olduğu gibi yine engel olarak çıkacaklar karşımıza. Onları kitleler nezdinde teşhir etmeye devam edeceğiz. Ancak yeri geldiğinde militan cevaplar vermekten de geri durmayacağız.

Okullardaki gerici-faşist saldırılara geçit yok!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Genç bir komünist/İstanbul

Saldırı yasasını sokaklarda yırtacağız!

Eğitimi sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandırmak için gündeme getirilen yeni yüksek öğrenim yasasını hayata geçirme planı hızlandırılıyor. Çeşitli gazetelerde çıkan haberlere göre, yasa tasarısı meclis alt komisyonunda görüşülmeden meclise getiriliyor.

Saldırıya karşı genç komünistlerce omuzlanan kampanya, henüz geniş gençlik kitlelerinin istenilen düzeyde güçlü bir karşı duruşunu örgütleyememiş olmakla birlikte, kendi durumunu, olanaklarını, hedeflerini netleştirmiştir. Yürütülen çalışma, yasanın kapsamını, saldırının asıl muhatabı olan işçi ve emekçilere belli ölçülerde taşıyabilmiş, yine gençlik içinde belli bir duyarlılık yaratılabilmektedir.

Öğrenci hareketi açısından genelde bir umutsuzluk teşkil eden tatil döneminden kampanyanın işçi ve emekçilere taşınması için yararlanmayı bilen genç komünistler, gittikleri yerlerde büyük bir ilgiyle karşılandılar. İmza kampanyası ve diğer materyalleri işlevli bir araç olarak kullandığımız oranda, kitlelerden bir sır gibi saklanarak hazırlanmış olan ve bugün de çeşitli manipülasyonlarla sunulan yasanın gerçek yüzünü işçi ve emekçilere gösterebildik. Dahası bu saldırının emperyalist kapitalist sistemden bağımsız ve IMF politikalarından kopuk olmadığını anlatabildik ve bu sayede güçlü bir teşhir faaliyetini hayata geçirebildik.

Bugün geldiğimiz nokta itibarıyla yaptıklarımızın yeterli olduğunu düşünmek elbette doğru değil, ancak ciddi bir mesafe katettiğimiz gerçeğini de görmek gerekiyor. Şimdi buradan alacağımız hızla ajitasyon-propaganda faaliyetini daha da yoğunlaştırmalı ve artık merkezi eylemleri örgütlemeyi önümüze koymalıyız.

Sermaye devletinin saldırıların hızını arttırmak yolundaki adımları, bizi, geniş gençlik kitlelerinin sağlam bir karşı duruşunu daha çabuk ve daha güçlü örgütlemeye çağırıyor. Gençlik kitlelerinin siyasal temsilcisi olmak noktasındaki iddialarımızı hayata geçirmek için elimizde biriken bu gücü ve imkanları kullanmalı, merkezi eylemlerin önünü açmalıyız.

Ekim Gençliği

Parasız eğitim talebiyle yürüttüğümüz çalışmamız sürüyor...

Çalışmamızı KESK genel kurullarına taşıdık

Üniversitede yeni yüksek öğrenim kanununa karşı yürüttüğümüz çalışmayı, okulların tatil olmasıyla birlikte semtlere, sendikalara ve kitle örgütlerine taşıdık.

Kurullarını yapacak olan SES, BES, Eğitim-Sen, Haber-Sen, Enerji Yapı Maden-Sen'in yönetimleriyle görüştük. SES yönetimi talebimize fazla ilgi göstermedi. Enerji Yapı Maden-Sen ise imza metinlerini bize verin, biz dolaştıralım dedi. BES, Haber-Sen ve Eğitim-Sen ise kurullarında imza standı açmamıza izin verdiler ve bizleri desteklediklerini söylediler. Ayrıca imza metnimizi kürsüden

hazırladığımız metni okudular.

Dolaştırdığımız imza metnine ise 100 imza topladık.

Eğitim-Sen Genel Kurulu'nda da imza masası açtık. Bizim için en iyi geçeceğini düşündüğümüz kurul eğitim emekçilerinin kuruluydu. Parasız eğitim talebi bizzat Eğitim-Sen'in tüzüğünde olduğu için, bu kurulda daha fazla ilgi ve destek bekliyorduk. İmza masasını yeni açmıştık ki, sivil ve resmi polisler standımıza saldırdılar. İmza metinlerimizi ve dövizlerimizi yırttılar.

Tekme tokat saldırarak bir arkadaşımızı gözaltına almaya çalıştılar. Arkadaşımız götürülürken başka bir arkadaşımızın eğitim emekçilerine dönerek; "Biz sizlerin de sorunu olan paralı eğitime karşı imza topluyoruz, gelip bizi gözaltına alıyorlar, sizse sessiz kalıyorsunuz" demesi üzerine, eğitim emekçileri olaya müdahale ettiler. Bu tepki üzerine arkadaşımız serbest bırakıldı. Eğitim-Sen üyelerinin bu soruna daha duyarlı olmaları gerekirken bize sahip çıkmakta yetersiz kaldılar. Bu saldırı özünde bizim çalışmamıza değil parasız eğitim talebine karşı yapılmıştır, eğitim emekçilerinin bunu gözetan bir duyarlılık içinde olmaları gerekirdi.

Cukurova Üniversitesi'nden

Paralı Eğitime Karşı Çıkan Öğrenciler

BES ve Haber-Sen kurullarında okunan mesaj...

Değerli kamu emekçileri,

Meclis gündeminde olan yeni yüksek öğrenim kanunu eğitimi parayla alınıp satılan bir hizmete dönüştürüyor. Böylelikle işçi ve emekçi çocuklarının eğitim hakları tamamen ellerinden alınıyor. Bu yasayla harç adı altında alınan "öğrenim ücreti" çok yüksek rakamlara çıkarılarak üniversiteler tamamen paralı hale getirilmek isteniyor. Böylece üniversiteler sermayenin sınırsız kullanımına açılıyor.

Bunun yanı sıra işçi ve emekçilerin yaşamlarını cehenneme çevirecek olan yeni yıkım politikaları hazırlanıyor. Yoksulluk, işsizlik, sefalet gün geçtikçe derinleşiyor ve içinden geçtiğimiz süreç birleşik örgütlü mücadeleyi her geçen gün daha çok dayatıyor. Böyle bir süreçte gerçekleştirdiğiniz genel kurulunuzda sizlere demokratik taban inisiyatifine dayalı bir seçim, gelecek dönemde ise 11 yıldır verdiğiniz grevli-toplu sözleşmeli sendika mücadelesinin devamında başarılar diliyoruz.

ÇÜ'den Paralı Eğitime Karşı Çıkan Öğrenciler

okumayı kabul ettiler. BES'in kurulunda imza toplamak için standımızı açtık. Yoğun bir ilgi ve destekle karşılaştık. Konuşmalara geçilmeden önce paralı eğitimle ilgili hazırladığımız metin okundu. Hükümet komiserinin itirazına rağmen divan başkanı taleplerimizi desteklediğini söyledi ve metni okudu. Salondan yükselen alkış uzun bir süre kesilmedi. Kurula katılım fazla olmamasına rağmen 120 imza topladık. Haber-Sen'de de imza standımızı açtık. BES'de olduğu gibi büyük bir ilgiyle karşılaştık. Kürsüden

Harç saldırısına karşı ALGP etkinlikleri sürüyor...

Liselerin har(a)çlandırılmasına izin vermeyeceğiz!

Sermaye devleti işçi ve emekçilerin suskunluğundan faydalanarak pervasız saldırılarına aralıksız devam ediyor. Bu fırsattan istifade eden düzen, özelleştirmenin ilk adımlarını atmak ve liseleri tamamen niteliksizleştirmek için saldırı adımlarından birini de liselere yöneltilmiş durumda.

Bizler de ALGP'liler olarak, hem bu saldırıları anlatmak, hem de aramıza yeni katılan arkadaşlarla ilişkilerimizi kalıcı hale getirerek bu saldırılara karşı birlikte ne yapabileceğimizi tartışmak üzere bir etkinlik düzenleme kararı aldık.

Hemen bir etkinlik programı oluşturduk ve programa yönelik ön hazırlık çalışmalarına başladık. Aramızda görev dağılımı yaptık. Görev alan arkadaşlarımız ilk kez döviz hazırlayacaklardı. İlk kez bir topluluğa şiir okuyacaklardı. İlk kez bir kurumla yer temin etmek için konuşacaklardı.

Etkinlik için kendi sınırlarımızı aşan bir kitle çalışması yaptık. Fakat çalışmamızın okulların kapanacağı son haftaya denk gelmesi katılımın beklediğimizden daha düşük olmasına yolaçtı. Etkinliğe 30'u liseli, toplam 40 kişi katıldı. Salonun duvarlarını "Liselerin harçlandırılmasına hayır!", "Paralı eğitime hayır!", "YÖK yasası geri çekilsin!" yazılı dövizlerimizle süsledik.

Etkinlik mevsimleri deviren şanlı Ölüm Orucu

şehitleri nezdinde tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. İlk olarak ALGP'nin çalışmalarını ve neden kurulduğunu anlatan bir konuşma yapıldı. İkinci olarak bir şiir dinletisi sunuldu. Ardından '68'den bu yana gençlik hareketinin gelişimini, bugünkü saldırıları, görev ve sorumlulukları anlatan bir metin okundu. Grup Eksen türküleri ve şiirleriyle etkinliğimize renk kattı. Ardından bir şiir çalışması daha sunuldu. Ve liselerin harçlandırılması saldırısını konu alan bir tartışma

yürütüldü. Tartışma oldukça renkli geçti. Etkinlik Grup Eksen'in halay parçalarıyla tamamladı. Etkinlikte Ölüm Orucu Direnişi özel bir yer tuttu. Ölüm Orucu'nun ağırlığı, şiirlerde, türkülerde, konuşmalarda belirgin biçimde kendisini hissettiriyordu. Etkinlik sonunda kalan arkadaşlarla '96 Ölüm Orucu'nda hastaneye kaldırılanların yaşadıklarını anlatan "70. Gün" adlı film izlendi. Etkinlik birçok eksikliğimizi ortaya çıkardı. Bizim için iyi bir deneyim oldu. Bundan sonraki çalışmalarımızda daha akılcı ve daha planlı ilerleyeceğiz. İkinci döneme bültenimizin yeni sayısı ile gireceğiz. Etkili bir 8

Mart çalışması yapacağız. Ve üniversiteli arkadaşlarımızın başlatmış olduğu imza kampanyasını gündemimize alacağız. Şanlı Ölüm Orucu Direnişi'ni her fırsatta dillendirmeye devam edeceğiz.

Liselilerin har(a)çlandırılmasına izin vermeyeceğiz!

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

ALGP çalışanları/İstanbul

15 Şubat ve sonrası...

Öcalan, 1998 yılını, “Yaşamda Özgürlük ve Savaşta Zafer”, başka bir ifadeyle “Final Yılı” ilan etmişti. Daha önceki yıllara da benzer anlamlar ve misyonlar yüklüyordu; bu, onda vazgeçilmez bir yönetim tarzı haline gelmişti. Gerçekleşmesi mümkün olmayan hayali, abartılı hedeflerin belirlenmesi boşuna değildi; bununla kendi iktidar sistemini daha da güçlendiriyor, partilileri ise yerden yere vurmanın gerekçesi haline getiriyordu. Hayali ve abartılı da olsa kitlelerin hoşuna giden, savaşın meyvelerini derleme zamanının yaklaştığı duygusunu yaşatan slogan ve hedefler, halk kitlelerini coşturmada, harekete geçirmede önemli bir rol oynuyordu. Ama öte yandan, bunların gerçekleşmesinin mümkün olmadığını bilen Öcalan, yaptığı “çözümlemelerle” kadroları yerden yere vurmada, onları tümünden hiçleştirmede önemli bir fırsat yakalamış bulunuyordu.

Burada bunun ayrıntılı bir değerlendirmesine girmek konumuz değil, ancak bir iki hatırlatmada bulunmakla yetinmeye çalışacağız. Şöyle bir geriye bakıldığında her yıl belirlenen hedeflerin hiçbir tanesinin gerçekleşmediğini, hatta tam tersi gelişmelerin olduğunu görmekte zorlanmayız. Tabii her zaman olduğu gibi sorumluluk yine kadrolara, savaşçılara yüklenir, Öcalan ve despotik iktidar sistemi daha bir güçlenmiş olarak çıkardı.

Öncesi bir yana, 1990’lardan bu yana belirlenen hedeflere ve ortaya çıkan sonuçlara kısaca bakmakta yarar var.

1991’in sonlarında Öcalan, “Botan-Behdinan Savaş Hükümeti” hedefini belirlemişti. Ama ortaya çıkan sonuç bunun tersi oldu: Devletin irili ufaklı operasyonlardan sonra buna verdiği karşılık 1992 Güney Savaşı oldu. Bu savaşta gerilla güçleri büyük darbeler aldı. Behdinan bölgesindeki mevzilerinin önemli bir bölümünü yitirdi, Zelle’ye kaymak durumunda kaldı. Aynı yılın Newroz’unda öngörülen hedef, “Ayaklanma”ydı, bunun için çarşaf çarşaf “Ayaklanma Tezleri” yayınlandı. Ortaya çıkan sonuç ise kitlesel katliam ile Botan’ın önemli şehir merkezlerinin yitirilmesi oldu. 1993 ateşkes kararıyla geçti. 1994’te “Kurtarılmış alan” hedefi belirlendi, ama ortaya çıkan sonuç yine tam tersi oldu: TC, “Alan Tutma” planını geliştirdi, gerilla güçlerini daha da daralttı. Savaşta baş aşağı gidiş durmasına rağmen, Öcalan her yıl “yeni bir hamle ve final, zafer yılı” ilan etmeye devam etti...

Bütün bu hedefler, güçlerin ve somut durumun doğru, sağlıklı ve tam bir stratejik bakış açısıyla yapılan değerlendirmelere dayanmıyor, tam tersine Öcalan’ın kendi iktidar sistemini güçlendirmenin ve giderek bir külte dönüştürmenin en önemli araçları olarak belirleniyor ve kullanıyordu... Kuşkusuz bunun arkasında daha derinlemesine politik nedenler de var ve bunlar da tartışma konusu yapılacaktır. Aslında ortaya çıkan başarısızlıkların, kayıpların ve giderek savaştaki tıkanmanın baş ve biricik sorumlusu Öcalan ve onun iktidar sistemi olmasına rağmen, bu, hiçbir zaman tartışma konusu yapılmadı... Ama sorumluluk her defasında süreç içinde “kullaştırılan” kadrolara yüklenildi, onlar halk nezdinde “günah keçisi” ilan edildi.

Bugün de tarihin kaydettiği en büyük teslimiyet ve ihanetlerden birinin içinde olmasına, düşman karşısında utanç verici bir diz çöküşü yaşamasına rağmen, aynı Öcalan, kadrolar ve halk karşısında “Aslan”, hükmeden pozlar takınmaktan geri durmuyor. Bu yaklaşım, Öcalan sisteminin en temel yönetim yöntemidir. Amacı, kendisini eleştiri, tartışma, sorgulama dışında tutmaktır! Bunu kurumlaştırmak

için kendi konumunu “Peygambersel bir duruş” olarak tanımlamaktan da geri durmamış, kendisini dinsel ve mitolojik bir varlık olarak yansıtmayı, beyinlere ve bilinç altlarına bunu sürekli işlemeyi kaçınılmaz görmüştür...

1998 yılını “Final yılı” olarak tanımlayan Öcalan, sonbahar aylarında artık kendi yaşamında yeni bir sayfanın açılmakta olduğunu anlamaya başlar. Bu noktada başını ABD’nin çektiği uluslararası karşı-devrimci hareketin planlarından kısaca söz etmemiz gerekir. Plan çok açık ve nettir: Öcalan, onun parti içinde kurduğu sistem, PKK ve kadrolarının yapısı, halkın genel durumu en ince ayrıntısına kadar çözümlenmiş ve değerlendirilmiştir. Öcalan’ın kişiliği ve gerçekliği bütün boyutlarıyla bilinmektedir. Öcalan teslim alınırsa onun üzerinden PKK ve PKK üzerinden de Kürdistan halkı teslim alınır, devrimci mücadele tasfiye edilir ve böylece Ortadoğu’da Yeni Dünya Düzeninin önü düzlenir!

Açık ki, burada gerçek hedef, yani “komplo”nun stratejik hedefi, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesidir; onun ideolojik, politik, örgütsel ve askeri açıdan silahsızlandırılması, ruhsal açıdan tanımlanamaz bir yıkım ve parçalanma sürecine alınmasıdır. Bu stratejide Öcalan, sadece bir aracı, üzerinde yürünmesi gereken bir köprüdür... Ama sıradan, pasif bir araç değil, etkin bir araç, bir köprüdür... Yoksa tek başına, bu stratejiden bağımsız bir Öcalan tutsaklığı, mahkumiyeti ve öldürülmesi hiçbir şey ifade etmez.

Gerçeklik tam da böyle olmasına rağmen ve bu, ortaya çıkan belgeler ve pratik gelişmelerle sayısız kez doğrulanmasına rağmen, bugün hala Öcalan ve İmralı Partisi tarafından çarpıtılmakta, tersyüz edilmektedir. Onlara göre hedef daha başkadır, “yüz yıl sürecek bir Kürt Türk savaşı”nı başlatmak ve böylece Türkiye’yi daha da güçsüzleştirerek kendine bağlamak, Kürtleri de kullanılacak politik bir nesne haline getirmektir. Bu değerlendirmelerinde TC bir “kurban”dır! Bu konuda sayısız aktarma yapmak mümkündür, ancak biz “Uygurlık Manifestosu” olarak yüceltilen Öcalan’ın AİHM savunmalarından bir alıntı aktarmakla yetinelim. Öcalan şöyle diyor:

“Strateji ve taktik şuydu: Hem PKK’yi ve Kürtleri, hem de Türkiye’yi ve Türkleri kullanmak; gerektiğinde elli yıl sürecek kör bir savaşta tutmak için benden yararlanmak, Türkiye’nin elinde gerçekleştirilecek bir öldürtmeye kadar gitmek, en azından kendilerine bağlı şoven gerici kesimlerle bunu gerçekleştirmek. Böylelikle Türkiye’yi kendilerine daha çok bağlama, Kürtleri de onursuz bir sığınmacılık altında kendine muhtaç kılma, stratejinin ana parçaları olarak değerlendirilmektedir. Yaşanan dört aylık Avrupa macerası, bu eğilimi daha çok doğrulayacak niteliktedir.”

Öcalan’ın uygulan uluslararası karşı-devrimci hareketin stratejik hedefini bu biçimde çarpıtması boşuna değildir. İçine girdiği teslimiyet ve ihanetin, tasfiyeci planın meşrulaştırılması için Türkiye’nin “kurban” olarak gösterilmesi gerekiyordu. Bu çarpıtma da aslında Öcalan üzerinde uygulanan tasfiye planının bir parçasıdır.

Dikkat edilirse, bu üç yıl içinde tasfiye planı adım adım işliyor, artık son, final aşamasına hızla yaklaşıyor. İdeolojik ve politik tasfiyeyi askeri tasfiye izledi, bütün bunlar bilinç, bellek ve ruh katliamı hareketi biçiminde sürdü; geriye kalan kabuk, kalıntılar da hızla tasfiye edilmeye çalışılıyor. Tabii bunları yaparlarken dünya ve halkımızla alay edercesine “komployu boşa çıkardıklarını”, hatta

zaferin eşiğinde olduklarını söyleyecek kadar pişkin davranmaktadırlar. Parti adının değiştirilmesinin tartışıldığı bir televizyon programında Osman Öcalan, PKK adının değiştirilmesinin bir zafer anlamına geldiğini söylemekteydi. Bu kadar pişkinlik, ancak hiçbir ahlaki ve toplumsal ölçüsü ve değeri kalmamış insanlarda olabilir.

“Tam bir yol ayrımına gelinmişti. Ortadoğu alanını eski biçimiyle kullanamayacağımız anlaşılmıştı. Yapılması gereken, ya Önderlik olarak dağlık alanı karargah olarak seçip savaşı daha üst boyuta sıçratmak ve şehir eylemlerini tırmandırmak, ya da uzlaşma arayışını Avrupa koşullarında daha güvenceli olarak geliştirmeye çalışmaktır. Savaşın tıkanmış durumu ve bir nevi kör bir noktaya gelip dayanması, dağda olmam halinde her türlü silahın kullanılma olasılığı ve benim durumumun ek bir sürü ağırlık getireceği düşüncesiyle, bunun tercih edilmemesi uygun görülmüştü.” (AİHM Savunmalarından)

Öcalan, 9 Ekim’de “Avrupa’ya çıkışı”nı böyle değerlendiriyor. Oysa Rusya’dayken yaptığı televizyon konuşmasında daha başka şeylerden söz ediyordu: *“Ankara’dan çıkışla partileştik, Ortadoğu’ya açılmakla ordulaştık, dünyaya çıkışla devletleşeceğiz.”* Tabii bu sözleri hatırlamak isteyen, sorgulamak isteyen hemen hemen yok gibi. Tabii sorgucuları unutmayacak ve Öcalan’a soracaklar, *“bu sözlerle neyi anlatmak istiyordun?”* Öcalan’ın verdiği yanıt, tam da onun kişilik gerçekliğinin aynası gibidir: *“Ben gerçek anlamda bir devletleşmeden değil, seçimlerde yerel yönetimleri ele geçirmeyi, yani HADEP’in yerel yönetimleri ele geçirmesini kastetmişim!”* Rusya’da söz düzeyinde dünyaya ilan edilen hedef ile sonuçta İmralı’da içine girilen durum arasındaki uçurum, Öcalan gerçekliğini anlatmaktadır...

Öcalan’ın Suriye’de kalış olanaklarının tükenmesi karşısında Avrupa’ya sürüklenmek zorunda kalışı, başka bir ifadeyle “Avrupa ile dağ” seçenekleri arasında tercihini Avrupa’dan yana yapması, her şeyden önce teknik, salt askeri veya siyasal bir tercih değil; öncelikle **ideolojiktir!** Yani, bu dünya ve düzen karşısındaki duruşu, Öcalan’ı umutsuzca, çaresizlik içinde Avrupa’ya itti. Öcalan, tercihini, halktan, devrimden yana değil, düzeni ve dünyayı cepheden karşılayan bir duruştan yana değil, düzenden, düzen içinde kendine bir yaşam arayışından, başka bir deyişle teslimiyetçi bir “kadercilik”ten yana yaptı. Burada “dağ” kavramı, coğrafik ve askeri bir kavramdan çok ideolojik bir kavramdı, halktan, devrimden yana olmayı, düzene ise cepheden tavır almayı anlatıyordu.

Tabii Öcalan’ın düzen tercihi, yeni bir şey değildi, kendi sistemini partiye egemen kıldığı 1980’li yılların sonlarında belirginleşen esas yönelimiydi... Bu noktada sorumluluk bütünüyle kendisine aittir. Kararı veren, ideolojik tercihi yapan kendisidir. Aslında her şeyden birinci derecede kendisi sorumludur. Ama iş hesap vermeye geldiğinde sorumluluğu kadrolara ve savaşçılara yüklemekten geri kalmamaktadır. Tabii kimi “kullar” da hemen kendilerini “günahkar” ilan etmekten geri durmamakta, Öcalan’ı tartışma ve sorgulama platformlarından ulaşılmaz noktalara kaçtırmaktadırlar...

Öcalan, Suriye’yi terk ettiği andan itibaren inisiyatifi tümünden yitirmiştir, uluslararası karşı-devrimci güçlerin bilgisi ve hareket zemini üzerindedir. Roma’da halk sahiplenir, önemli bir etki düzeyi de yakalar. Ama Öcalan ideolojik tercihini düzenden yana yaptığı için, halka ve devrime güven

duymadığı için, bu inisiyatif kazanma şansını değerlendirmez; soluğu İmralı'da alacağı süreçte sürüklenmeye devam eder...

Öcalan'ın İmralı'ya alınması ve mutlak teslimiyeti ile birlikte uluslararası karşı-devrim hareketi, stratejik hedeflerine ulaşır, gerisi bunu mantıki sonuçlarına götürmektir... Bu da yapılıyor...

15 Şubat bir çok yönleriyle değerlendirilmesi gereken bir olgu. Bunu çeşitli çalışmalarımızda yapmaya çalıştık, bunları tekrarlamak istemiyoruz. Ancak bir noktaya dikkat çekmek istiyoruz: Savaş tıkanmıştı; parti tanınmaz hale, iradesiz bir müritler topluluğu haline getirilmişti; Kürt egemen ve orta sınıfları iktidar alanlarını tutar konuma getirilmiş, partinin emekçi ve devrimci çizgisi yenilgiye uğratılmış ve iktidarsızlaştırılmıştı. Çözülüş ve çürüme süreci zamana yayılmış olarak başlamıştı... Bütün bunların sorumluluğu hiç kuşkusuz Öcalan ve kurduğu tek kişiye dayalı despotik iktidar sistemine aitti. İmralı, Öcalan üzerinden teslimiyet ve tasfiye stratejisinin merkeziydi, bu açık...

Ama aynı zamanda her türlü duygulardan bağımsız olarak 15 Şubat, PKK'nin kendisini aşması, kendini devrimci temellerde yapılandırması açısından objektif bir fırsat anlamına da geliyordu. Elbette bu fırsatın değerlendirilmesi için iç dinamiklerin, devrimci öğelerin harekete geçmesi, tarihsel cesaret ve sorumluluğu göstermesi gerekiyordu. Ne yazık, Öcalan, yıllardır uyguladığı hiçleştirme ve kişiliksizleştirme çizgisiyle anılan iç dinamikleri ve öğeleri çoktan halletmişti. O nedenle mahkeme kürsülerinde TC ve Kemalizm savunuculuğu yaparken, burjuva düzenini göklere çıkarırken, teslimiyeti çok yönlü bir tasfiye planına ve sürecine dönüştürürken kendinden son derece emindi. Bunu sorgularına da anlatmıştı: "Devlete hizmet ediyorum

dersem, halk 'Başkanın bir bildiği var' diyecek; eğer zürdelilik yaptığımı görürse 'Halk Başkan peygamberleşti' diyecek"!

İşte yarattığı "eseri" böyle tanımlıyordu...

Evet, uluslararası karşı-devrimci tasfiye hareketi Öcalan ve İmralı Partisi üzerinden devam ediyor, hızla nihai sonucuna gitmeye çalışıyor... Karşı-devrimci güçler işlerini yapıyor... İmralı Partisi yöneticileri halkımızı karşı-devrimin başarı ve zaferini alanlarda kutlamaya çağırıyor! Yapmak istedikleri değişim ve dönüşümün karşı-devrimin istemi olduğunu itiraf ediyorlar!

Bu itiraf Öcalan'ın İmralı sürecindeki her söz ve davranışında açıkça görülebilir. İmralı Partisi'nin kendisini feshetme gerekçelerini Duran Kalkan, 14 Şubat tarihli *Özgür Politika* Gazetesi'ndeki röportajında açıkça ortaya koyuyor: "Mademki herkes rahatsız oluyor (ABD, AB ve TC'yi kastederek) o zaman biz bu gerçeği çekelim, gelişmelerin yönü ne olacak?" Yine aynı röportajında Kalkan, "ABD ve Batı sisteminin 11 Eylül'ün etkisi ile daha demokratik, özgürlükçü ve adil bir sistem olarak ortaya çıkacağı" kerametinde bulunarak kimlerin hizmetine girdiklerini açıkça itiraf ediyor!

Oysa 11 Eylül ile birlikte başta ABD olmak üzere bir bütün olarak emperyalist cephenin demokratik hak ve özgürlükleri rafa kaldırma konusunda nasıl gözü kara davrandığını; yeryüzünün yoksullarına ve emekçilerine karşı ne denli acımasız yönelimler içine girdiğini bilmeyen yok! Emperyalist sistemin karşısında hiçbir güç tanımayışını ve bu vesileyle bütün insanlığa meydan okuyuşunu İmralı Partisi yönetenleri 'Demokratik Uygarlığın Zaferi' olarak utanmazca dillendiriyorlar. Gerek Öcalan'ın Savunmaları'nda, gerekse İmralı Partisinin pratiğinde içinde bulundukları 'değişim ve dönüşüm' - bunu

başkalaşım olarak anlamak gerekiyor- sürecinde, Kürt toplumunun somut tek bir ihtiyacından ve isteginden söz edilmez. Yine PKK'nin sadece isminden değil, otuz yıllık mücadele sürecinden ve kazanımlarından kopuşlarının Kürt halkının ihtiyaç ve istemleriyle yakından uzaktan bir ilgisi yoktur.

Başını ABD'nin çektiği emperyalist sistemin ülkemizdeki ve bölgemizdeki gönüllü işbirlikçiliğine soyunan İmralı Partisi yönetenleri çok geçmeden şunu açıkça görecektir: Misyonu tamamlanan, tarihe gömülmesi gereken Partimiz değil, başta Öcalan olmak üzere kendileridir! İradesi bulunmayan ve tamamen karşı-devrimin şefkatine sığınan sizlerin halkımızın ne bugününe ne de yarınına katacağı hiçbir şey kalmamıştır! Yoksul Kürt halkı adına gasbettığınız temsilin hiçbir meşruiyeti kalmamıştır!

Gelinen noktada sorun, devrimci yurtsever güçlerin toparlanmasında, bugünü aşacak ve yarını kucaklayacak bir çekirdeklesmede, günlük politikaya müdahale edebilecek güce ulaşma çabalarında düğümleniyor... 15 Şubat tarihinin bize öğrettiği en büyük ders budur. Biz dikkatimizi, ilgimizi ve çabalarımızı bu nokta üzerinde yoğunlaştırıyoruz ve bu vesileyle bir kez daha yurtsever halkımızı Devrimci Çizgi etrafında kenetlenerek Partimize sahip çıkmaya çağırıyoruz!

Kahrolsun sömürgecilik, faşizm ve emperyalizm!

Kahrolsun teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik!

Devrimci çizgide birleşelim!

Yaşasın partimizin devrimci çizgisinde ısrar direnişimiz!

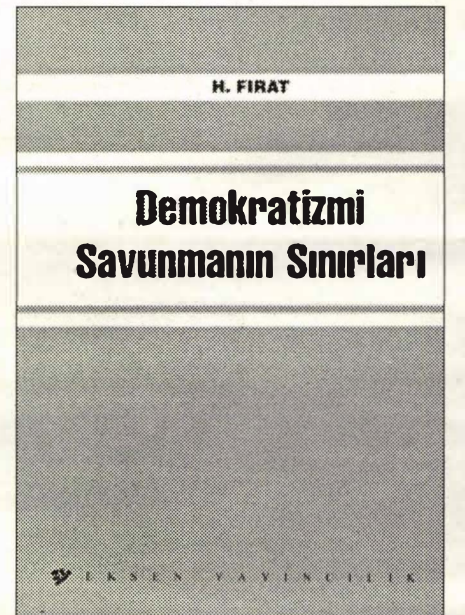
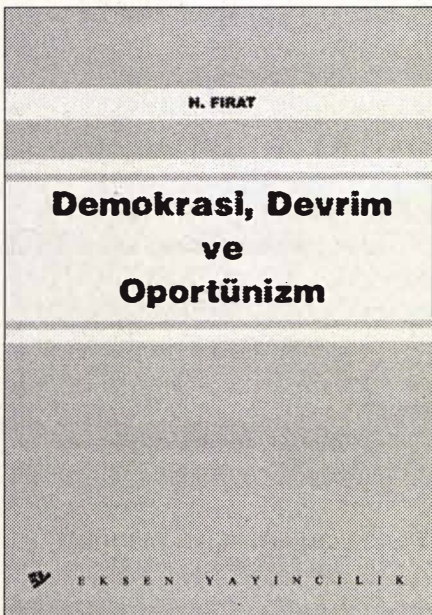
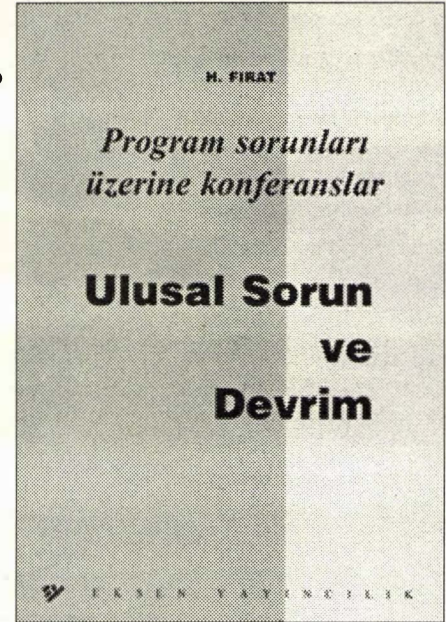
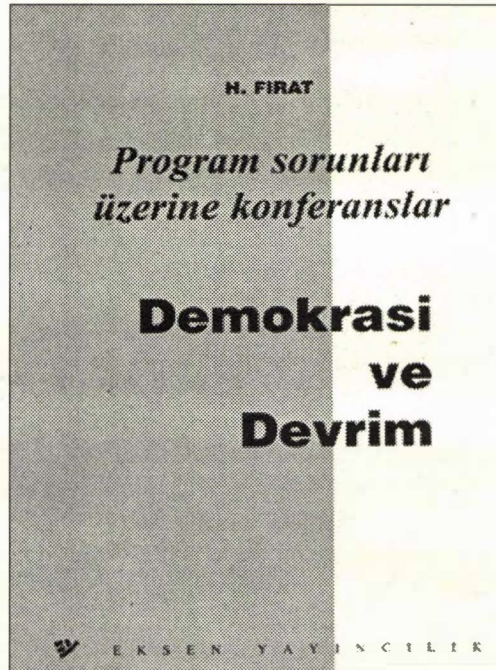
14 Şubat 2002

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

www.d-cizgi-savascilari.com

devrimci-cizgi@d-cizgi-savascilari.com

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

Doğalgazda soyguna son!

* Doğalgazda bir yıllık zam oranı %225. (Belediye+Botas'ın kârı) % 40.2 oranında yaptıkları indirim, kârlarından kısıtları paydır. Yani % 184.8 ile bizim üzerimizden kâr elde etmeye devam ediyorlar.

* EGO gerekli basınç düşük olduğu için gazın metreküpünü 315.151 lira olarak belirlerken, gerçekte 220.605 liralık gaz tüketiyoruz.

* Saatlerin abone fiyatları 300 dolardan 500 dolara çıkarıldı. Yani 200 dolarlık bir zam daha konuldu. Zannetmeyin ki bu cihazlar Japonya'dan geliyor. Yanıbaşımızdaki Ostim Sanayi Sitesi'nde yapılıyor.

Bu yapılanların hepsi yasa dışıdır. Bugün sadece gaz için maaşımız kadar para ödüyoruz. Peki niye ödüyoruz? Daha ucuz ekmek alabilmek için değil ya da sağlık, eğitim, ısınma, barınma gibi ihtiyaçlarımızın karşılanması için de değil, Melih Gökçek'in iki semiz köpeği beslenebilsin diye. Nerede kullandıkları belli olmayan dış borçları bizim sırtımızdan ödeyebilsinler diye. Ecevit ve 200 iş adamı lüks otellerde tatlı bir uyku çekebilsinler diye bu paraları ödüyoruz!

Evet, varlığını sömürü, soygun ve talana borçlu bir düzende yaşıyoruz. Bizi sefalet koşullarında bir yaşama mahkum edenler, bu yağma düzenini ayakta tutabilmek için, içinde debelendikleri krizin faturasını bizlere ödetmeye çalışıyorlar. Bu ülkede asgari ücret 163 milyon, yoksulluk sınırı ise 1 milyar lira. Bankalar hortumlanıyor, delik deşik edilen devlet bütçesi bizlerin gırtlğından alınan lokmalarla yamanmaya çalışılıyor. IMF'ye olan borçlar bizim sırtımızdan ödeniyor.

Ve bizler, Şubat krizinden bu yana artan vergiler; elektrige, telefona, suya, otobüse yapılan zamlar; toplu taşıma araçlarında gaspedilen serbest geçiş hakları; temel tüketim mallarına sürekli yapılan zamlarla sefaletin dipsiz kuyusunda yaşama savaşı veriyoruz. İşyerimizde, okulumuzda, mahallemizde ağırlaşan krizin faturasıyla karşılaşan bizleri düzen şimdi de doğalgaz zammıyla ilğimize-kemiğimize kadar sömürmek istiyor.

Susacak mıyız?

İnsanca yaşamak için yeterli bir ücret alamazken, yaşamımız yoksulluk içinde cehenneme dönerken, bizleri göz göre göre soymalarına izin mi vereceğiz? Susup sırtımıza yüklenen ve gün geçtikçe ağırlaşan krizin faturasını ödemeye devam mı edeceğiz?

Biz işçi-emekçiler birlik olmalı doğalgazdaki soyguna ve vurguna dur demeliyiz. Birlik olmaz tek bir yumruk halinde soygunculara dur demezsek, unutmayalım ki boynumuzdaki ilmek daha çok sıkılacak...

Krizin faturasını ödemeyelim!

Doğalgazdaki soyguna dur demek için sokağa-eyleme!

Mamak halkı

Mamak İşçi Kültür Evi'nin etkinlikleri sürüyor...

Mamak İşçi Kültür Evi olarak Şubat ayı içerisinde bir dizi etkinlik yapmayı planlamış bulunuyoruz.

Bu plan çerçevesinde ilk olarak 10 Şubat Pazar günü bir film gösterimi düzenledik. "Özgürlüğün Bedeli" isimli filmi gösterdik. Film, İspanya iç savaşında Halk Cephesi içinde yer alan anarşistleri anlatıyor.

Filmin ardından etkinliğe katılan dostlarla birlikte filmi değerlendirdik. İç savaşın yenilgiyle sonuçlanmasının nedenlerini ve 1936'lı yıllarda faşizmin karşısına nasıl dimdik çıktığını tartıştık. Böylece film üzerinden o dönemin kısa bir değerlendirmesini yapmış olduk.

Daha çok anarşist kadınların mücadelesini öne çıkaran filmde cephede yaşanan olaylar, kadının özgürleşmesi, dine ve din kurumlarına karşı alınan tutum (filmde manastırlar yakılıyor), disiplin, kuralların-örgütlülüğün anarşist ideoloji tarafından nasıl kavrandığı gözler önüne seriliyordu. Filmin bir sahnesinde cephede bir anarşist siper kazarken, "bu kadar çalıştığım yeter" diyerek çalışmayı kesiyor ve ben buraya çalışmaya değil devrim yapmaya geldim, diyordu.

Film sonrası yapılan sohbette filmi eleştirel bir gözle irdeledik ve düzenin kültürünün yerine yeni kültürün nasıl yaratılacağını ele aldık.

Gündemler üzerinden film gösterimlerini sürdüreceğiz. (24 Şubat Pazar günü "Maden" filmini göstereceğiz.)

Önümüzdeki hafta sonu ise (17 Şubat saat 15:00'de) bir panel etkinliğimiz var. Panelde "İşçi sağlığı-işçilerin çalışma koşulları, Çankaya temizlik işçileri hangi koşullarda çalışıyorlar?" konusu ele alınacak. Konuşmacı Mahmut Konuk (işçi) olacak.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Saldırılara karşı birleşik mücadeleye!

Sermaye 2002 yılına yeni bir saldırı paketiyle girdi. Bu yıl yenilenecek toplu sözleşmelerle kazanılmış haklar gaspedilecek. Bir taraftan kamu kurumlarındaki işçi ve emekçiler erken emekliliğe zorlanarak personel indirimine gidilecek, bir yandan da sendikalarda örgütlü olan önemli bir kesim tırpanlanacak.

TİSK Başkanı Refik Baydur yeni iş yasalarının bir an evvel meclisten geçirilmesini istiyor. Sermayenin talepleri hükümetin IMF'ye yeni niyet mektubunda verdiği sözlerle uyum içinde. Yasalar ve özelleştirmelere dair düzenlemeler ne kadar hızla yapılırsa, IMF ve işbirlikçi burjuvazi o kadar memnun olacak.

Sermaye çevreleri son dönemde yaptıkları toplantılarda, sendika başkanlarının önüne sürdükleri taleplere sahip çıkılmasını istiyorlar, toplu sözleşmelerde zorluk çıkartılmasının işçilerin aleyhine olacağını söylüyorlar "Yükselen işçi maliyetleri karşısında işverenlerin yükü ağırlaşacağı için" işçi çıkartmakla tehdit ediyorlar. Bunu her dönem yaptılar, son bir yılda iki milyon işçi atılmış bulunuyor.

2001 yılı enflasyonu resmi verilere göre %90 civarındadır. Reel ücretler kamu çalışanlarında %22, özel sektörün sendikalı işyerlerinde %15.7 oranında gerilemiştir. Örgütsüz işyerlerinde bu oran daha

fazladır. 2001 yılının son altı ayı için belirlenen 122 milyonluk asgari ücret yıl sonunda yarı yarıya gerilemiştir. Yapılan zamlar ve yüksek vergilerle hükümet bütçe açığını kapatmayı hedeflemektedir. Toplanan vergilerin ise %80'i faiz giderleridir. Devlet 2002'de toplayacağı 158.7 trilyonluk vergi gelirinin 117 trilyonunu faiz ödemelerine ayıracak.

IMF tarafından stand-by düzenlemeleri doğrultusunda verilmesi düşünülen kredilerle Türkiye 2004 yılı sonuna kadar en borçlu ülkelerin başında gelecek. Bu borç batağına karşı emekçilerden gereken yanıt henüz gelmiş değil. Sermayeyi rahatlatan da bu sessizlik ortamıdır. Onlara göre "Türk halkı sağduyulu ve sabırlı" olduğu için sessiz bekliyor. Gerçekte ise bunu, işçi ve emekçilerin geniş bir kesiminin örgütsüz oluşunun yanı sıra sendikalı işçilerin harekete geçmesini engelleyen sendika ağalarına borçlular. Geçen sene gerçekte sıfır zamlar birçok toplu sözleşme bağlandı ve devlet kamu işçilerine vermesi gereken ikramiyeleri erteledi.

Tüm bu saldırıları püskürtmenin tek bir yolu vardır: Birleşik örgütlü bir güç olarak sermayenin karşısına çıkmak, üretimden gelen gücümüzü kullanmak.

A. Engin

Noam Chomsky Türkiye'de...

"En büyük uluslararası terörist güç ABD"

Noam Chomsky son birkaç gündür Türkiye'de. "Amerikan Müdahaleciliği" adlı kitabın yayıncısına, "Türkiye'nin Kürt politikalarını eleştirdiği" gerekçesiyle İstanbul DGM'de açılan dava için Türkiye'ye gelen Chomsky, büyük bir ilgiyle karşılaştı. İki özel üniversitenin düzenlediği panelde pek çok kişiye hitap eden Chomsky, burjuva basınının deyişiyle "muhalif" tavırlarını sürdürdü.

Bilgi Üniversitesi'nde düzenlenen "11 Eylül ve Medya" isimli panelde davetiyesi olmayanların salona alınmaması gerginliğe neden oldu. Okulun bu tavrı dışarıda bırakılan öğrenciler tarafından protesto edildi. Okul yönetimi sonunda kapıları açmak durumunda kaldı. İki salonda yaklaşık beş yüz kişiye hitap eden Chomsky, 11 Eylül saldırılarına dair bilinen tavrını yineledi ve Amerika'nın işgalci tutumunu eleştirdi. Bu saldırganlığın Afganistan'da, Nikaragua'da, El Salvador'da ve dünyanın pek çok yerinde değişik zamanlarda yaşandığını ve Amerikan medyasının bunları nasıl çarpıttığını anlattı.

Panelde izleyicilerden 205 gün ölüm orucunda kalmış bir Ölüm Orucu direnişçisi, Chomsky'e Türkiye'de yaşanan bu direnişten ve onu koşullandıran nedenlerden haberdar olup olmadığını sordu. Bir arkadaşının da açlık grevinde bulunduğunu söyleyen Chomsky, bu direnişi koşullandıran nedenlerin bertaraf edilmesini, bunun da ancak mücadele verilerek kazanılabileceğini söyledi.

Amerikan MIT Üniversitesi'nde profesörlük yapan Chomsky, terörizmin tanımına ilişkin soruya verdiği yanıtta ise "en büyük uluslararası terörist gücün ABD" olduğunu söyledi.

SY Kızıl Bayrak okuru/İstanbul

Dövüşken gözlerin yolunda

(Habip Gül'e...)

ah hüznün sarmaladığı kavga
kavganın sarmaladığı yarın
umutsuzluğun gözbebeğinden dökülen kan
yitirilen şuur
sızlayan gövdem
bana ait ne varsa
benden uzak ağlayan kim varsa?
hangi rüzgarlar kör tufana ihanet ediyorsa
kurşuna dizilsin diyorum,
zehir-zıkkım bir haykırış olsun
köle pazarında haraç-mezat satılsın
unutulmaya yüz tutmuş gölge yığınından öteye
gidemeyenler

bir yanda isyan zılgıtı bir yanda sağırılık sultası
kimvurduya giden körlerin şahitliğinde yürekler
ben mi?
mayıs diyorum
8 mart diyorum
açlığa merhaba diyorum
aşkların yasaklanan en uçurumsu yanı diyorum
nerde şimdi asker kaçakları
arananlar listesinin baş ucunda çırpınan yürekler
hangi çatışkının en tılsımlı yerinde
kimler ölüme yattı?
kimler sahte gülüşlere meyledi
beni kim tanık yaptı
puşt olmuş bireysel cinayetlere
her yıkımın
her sarsıcı darbenin ardından
bir diriliş yaşanır biliyorum
kimilerine göre tükeniş fel-fecir bir tükeniş olsa da

acabalara yer olmamalı yaşamda
geriye dönüş yok!
blöf yok!
olurla olmazın acımasız çatışmasının seyrinde
bir düzenbazlık var
aslında sonu belli hikayelere gönüllü aldanma
çamurlu suyu yapaylıkla berraklaştırma var
yapısal geçirgen bir kaos var
görmemezlikten gelinecek gerçekçi yalanlar
kitabın kendi benliğinde sorgulayan düşsel yanı

istemdişi bir kuşatılmışlık var
gerçeğin çoğulculuğu
yalanının arsızlığı var
gören kaç kişi
duyumsayan kaç kişi
arkasını dönen kaç kişi
artık önemi yok!
yanlızca yürümek var
yürümek ama nasıl?
düz bir çizgide sevdanın son demi
deniz gözlerin inatlı bir dövüşgenliği var
ben mi?
kalabalık bir gürültünün anlaşmazlığındayım
sorular yumağının kördüğümlemiş tarafındayım
vurgunların bertaraf edilmiş noktasında
düşmekle kalkmak arasında
görölmek istenmeyen
duyulmak istenmeyen
es geçilen bir fidenin en ince sallantısında
düşmeye hazır
korkmaya hazır
unutulmaya bir çocuğun yüreğine sığınmaya hazır
korku dolu bakışların menzilinde
suçlu görölmeye hazırım
bekliyorum
düşlüyorum
savunmasız
asi
hesapsız
ölüme serdiğim gövdemle bekliyorum
üç kişiyi
sevdalımı
celladımı
onulmaz aşkı
mimlenmiş yaşamların son isteğinde burdayım
yaşamla-ölüm
sisle-silah
şeyh bedrettin ile habibin gözlerinin buluştuğu
zindanın en ince gün ışığı sızıntısında
deniz gözlerin heybetindeyim
eğilmeye değil
kırılmaya hazırım

Dersimli Yiğit/Tekstil işçisi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No: 13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı Kat: 3
3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydın Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	30.000 000 TL	Yurt dışı	200 DM
1 Yıllık	Yurt içi	60.000 000 TL	Yurt dışı	400 DM

Vural Uzal adına,

* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

93937

* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

İşçi sınıfının ve komünizmin güçlü soluğu **BERTOLT BRECHT** 104 yaşında...

**Ya hep beraber
ya da hiçbirimiz**

1.

Kim mi kurtaracak seni, köle?
Görecekler seni, kardeş,
yuvarlananlar uçuruma,
duyacaklar çığlıklarını:
Seni köleler kurtaracak kurtaracaksa!

Ya hep beraber ya da hiçbirimiz.
Kurtulmak yok tek başına
yumruktan ve zincirden.
Ya hep beraber ya da hiçbirimiz.

3.

Kim mi alacak öcünü, yenilmiş adam?
Vurulmuşsun madem,
gel yaralıların yanına.
Gerçi biz zayıfız, kardeş,
zayıfız, yaralıyız ama,
alırsak biz alırız öcünü senin.

Ya hep beraber ya da hiçbirimiz.
Kurtulmak yok tek başına
yumruktan ve zincirden.
Ya hep beraber ya da hiçbirimiz.

2.

Kim mi kurtaracak seni, aç insan?
Bize gel ekmek istiyorsan,
bize gel, kıvrananlara açlıktan.
Biz gösterelim sana yolu:
Biz açlar vereceğiz sana ekmeği!

Ya hep beraber ya da hiçbirimiz.
Kurtulmak yok tek başına
yumruktan ve zincirden.
Ya hep beraber ya da hiçbirimiz.

4.

Kim tutacak elinden, bitik kişi?
Birleşmek zorundadır başkalarıyla
yoksulluğa dayanamayan.
Birleş sen de yoksullarla, durma.
Birleş yarına bırakmayanlarla bu işi.

Ya hep beraber ya da hiçbirimiz.
Kurtulmak yok tek başına
yumruktan ve zincirden.
Ya hep beraber ya da hiçbirimiz.

Bertolt BRECHT